

Cửu Ái Phong Vân

Contents

Cửu Ái Phong Vân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	17
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	28
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	35
15. Chương 15	39
16. Chương 16	40
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	45
20. Chương 20	47
21. Chương 21	49
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	55
25. Chương 25	57
26. Chương 26	60
27. Chương 27	61
28. Chương 28	63
29. Chương 29	64
30. Chương 30	67
31. Chương 31	68
32. Chương 32	70
33. Chương 33	72
34. Chương 34	73
35. Chương 35	74
36. Chương 36	78
37. Chương 37	79

Cửu Ái Phong Vân

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ trang, huynh đệ, ngược tâm, ngược thân, 1x1, HE. Editor: MeolonlyTruyện C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-ai-phong-van>

1. Chương 1

Phía đầu vương phủ đằng sau hoa viên đi thông qua sương phòng phía đông là thạch Tử Lộ, tại đó, một thanh sam thanh niên tuy đang đi rất gấp gáp nhưng cũng rất tiêu sái, một cỗ thanh sam tuy là loại vải thượng hạng, nhưng màu sắc đã quá mức phai tàn so với màu vốn có cùng bên trong vương phủ hoa lệ thanh lịch, giàu có đường hoàng có chút không hợp nhau. Liễu Ưc Vân bước chân tăng nhanh, trong lòng không khỏi nghĩ: “Lạc Phong rốt cuộc đi đâu, rõ ràng cùng thái tử ước hẹn hôm nay đi nghe thái phó giảng học, nhưng đã qua giờ thìn, y hoàn toàn không xuất hiện. Mặc dù hại hắn bị thái tử phái đi tìm nhưng hắn tính toán không được nhiều, dù sao hắn là ca ca của Lạc Phong, đệ đệ bất luận như thế nào hắn cũng không nghĩ oán giận, nhưng làm cho thái tử đám người này thế nào xem cũng không được rồi”. Trong lòng lo lắng, cước bộ bước chân cũng nhanh hơn, mắt chuyển tới trước cửa Trầm Lạc Phong, cố chấp muốn đẩy cửa lại nghe được bên trong truyền tới một hồi giống như thống khổ, áp lực lại xen lẫn tiếng rên rỉ vui thích.

“Ân.....A.....Chậm điểm..... A..... Cầu ngài..... “

“A, tiểu vương gia.... A, không.... Ân.... Đừng có ngừng.... Mau..... A....”

“Ân, nhẹ..... Điểm nhẹ..... Ân.....A.... “

Này là ai, tò mò nghe thanh âm của nàng có vẻ lạ, nàng kêu đệ đệ đừng có ngừng cái gì?

“Hừ, rốt cuộc là muốn mau hay là chậm a, ân?” Thanh âm nam nhân cười cợt.

A, thanh âm của Lạc Phong, y ở bên trong, chính là thanh âm y thế nào có chút khàn khàn, có phải y bị bệnh?! Liễu Ưc Vân mặc dù đã mười chín tuổi, nhưng trời sinh tính cách đơn thuần thiện lương, thuở nhỏ chỉ ở một nơi đọc sách thánh hiền lại thêm ngày thường tôn sùng khuôn phép lễ giáo, làm cho hắn đối với việc nam nữ gần như không biết gì, bởi vậy căn bản cũng không cách nào lý giải bên trong phòng lúc này phát sinh cái gì.

“A..... A..”Tiếng hét thỏa mãn mà chói tai của nữ nhân vang lên.

“Lạc Phong!” Liễu Ưc Vân nghe tiếng nữ nhân hét chói tai, tưởng Lạc Phong xảy ra chuyện gì, vừa nghĩ liền đẩy cửa mà vào, nhưng hắn bị cảnh tượng trước mắt làm sợ hãi tới ngất người, trên bàn trong thư phòng của Lạc Phong là một nữ nhân toàn thân trần trụi hai đùi mở rộng nằm ngửa, bị Lạc Phong đồng dạng trần trụi đè dưới thân, phân thân to lớn của Lạc Phong không ngừng giữa hai đùi nữ nhân tiến xuất. Nhìn đến Liễu Ưc Vân đột nhiên xông vào, nữ nhân mới ý thức được nhớ tới thân thể mình, muốn khước từ Trầm Lạc Phong lần nữa đè xuống, nhưng bị phân thân thật mạnh đánh vào u huyết của nữ nhân.

“A..... Ân.... A.....” Nữ nhân sợ hãi kêu một tiếng, lập tức lại dật ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, lại một lần nữa trằm mình trong dục vọng, hoàn toàn quên mất Liễu Ưc Vân đang đứng ngốc ở một bên.

Ngược lại Trầm Lạc Phong mặc dù như cũ không ngừng tiến xuất trong hạ thân nữ nhân, nhưng khuôn mặt bình tĩnh cùng song mâu sắc bén như ưng cho thấy y cũng không bị dục vọng khống chế, “Người lại làm gì, cho dù là đại gia trong vương phủ sẽ không tiến vào phòng người khác cũng không biết gõ cửa đi? Thanh âm rõ rệt mang theo căm ghét vang lên, thành công đánh thức Liễu Ưc Vân đang lâm vào trạng thái ngốc trệ.

“A, ân,là, là thái tử.... Ân.... ” nhìn đến đệ đệ nhỏ hơn mình ba tuổi này đều cảm thấy tay chân có chút dư thừa, Liễu Ưc Vân hiện tại kể cả nói cũng nói không xong.

“Để hấn chờ!” Trầm Lạc Phong không nhịn được chế nhạo hấn, “Chính là, sao, thế nào có thể... Có thể để thái tử....”

“Đi ra ngoài!” Bình tĩnh thấp trầm, giọng nói không giận tự uy vang lên, là điềm báo Trầm Lạc Phong tức giận, ngày thường đến cả phụ thân nghe thấy đều kiêng kị ba phần, giờ phút này Liễu Ưc Vân lại sợ đến cả người run rẩy, vội vàng chạy ra khỏi cửa, sự thật hấn cũng không cách nào tiếp tục đứng đứng ở chỗ đó.

“Khải bẩm điện hạ, Lạc Phong y, ân... Y thân thể không khỏe, không thể đi lại, đặc biệt... Ân, đặc biệt mệnh vi thần hưởng điện hạ, cáo... Xin nghỉ”. Liễu Ưc Vân quỳ gối trên sàn hoàng cung đồ thảm, mồ hôi đầy đầu, hấn dọc theo đường đi vất óc suy nghĩ mới nghĩ ra được lời nói dối, lời giải thích đầy sứt mẻ nói cho thái tử Trầm Ngạn Liệt nghe. Hô.... Thái tử điện hạ chắc sẽ tin tưởng đi? Nhưng chính mình đã tận lực nói theo sự thật, đó cũng là một biện pháp a, hấn cho tới giờ chưa từng nói dối một lần. Đầu hấn cúi thấp đến không thể thấp hơn, không nghĩ để thái tử nhìn đến biểu tình của hấn, nhưng sao biết được như vậy lại càng khiến hấn nghi ngờ.

“Nga, Tiểu Phong y bị bệnh a, kia thật sự không khẩn cấp, ai, y thân thể luôn luôn tốt lắm, hôm nay thế nào liền tới mức không thể tới, kia nhất định rất nghiêm trọng, vừa lúc thái phó giảng cũng xong rồi, ta theo người đi xem y đi, vô luận thế nào y cũng là biểu đệ ta a”. Lời nói bao hàm ý tứ hiểu rõ làm Liễu Ưc Vân cảm thấy không biết giấu mặt vào đâu, đầu cúi càng thấp, nhưng hấn đơn thuần nghe ra trong lời nói lộ ra hài hước, nhìn đến khuôn mặt thái tử vẫn là biểu tình hòa nhã, khoe miệng vẫn giữ nụ cười. Nhưng muốn hấn cùng thái tử đi xem Lạc Phong thì, hấn hiện lên sắc mặt tái nhợt, mãnh liệt ngẩng đầu vội nói: “Không, không cần, không thể đi” Thế nào có thể để thái tử nhìn đến... Tưởng tượng đến một màn vừa nãy hai má Liễu Ưc Vân lại đỏ lên.

“A, vì cái gì?” Hô, còn may kịp thời thay đổi biểu tình, biểu tình lo lắng, mặc dù Liễu Ưc Vân đơn thuần, nhưng không ngu ngốc, nếu để hấn nhìn thấy cười cợt châm biếm của mình nhất định sẽ biết chính mình đùa bỡn hấn, mặc dù hấn sẽ không cùng chính mình tức giận, bất quá như vậy sẽ không hảo chơi. Bất quá nhìn đến lễ bộ thị lang sắc mặt một hồi trắng một hồi đỏ, nhất định là có chuyện thú vị phát sinh, ha hả, Tiểu Phong a, ai nhượng người thả ra tin tức, ta thật nhàm chán, đành phải bắt người vì ca ca giải sầu a, bất quá người biết cũng sẽ không tức giận đi, dù sao.... Ai..... Tưởng tượng đến thái độ của Trầm Lạc Phong đối với Liễu Ưc vân ác liệt bất giác thở dài một hơi.

“Này, ân.... Phải.... “Trời ạ, nhượng hấn thế nào trả lời a, Liễu Ưc vân cảm thấy lúc này mình rất muốn tìm cái hầm chui vào.

“Khó có khi y bị bệnh, không việc gì, thân thể ta tốt lắm đi xem y cũng sẽ không bị lây bệnh”. Không nghĩ, này chính mình quần không rõ rệt, vẫn là cùng lễ bộ thị lang ngoạn đi, ha hả, đừng thấy lễ bộ thị lang đôi mắt *** lượng, cái mũi thẳng thắn, tuy không tính là tuần mỹ nhưng sắc mặt vẫn là tràn đầy khí khái nam tử, hơn nữa dáng người khỏe mạnh, có thể coi là nam tử cao lớn tiêu chuẩn, nhưng lúc quỳ gối tay chân như bị dư thừa, làm cho Trầm Ngạn Liệt cảm thấy hấn hảo khả ái, giống như tiểu động vật rơi vào cạm bẫy a.

“Không.... “

“Ai sinh bệnh? Phải sinh bệnh cũng là người đi” Thanh âm thiếu niên thời kì trưởng thành đặc biệt có từ tính ở phía sau Liễu Ưc Vân vang lên, Trầm Lạc Phong thông dong thẳng hướng Trầm Ngạn Liệt đi tới, lướt qua Liễu Ưc Vân thì liền liếc hấn một cái, hoàn toàn lãnh đạm làm Liễu Ưc Vân trong lòng thoáng qua một tia khổ sở.

“A, là ngươi a, xem ra ngươi không có gì, hại ta không công vì ngươi lo lắng, chắc là lẽ bộ thị lang đại nhân của chúng ta ái đệ sốt ruột quá khoa trương đi” Nhìn đến thân mình Liễu ước Vân run lên, đằng sau nhìn về phía Trầm Lạc Phong, thấy hắn cũng là khuôn mặt chán ghét nhìn Liễu Ước Vân, a, không cần thận nói nhảm.

“Liều thị lang, nếu lệnh đệ không việc gì, ta còn có việc cùng hắn đàm, ngươi trước đi xuống đi”. Ai, vẫn không cần lo chuyện người ta đi,

Chính mình bên này cũng lộn xộn đâu.

“Thần cáo lui”. Liễu Ước Vân đứng dậy rồi đi ra ngoài.

“Cái gì sự?” Nhìn đến Liễu Ước Vân bóng dáng cô đơn lộ ra rõ rệt, Trầm Lạc Phong trong lòng lướt qua một tia phiền muộn, nhanh đến y cũng không phát hiện, tùy tiện ngồi xuống, lạnh lùng nói.

“Tiểu Phong, không cần đối với ta cũng lãnh đạm như thế, còn có nga, nói thế nào ta cũng là thái tử, ngươi cũng nhiều ít tôn trọng ta một chút đi, cho dù không cần kính trọng gọi ta điện hạ, cũng....”

“Xem ra ngươi là không có gì sự, ta đây đi trước....” Trầm Lạc Phong lạnh lùng đánh gãy lời độc thoại của Trầm Ngạn Liệt, đứng dậy đi ra ngoài, “Không không không không... Ta, ha hã, ta đương nhiên có việc” nhìn Trầm Lạc Phong nghiêng liếc chính mình, vội vàng thảo tốt thuyết “Thế, ngươi trước thỉnh tọa”, thấy Trầm Lạc Phong xoay người ngồi xuống, hắn trong lòng thở dài một hơi, ô, ta là thái tử! Thái tử ai, gia hỏa này tuy nói là kẻ từ nhỏ cùng chính mình lớn lên, chính là y cũng quá không đem chính mình đặt trong mắt đi, ô, nếu không phải y là bằng hữu duy nhất của mình, cũng là nhóm bạn hợp tác tốt nhất, hoàn thật sự hảo nghị muốn đánh tiểu tử này một trận, mặc dù chính mình chưa chắc đánh được y....

“Có lời mau nói, có rắm mau phóng!” Thấy Trầm Ngạn Liệt tự mình có mục đích đi tới lại lâm vào trầm tư, Trầm Lạc Phong không nhịn được lên tiếng.

Xem, lại thế “Ai, Tiểu Phong...”

“Ta cảnh cáo ngươi không cần tái kêu ta Tiểu Phong, ngươi cũng chỉ lớn hơn ta hai tuổi!”

“Kia cũng là lớn a, Tiểu Phong ngươi xem.... A....” Sau tiếng hô kinh sợ, cổ áo Trầm Ngạn Liệt đã bị Trầm Lạc Phong túm trong tay, “Ha hã, kia, Lạc Phong, có lời nhanh nói tốt, ha hã” Tiểu tử này võ công lại tiến bước, vừa mới động nhượng hắn nhanh chóng có điểm phản ứng lại, xem ra hắn cũng phải cố gắng, a, cũng đáng để đi vào vấn đề.

“Lạc Phong, bọn hắn bắt đầu hành động” Trầm Ngạn Liệt thu hồi biểu tình vui đùa làm Trầm Lạc Phong cũng không khỏi trở nên nghiêm túc lên.

“Như thế mau?”

“Ân, phụ hoàng gần nhất bệnh tình đột nhiên tăng thêm, dự đoán thời gian sẽ không quá dài” trong mắt lướt qua một chút ưu tư, mặc dù chưa từng cho mình tình phụ tử, nhưng dù sao cũng là phụ thân của mình.

“Là người sẽ có lúc chết”. Lời nói đơn giản, nhưng so với bình thường ngữ khí thiếu đi phân lạnh lùng nhượng Trầm Ngạn Liệt biết này là Trầm Lạc Phong an ủi hắn.

“Ân, ta biết, hiện tại đại hoàng tử cùng nghị quý đang ở khắp tập hợp nhân mã, bọn hắn tìm không thấy chiếu thư ở đâu nên không cách nào bóp méo di chiếu, cho nên mạnh mẽ tập kết nhân mã là muốn thừa dịp phụ hoàng băng hà thì dùng vũ lực bắt ta nhượng ngôi vị”.

“Vũ lực sao? Hừ!” Liền bằng đại hoàng tử cùng đám ô hợp kia? Trước lúc chết bọn hắn tìm di chiếu đã ăn một hồi giáo huấn, xem ra lần này để cho bọn hắn thật sự trả đại giới. “Bọn hắn tập kết người như thế nào?”

“Trước mắt chỉ có phụ thân của nghị quý phi, Thừa tướng cùng hắn theo sau truy tìm người, nhân số không tính nhiều, nhưng là cũng có gần một nửa thể lực của triều đình, hơn nữa thống lĩnh ngự lâm quân là ca ca nghị quý phi, tình thế đối với chúng ta không có lợi, nếu đến lúc đó chờ ngự lâm quân phản loạn uy hiếp, cho dù lập tức có quân đội giải cứu đóng quân ở trong kinh thành, cũng là nước xa không cứu được lửa gần, càng hưởng chỉ trong kinh thành và phụ cận đội.... Là Đaoan vương gia thống lĩnh.... Ha hã” Trầm Ngạn

Liệt khoe mắt dắt ra một mặt ý cười, hoàn toàn không có sự nghiêm túc vừa nãy, giống như đang đàm luận chính là chuyện bầu trời khí hậu không quan hệ đến đau thương.

“Đúng a, là phụ vương ta thống lĩnh a” Khỏe miệng treo lên nụ cười lạnh, Trầm Lạc Phong nhấn mạnh nói, cũng đồng dạng không có một điểm khẩn trương. “Làm sao bây giờ? Phụ vương trước mắt chính là bảo trì trung lập a, nếu hần không giúp người, người liền xong đời” Trên khuôn mặt tuần mỹ đều là cười cợt.

“Đúng vậy, ô, người phải giúp ta, ô, người ta không muốn chết a” Ngoài miệng mặc dù ủy khuất tuy là đại trượng phu lại giả thành tiểu tức phụ, nhưng trên mặt là biểu tình thập phần thần nhiên.

“Ta cũng không biện pháp a, ta mới là đứa nhỏ mười sáu tuổi, phụ vương nói thế nào cũng sẽ không nghe ta đi!” Rất phối hợp làm ra tình trạng không có sự lựa chọn, trong mắt lộ ra *** quang.

2. Chương 2

Trên đường về nhà, Liễu Ưc Vân cảm thấy trong lòng thực loạn, chuyện phát sinh hôm nay trong lúc nhất thời khiến hần khó có thể tiếp thu, lại hồi tưởng lại câu nói vui đùa của thái tử “Ái đệ mà sốt ruột? Ha hã, đến cả thái tử cũng đều nhìn ra a” Hần thầm nghĩ làm một hảo ca ca, hần làm chắc cũng không tệ đi, kể cả lúc gặp mặt không lịch sự thái tử cũng nhìn ra, vì cái gì Lạc Phong luôn làm như không thấy? “Ha hã” tự giễu cười cười, nếu là làm như không thấy còn may, Lạc Phong căn bản là thập phần chán ghét hần. Từ lúc Lạc Phong còn nhỏ đã bắt đầu, y chưa bao giờ cấp cho mình một sắc mặt tốt, bất luận mình làm như thế nào, sau đó dần thay đổi thành lạnh lẽo trào phúng cùng trừng mắt hướng hần, thậm chí còn thêm quyền cước, trước kia tưởng năm đó đã gỡ được chút khúc mắc bên ngoài, mà theo Lạc Phong dần lớn lên, y đối với chính mình thái độ không tốt lại hung ác chỉ có tăng chứ không giảm, mặc dù sẽ không như lúc bé đối với hần dùng quyền cước, nhưng biểu tình mỗi lần nhìn đến hần đều giống như nhìn thói trùn đáng ghét, ngữ khí lạnh như băng phẳng phát như đối mặt với y là cừu nhân hội làm hần khổ sở thương tâm rồi lại nhiều hơn là sự vô thố, chính mình rốt cuộc lúc nào đắc tội Lạc Phong?

Hần cùng Lạc Phong không giống nhau, hần là con riêng của phụ vương, mặc dù phụ vương để hần trụ trong vương phủ, mặc dù phụ vương vẫn như cũ đối hần rất đau ái, mặc dù hần là trưởng tử, nhưng hần biết hần vĩnh viễn cũng không có cơ hội kế thừa danh hiệu Đoan vương, từ khi hần biết hần theo họ mẹ hần liền hiểu được. Nhưng hần cũng không có một câu oán hận, bởi vì hần thật sự cảm thấy Lạc Phong mới là người thích hợp nhất để kế thừa vương vị, y tuần mỹ vô trù, tài trí của y mãn tiệp, y văn võ đủ cả, y sinh ra đã đủ khí chất tôn quý, khí thế vương giả không giận tự uy, toàn bộ những thứ này so với người bình thường không có gì đặc biệt như hần thì tốt hơn rất nhiều. Cho nên hần cũng không có tránh né Lạc Phong cái gì, bởi vì hần cảm thấy hết thảy đều xác định là của Lạc Phong, y có vương vị, y tuổi nhỏ đã chịu tang mẫu thân nên không được hưởng tình mẫu ái, y mọi thứ đều so với mình ưu việt, nhưng Lạc Phong vì cái gì vẫn như vậy ghét hần? Hần chính là muốn làm cái hảo ca ca, thầm nghĩ như tay chân bình thường, ở phía sau đệ đệ nhìn y nhanh chóng trưởng thành, khi y vui vẻ có thể chia sẻ cùng y niềm vui, khi y phiền muộn thì có thể ở phía sau giúp y giải quyết ưu sầu, nhưng vì cái gì nguyện vọng nho nhỏ đều không biện pháp thực hiện đâu?

“Liễu đại nhân, đã lâu không thấy, hôm nay thế nào lại rảnh tiến cung?” Đột nhiên phía trước truyền đến tiếng bắt chuyện cắt đứt hần trầm tư, hần đột nhiên phát hiện chính mình gần như đã muốn đụng vào người thì vội vàng dừng lại bước chân, lại bởi vì quá hoảng loạn, không có ổn trụ thân mình, mắt thấy sẽ ngã về phía sau, ngay lúc hần chờ đợi đau đớn thì, bỗng nhiên phần eo bị căng chặt cả người rơi vào trong một cái ôm.

“A, đại hoàng tử!” Liễu Ưc Vân tuyệt đối không nghĩ tới cứ hần cư nhiên là đại hoàng tử!

Đối với đại hoàng tử này, Liễu Ưc Vân chỉ biết hần do nghi quý sở sinh, cũng là con nối dòng duy nhất của Hoàng Thượng trừ bỏ thái tử, nhưng bởi vì Trầm Ngạn Liệt thái tử do hoàng hậu sở sinh, là con trai trưởng, cho nên mặc dù hần hơn thái tử năm tuổi cũng không có được ngôi vị thái tử, hơn nữa giống như cũng không thể nào được tham dự triều chính, cho nên hần vào triều không lâu đều chưa nhìn gần đại hoàng

tử, không nghĩ đến hôm nay thế nhưng... “A!” Bỗng nhiên phát hiện chính mình thế nhưng trong cái ôm của Trần Ngạn Huy ngăn người, Liễu Ưc Vân tránh né cái ôm đứng lên, “Àn, đau quá” Liễu Ưc Vân bỗng nhiên cảm thấy mắt cá chân phải một trận đau đớn, chắc là bị trật chân rồi, hôm nay thật sự là họa không chịu đi a.

“Thế nào, trật chân rồi sao? Để ta xem xem”. Trần Ngạn Huy lo lắng ngồi xổm xuống xuống bên cạnh xem xét nơi bị trật của Liễu Ưc Vân.

“A, không có gì, đừng để tâm!” Thế nào có thể nhọc công đại hoàng tử a.

“Ai nói không quan trọng, người xem đều đã sưng lên, ta xem vẫn nên tìm thái y nhìn xem đi” Trần Ngạn Huy khuôn mặt lo lắng nói.

“Không, không cần phiền tới thái y, ta về đắp chút thuốc là tốt rồi”. Vết thương do trật chân là việc nhỏ không đến nỗi kinh động thái y đi, nhưng mà Trần Ngạn Huy vẫn một mực để thái y nhìn xem, giống như thương thế của Liễu Ưc Vân thực nghiêm trọng. Như vậy tranh chấp hảo một trận, cuối cùng Liễu Ưc Vân dưới sự kiên trì của Trần Ngạn Huy đành đáp ứng hẳn khi trở lại vương phủ sẽ thỉnh đại phu xem, Nhưng Trần Ngạn Huy kiên trì muốn tự mình đưa hẳn hồi phủ, mặc dù Liễu Ưc Vân cảm thấy để đại hoàng tử hộ tống mình hồi phủ có chút không ổn, nhưng tiếc rằng Trần Ngạn Huy không chịu nhượng bước, hẳn cũng chỉ đành đáp ứng, “Vậy làm phiền đại hoàng tử!” Đại hoàng tử thật sự là người tốt! Hẳn đối với Trần Ngạn Huy cười cảm kích, cũng để Trần Ngạn Huy dìu lên xe ngựa. Hẳn hoàn toàn chìm trong xấu hổ cùng cảm động, không nhìn đến vẻ mặt tính kế của Trần Ngạn Huy, cùng bọn hắn phía sau không xa là một đôi mắt tràn ngập lửa giận.

Trần Lạc Phong đi trong cung không lâu, liền nhìn thấy Liễu Ưc Vân đang ngăn người đi tới, vốn định không để ý tới hẳn đi thẳng ly khai, không nghĩ đến thấy được Trần Ngạn Huy hướng phía Liễu Ưc Vân đi qua, y rất muốn biết Trần Ngạn Huy muốn làm cái gì, thế là núp mình phía sau cây đại thụ không xa. Lúc nhìn thấy Liễu Ưc Vân ngã ngào vào trong lòng Trần Ngạn Huy thì trong lòng nhất thời tràn ngập lửa giận, “Đáng chết! Bọn hắn quan hệ tốt đến trình độ nào?! Cái đồ ngu ngốc kia không biết hẳn là địch thủ lớn nhất của thái tử sao? hẳn không có nào à?!” Trần Lạc Phong không khỏi tức giận trong lòng, rồi ầm ầm cảm thấy lửa giận của chính mình không hẳn bởi vì việc này, đang muốn nghĩ kỹ lưỡng nguyên do, lại thấy Trần Ngạn Huy vén lên chân Liễu Ưc Vân xem xét vết thương thì, y cảm thấy ý nghĩ của chính mình đã bị lửa giận vô biên bốc lên cắt đứt, nếu không phải còn một tia lý trí cảnh báo y, giờ phút này y hiện thân chỉ sợ làm hỏng đại sự, y thật muốn lập tức đi ra ngoài đánh gãy cái tay đang sờ lên chân Liễu Ưc Vân!

“Đáng chết!” Trần Lạc Phong cảm thấy ngực chính mình sắp bị lửa giận tràn ra oanh tạc.

“Hắn cư nhiên đối với tên kia cười!” Liễu Ưc Vân diện mạo hoàn toàn không được tính là đẹp, cùng chính mình thường thường kể cả cha mẹ ruột cũng là xem đến ngăn người nhập thần vì mỹ mạo kinh thiên so sánh với hẳn chính là một trời một vực, hơn nữa tuy chưa từng luyện võ công nhưng cũng không giống văn nhược thư sinh bình thường mà có thân thể khỏe mạnh, thế nào nhìn cũng là đại nam nhân phổ thông bình thường. Nhưng lúc này hẳn ôn nhu tươi cười lại kì dị cảm thấy hẳn rất đẹp, không, không chỉ là xinh đẹp, y thậm chí có một chút trầm túy tại nơi giống như có thể bao dung hết thảy, nụ cười kia có thể xua tan hết thảy phiền não. Bình thường mỗi ngày đều có thể kinh thường nhìn hẳn tươi cười, y chưa từng chú ý quá, thậm chí cảm thấy thực chương mắt, thế nào cũng không chú ý tới hẳn cười trở nên thật dễ nhìn, hiện tại hảo nghĩ muốn để hẳn vĩnh viễn như vậy đối với chính mình cười, chỉ đối với chính mình! Ánh mắt giống như muốn phun hỏa nhìn chằm chằm hai người li khai, bất tri bất giác cây thụ bên cạnh đã bị y bóp nát một nửa.

“Lạc Phong!” Vừa mới tiến bước đại hoàng tử, Liễu Ưc Vân nhìn thấy Trần Lạc Phong hồi phủ, vội vàng khập khiễng nghênh đón, vì đệ đệ chính mình làm chè đậu đỏ. Hẳn nhớ kỹ Lạc Phong rất sợ nóng, khi hẳn lần đầu tiên thật cẩn thận đưa y thì, y chính là nhăn mày, nhưng vẫn nhận lấy. Kia vẫn là lần đầu tiên Lạc Phong nhận của hẳn này đó, khi ấy hẳn cảm thấy rất vui vẻ, cả nước mắt đều kém không chảy ra đâu, cho nên sau này chỉ cần tới mùa hè, hẳn liền mỗi ngày đợi khi Lạc Phong hồi phủ đưa y một chén chè đậu đỏ, mà Lạc Phong cũng không quá cự tuyệt, tuy là ngăn ngủi nhưng cũng là thành tựu khi mỗi ngày hẳn có thể cùng Lạc Phong tiếp xúc mà không khiến y biểu hiện ra chán ghét, cũng là một khắc tối vui vẻ của hẳn trong ngày.

Vốn định tiếp lấy chè đậu đỏ giải nhiệt bên ngoài cùng trong lòng mình, nhưng nhìn đến ôn nhu tươi cười trên khuôn mặt Liễu Ưc Vân thì, tay vươn ra nhất thời khựng lại giữa không trung. Chính là nụ cười này, hần cư nhiên đem nụ cười này cấp cho địch thủ! Hất một cái, bát đồ trên mặt đất, Liễu Ưc Vân trên người đầy chè đậu đỏ.

“Lạc Phong....?”

“Đi nhanh, không cần người giả hảo tâm!” Nghe thấy, thân mình Liễu Ưc Vân trở nên hơi hơi run.

“Nhìn thấy người cái gì cũng uống không được!” Buông một câu tàn nhẫn, Trầm Lạc Phong đầu cũng không quay lại hướng về biệt viện chính mình đi đến, hoàn toàn không để ý tới phía sau y thân hình Liễu Ưc Vân run rẩy như lá mùa thu.

Bị triệt để cảm ghét sao? Liễu Ưc Vân không ngừng run rẩy đưa tay tới trước ngực, đau quá, mỗi lần bị Lạc Phong đối xử như vậy đều rất đau, lần này càng đau hơn, giống như sinh mệnh bị khoét một đao. Cuối cùng, dịp duy nhất gặp y đều không còn, hần hoàn toàn bị gạt bỏ khỏi cuộc sống của lạc Phong, là muốn để hần chết tâm sao? Vẫn là để cho hần biết, cái gì gọi là tay chân thân cận căn bản là si tâm vọng tưởng!

“Đại gia!” Tiểu thị đồng của Liễu Ưc Vân từ phủ đông tây đi qua đại sảnh, không nghĩ nhìn thấy chủ tử của mình thất thần chán nản, một thân chật vật ngồi xổm trên mặt đất. Mặc dù trên tay là một mảnh vỡ của cái bát trên mặt đất, nhưng ánh mắt như phảng phất đang nhìn về địa phương xa xôi, hoàn toàn không để ý ngón tay đã bị mảnh vỡ sắc bén cắt máu tươi chảy ròng ròng.

“Đại gia, người ở đây làm gì? Tay người đều đổ máu! Còn có quần áo của người thế nào lộng dơ bẩn?”

“Tiểu Từ?” Liễu Ưc Vân bị thanh âm trẻ con mà sắc nhọn của Tiểu Từ đánh thức, lấy lại *** thần nhìn đến ngón tay mập mạp của Tiểu Từ thật cẩn thận nâng lên tay bị chảy máu của mình bằng hai bàn tay, đáng vẻ là chã-chực khóc.

“Không việc gì, người lại giúp ta băng đi”. Tươi cười vô lực, trừ bỏ phụ vương, trên thế giới này có thể chỉ có Tiểu Từ mới hiểu ý đau hần đi, đôi khi hần thường thường nghĩ muốn, nếu Tiểu Từ là đệ đệ hần, kia hần không phải liền thực cảm thấy hạnh phúc đâu?

“Thế nào lại không việc gì, chảy nhiều máu như thế!” Chu miệng, “Đại gia luôn như vậy, tuyệt không biết yêu thương thân mình, tâm tư đều đặt lên tiểu vương gia, chính là....”

“Tiểu Từ!” Cắt đứt lời nói của Tiểu Từ, biết hần vì chính mình tổn thương bởi bất công, chính là ngay lúc này hần thật không muốn nghe.

“Hảo, ta không nói, ta đi lấy hòm dược”. Đại gia chỉ biết hành hạ chính mình thôi!

3. Chương 3

Trầm Lạc Phong phát giác vài ngày nay y thật sự trở nên không phù hợp, từ ngày đó bắt đầu, mặc dù y về nhà thì vẫn muốn uống chè đậu đỏ, nhưng lại khước từ nha hoàn bưng cho y. Chè đậu đỏ trong vắt mát mẻ vẫn như cũ uống tốt lắm, nhưng lại không thể như dĩ vãng làm y hết nóng, ngược lại làm y cảm thấy càng thêm phiền muộn, hai mắt y luôn không tự giác tìm thân ảnh Liễu Ưc Vân, giống như chỉ có thể nhìn đến thân ảnh của hần xuất hiện trong tầm mắt mình, cổ nôn nóng trong lòng ngực liền trong nháy mắt biến mất. Mỗi khi nhìn hần khắp khiêng kiên trì bước vào triều, y liền không hiểu sao thấy tức giận, hần là đứa ngốc à? Không hiểu phải chiều cố chính mình sao? Mỗi lần cùng Liễu Ưc Vân không hẹn mà gặp thì, Liễu Ưc Vân thật cẩn thận dùng ống tay áo che lại hai bàn tay run rẩy, đều làm y quay về ký ức ngày đó y hất đổ chè đậu đỏ cố ý dùng lời nói làm hần đau lòng. Trời biết, tựa như bây giờ, nếu y không nói một ít lời làm tổn thương hần để chính mình có thể trốn tránh mà rời khỏi, y thực có thể vọt tới chặt chẽ ôm lấy hần. Tâm tình y vì thuận theo hỉ giận của hần mà lên xuống, thế nào lại như vậy, y cảm thấy không giống chính mình. Hơn nữa đã hai lần, y phát giác thậm chí cả thời gian cơm chiều cũng không thấy hần, y mới cảm thấy Liễu Ưc Vân đang trốn tránh y. Vốn định như vậy cũng tốt, chính mình cũng cần tỉnh táo

một chút khôi phục chính mình trong dĩ vãng, nhưng mới không đến hai ngày y đã chịu không được, y điên cuồng muốn biết hắc hiện đang ở đâu, làm cái gì. Thế là y nổi điên dường như tìm hết vương phủ cũng không thấy hắc, nghĩ cũng không nghĩ liền vọt ra ngoài, đi đâu tìm hắc cũng không biết, y chỉ biết là nhất định phải tìm được hắc, nếu để y ở trong phủ chậm rãi chờ, y liền muốn điên luôn, y phải nhanh chóng đi tìm hắc.

Ngay tại bờ hồ không xa vương phủ y thấy được hắc, cùng Trần Ngạn Huy vui vẻ đàm luận. Phảng phất bị sét đánh trúng, Trần Lạc Phong đứng bất động tại chỗ, “Ta ở đây làm gì?” Trần Lạc Phong thì thào tự hỏi, ném đi những ngẫm tranh đấu gay gắt ngôi vị hoàng đế của bạn tốt không bạn tâm, cho dù cả triều đình gặp phải huyết vũ *** phong cung đình chính biến cũng mặc kệ, trước mắt thấy địch thủ chính là đi một bước từ từ hành động, y mặc kệ ở đây ngoạn truy đuổi du hí! Đối tượng là người chính mình ghét từ trước tới nay, thậm chí là người thống hận! Nay vẫn bất luận đối mặt với tình huống gì cũng không chịu bị người ảnh hưởng, chưa từng không khống chế được cảm xúc của chính mình? Y phải quay về làm chính mình! Quay về là kẻ tỉnh táo cơ trí có thể chân chính tìm hiểu người của hắc làm hắc cảm thấy khùng bó! Nhìn Trần Ngạn Huy tươi cười nói chuyện với Liễu Ưc Vân, Trần Lạc Phong trong mắt xẹt qua quang mang tàn khốc, đôi môi hoàn mỹ xả ra một mặt tà cười có thể mị hoặc chúng sinh, “Liễu Ưc Vân, hết thấy đều là người tự tìm, người cần bản không nên đi tới thế giới này!”

“Hắc Ảnh!” Giọng vừa dứt, một thân hình bao phủ bởi màu đen chỉ lộ ra hai mắt phảng phất trong khoảng không xuất hiện quỳ gối phía sau Trần Lạc Phong, “Thanh Sương trước án binh bất động, tùy ý nghe mệnh lệnh của ta, thông tri Bạch Vụ, Xích Tuyết bắt đầu hành động, Tử Khôi phụ trách nhìn chăm chú nhất cử nhất động của bọn họ!” Sạch sẽ lưu loát phát ra mệnh lệnh, lúc này Trần Lạc Phong hoàn toàn không có hoảng loạn vừa xong, tỉnh táo ra lệnh làm người khác không cách nào tưởng tượng ra y vẫn là đứa nhỏ mười sáu tuổi.

“Tuân lệnh!” Vô thanh vô tức, Hắc Ảnh nhận được mệnh lệnh của Trần Lạc Phong lập tức như không khí biến mất.

Chạng vạng ngày hè, tịch dương phảng phất nghĩ muốn bắt quang huy đẹp nhất của nó ở lại thế gian, đã dùng hết toàn lực cố gắng làm cho mặt hồ bình tĩnh vô ba nhiễu thượng một mảnh màu vàng nhu hòa. Trần Lạc Phong lặng lẽ đứng ở bờ hồ, tùy ý hồ nước bên y nhiễu thượng mặt màu vàng kia, phảng phất vì dung nhan tuần mỹ của y mà bao trùm một tầng ánh sáng mê vụng, giống như thần tử rơi xuống phạm trần. Một trận gió thổi qua, bên cạnh liễu rủ hơi hơi tùy ý đong đưa, mặt hồ yên tĩnh nhắc lên một tầng sóng nhẹ, nguyên lai quang huy nhu hòa cũng đột nhiên trở nên lóng lánh linh động, ngay tại lúc này, tuần mỹ vô trù thần tử cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười kia phảng phất như làm thiên địa cũng biến sắc, phảng phất phạm vi xung quanh đều hết thấy dừng lại, chỉ sợ làm ảnh hưởng đến tươi cười tuyệt mỹ của y. Vừa mới cùng Trần Ngạn Huy cáo từ, Liễu Ưc Vân nhìn đến chính là một bức họa như vậy, hắc bị cảnh đẹp làm chấn kinh đứng ngốc ở chỗ đó, căn bản không cách nào tự hỏi, thậm chí quên mất hô hấp, kể cả khi hắc trở lại vương phủ cũng không biết, chờ hắc bình tĩnh lại mới phát hiện hắc đã ở trong phòng mình. Nhưng hắc lập tức trở nên hô hấp khó khăn, tâm cũng trở nên kinh hoàng, thân mình cũng hơi hơi phát ra run rẩy, bởi vì Trần Lạc Phong lúc này đứng bên cạnh hắc, hoàn một khuôn mặt mỉm cười kéo tay hắc. Nay, nay thế nào có thể, Lạc Phong theo hắc tiến vào trong phòng, càng không thể như vậy thân mật kéo tay hắc!

“Ca!” Một tiếng kinh hô như sấm sét giữa trời quang, làm Liễu Ưc Vân chấn kinh gần như hóa đá, hắc mở to miệng không cách nào phát ra thanh âm, hơn nửa ngày mới lắp bắp phát ra được chút thanh âm,

“Người.... Người kêu.... Bảo ta cái.... Kêu....”

“Ca!” Trần Lạc Phong cười, rất có kiên nhẫn nhắc lại.

“Nhưng, nhưng người.... Người cho tới bây giờ....” Nay không có khả năng, hắc nhất định là nằm mơ! Chỉ có trong giấc mơ Lạc Phong mới thân thiết gọi hắc ca ca!

“Ca, xin thứ lỗi....” Trần Lạc Phong mày liễu kinh túc, mặt đầy áy náy.

“Người, người là Lạc Phong sao?” Sẽ không, Lạc Phong căn bản sẽ không nói ba chữ kia, y một khi đã nói, đối bất luận kẻ nào, nhưng không có thể đối với hắc nói!

“Ca, xin thứ lỗi, nhiều năm như thế là ta làm người thương tâm. Ta biết, từ nhỏ đến lớn người đối với ta phi thường tốt. Lúc nhỏ thì không hiểu chuyện, tưởng người sẽ cùng ta tranh đoạt vương vị, cho nên vẫn luôn chống lại người. Sau này ta kế thừa vương vị, người vẫn như cũ đối ta tốt lắm, ta hảo vui về a, đối với người lại sợ người có âm mưu gì đó, không dám cùng người thân cận, chỉ có thể giống con nhím phòng vệ người khác bảo hộ chính mình. Nhưng mà ta như vậy kết quả lại làm người đối ta tươi cười càng lúc càng ít, càng lúc càng sợ ta, ta cũng rất sợ hãi, hiểu được người giống như không cần ta, thế là ta càng thêm lừa dối người, chính là nghĩ muốn để người thời khắc đều để ý đến ta cho dù sợ ta cũng tốt. Đối với người có lỗi, đã hai ngày ta gần như không thấy người, ta cảm thấy sợ, sợ người như vậy tiêu thất, rốt cuộc nhìn không thấy người, ta bỗng nhiên phát giác ta không thể không có người, ta biết người cũng sẽ không vĩnh viễn cùng ta tranh cái gì, cho dù bây giờ ta từ bỏ hết thảy, ta đều nguyện ý, chỉ cần người đồng ý tha thứ cho ta, chỉ cần người không muốn không muốn ta”. Mắt phượng ngày thường lẳng lẹ như ưng lúc này tràn đầy lệ quang, dùng ánh mắt cầu xin thẳng tắp nhìn Liễu Ưc Vân, lúc này Trầm Lạc Phong mới giống đứa nhỏ, sợ bị vứt bỏ, sợ bị thương hại.

Nhìn Trầm Lạc Phong như vậy vô hại, cho dù người là sắt đá cũng bị đánh động, càng huống gì là Liễu Ưc Vân.

“Lạc Phong....” Thanh âm run rẩy, cho thấy hần lúc này nội tâm kích động.

“Ca, người đồng ý tha thứ cho ta, người sẽ không không cần ta, người lại vui về đối với ta đúng không?” Đồng dạng thanh âm run rẩy.

“Thế nào như thế, ta chưa từng có trách qua người, cũng vĩnh viễn sẽ không không cần người”.

“Ca!” Giây tiếp theo, Liễu Ưc Vân đã bị Trầm Lạc Phong chặt chẽ ôm lấy. Nâng lên bàn tay nhẹ nhàng chạm vào đầu Lạc Phong, thấy y căn bản không có tránh ra liền vỗ về đầu y. Ông trời! Hần cuối cùng cũng đợi tới ngày này, cho dù trước kia có bao nhiêu ủy khuất hần cũng không để ý, hần hiện tại cảm thấy hạnh phúc đến mức cho dù chết cũng không việc gì.

“Ca, người khóc?” Trầm Lạc Phong nhắc nhở hần mới phát hiện lúc này mặt hần đã lưu đầy lệ, rất mất thể diện, thế nào có thể để Lạc Phong nhìn đến chính mình một đại nam nhân lại khóc đâu? Nghĩ muốn nâng tay lau đi, Trầm Lạc Phong đã xuất ra khăn tay giúp hần lau đi hai má đầy lệ.

“Khăn tay này ta phải lưu lại, bởi vì trên này có nước mắt của ca ca, ta muốn dùng nó nhắc nhở chính mình, sau này không bao giờ ... nữa làm người khóc, cho dù khóc cũng là người khóc vì hạnh phúc”. Trầm Lạc Phong khuôn mặt nghiêm chỉnh nói.

Nghe lời nói này, Liễu Ưc Vân cảm thấy chính mình lại muốn khóc, hảo mất thể diện, thế nào giống nữ nhân như vậy. Bất quá hần thật sự hảo vui về a, hần thật sự sợ này chính là một giấc mộng, mộng tỉnh hết thấy liền nhớ tới sự thật, trời ạ, nếu là mộng liền để hần vĩnh viễn cũng không phải tỉnh lại đi.

Vài ngày này Liễu Ưc Vân cảm thấy chính mình như sống trong mộng, chiều nào trở về Lạc Phong cũng đứng đợi ở cửa nghênh đón hần, rồi liền quán lấy hần, bất luận làm cái gì đều phải hần bồi, khi ăn cơm cũng muốn hần ngồi bên cạnh, không ngừng gấp đồ ăn cho hần, chỉ cần hần nhìn về phía y, y liền cấp hần tươi cười lóa mắt, kể cả đi ngủ cũng cùng hần cùng nhau ngủ, mặc dù so với chính mình ít hơn ba tuổi nhưng chỉ so với chính mình lớn hơn nửa cái đầu Lạc Phong lúc này mới chính thức giống đứa nhỏ a. Liễu Ưc Vân nằm trên giường thật lâu không thể đi vào giấc ngủ, ngẫm lại những chuyện phát sinh gần đây hết thấy thật sự quá mức đột nhiên, không chỉ chính mình lúc ban đầu có chút không thích ứng, đến cả những người trong vương phủ cũng đồng dạng sợ hãi không nhỏ. Không cần nói đến hạ nhân thường thường bởi vì Lạc Phong trước kia gần như nhìn không thấy tuyệt mỹ tươi cười mà ngã sấp xuống hoặc lỡ tay đánh vỡ này đó, đến cả thường ngày Đao vương phi đản trang cuối cùng rốt cuộc cũng không cách nào thờ ơ nhìn thái độ của Lạc Phong chuyển biến mà bộc phát.

Lại nhớ kỹ ngày đó cơm chiều Lạc Phong chính là thân thiết vì hần gấp đồ ăn, Đao vương phi bỗng nhiên vỗ án dựng lên “Lạc Phong, người nháo đủ chưa? Người rốt cuộc muốn làm gì? Người trúng tà sao? Người không quên hần là.....” “Dừng lại!” Đao vương phi không để ý đến hình tượng hô to bị Lạc Phong lạnh lùng đánh gãy, “Mẫu phi, ta mặc kệ người đối ta có ý kiến gì, nhưng hần là ca ta, là đại gia của Đao vương phủ, ta hy vọng người có thể tôn trọng hần, nếu không đừng trách ta trước đó không nhắc nhở người!” Lẳng lẹ song mâu bắn ra một đạo hàn quang, “Lạc Phong, người..... Người cư nhiên vì hần nói chuyện với ta như

vậy.....” Đoan vương phi không thể tin nhìn Lạc Phong, đột nhiên khuôn mặt nàng oán độc nhìn về phía chính mình, “Người, đều là người, người rốt cuộc dùng cớ gì hạ lên Lạc Phong, làm y như vậy đối với ta! Người này tiện nhân.....”

“Dừng lại, Ngâm Hà người dìu phu nhân trở về phòng! Nàng tình tự không ổn định, hôm nay liền để nàng ở lại căn phòng nghỉ ngơi đi, người xem thế nào? Phụ vương”. Lạc Phong nhìn về phía Đoan vương vẫn ngồi, mà hẳn chính là thở dài liền đứng dậy rời khỏi, “Vương gia?!” Đoan vương phi không dám tin kêu to.

“Ngâm Hà, vương gia đều đồng ý, còn không mau dẫn vương phi đi nghỉ ngơi!” Ngâm Hà vội vã dẫn vương phi đi ra ngoài, hẳn nhớ kỹ vương phi nhìn về phía hẳn bằng ánh mắt đầy cừu hận cùng oán độc. Vì cái gì đâu? Vì cái gì vương phi căm ghét chính mình? Hẳn không biết, cũng không muốn biết, hẳn chỉ hiểu được Lạc Phong đối với hẳn hảo, như vậy liền đủ, cho dù toàn bộ thế giới đều vứt bỏ hẳn cũng không việc gì. Thân thủ vì Lạc Phong dùng chăn che hảo, tuy nói là ngày mùa hè, nhưng đêm dài không thể để Lạc Phong chịu lạnh, nhìn Lạc Phong bên cạnh ngủ say, sắc mặt hoàn mỹ treo lên ý cười thỏa mãn, Liễu Úc Vân cũng dần dần tiến vào trong mộng. Lúc này, vốn đã sớm đi vào giấc ngủ Lạc Phong hai mắt sáng như ngọc xẹt qua một tia lạnh như băng.

4. Chương 4

“Ca, theo ta đi luyện chữ!”

“Hảo”. Tùy ý Trầm Lạc Phong lôi kéo hẳn, Liễu Úc Vân căn bản sẽ không cự tuyệt yêu cầu của Trầm Lạc Phong.

Chữ của Lạc Phong thực hảo, phóng khoáng phóng túng, thương kính hữu lực, không giống chữ chính mình cứng nhắc vô lực, tối đa cũng chỉ được cho đoan chính mà thôi. Lạc Phong thật là ở địa phương gì cũng đều phi thường xuất sắc a, không biết tương lai nữ tử nhà ai có phúc khí trở thành thê tử của Lạc Phong đâu. Mặc dù Lạc Phong hiện tại còn nhỏ, nhưng đã có nhiều gia đình gia thế hiển hách người ta nhìn chòng chọc y, có thể nói chỉ cần Lạc Phong gật đầu, chỉ sợ bọn hẳn lập tức đưa nữ nhi cùng lễ vật thật nhiều đóng gói hai tay dâng cho y đi. Ha hả, nhưng Lạc Phong đối với thân sự luôn rất lãnh đạm, mỗi lần phụ vương hướng y đưa ra phần thưởng cộng thêm thiên kim nhà ai, y lại lạnh lùng ném một câu “Ta không thiếu nữ nhân!” Sau đó liền xoay người rời khỏi. Nghĩ đến bên cạnh Lạc Phong thật sự không thiếu nữ nhân a, theo hai năm trước hẳn liền phát hiện ngoài phủ có nữ nhân xuất nhập biệt viện của Lạc Phong, Liễu Úc Vân nhất thời cảm thấy hai má như bị hỏa thiêu, thân thể cũng nóng lên, khi đó cũng là ở trong gian phòng này, ở trên bàn nơi Lạc Phong đang luyện chữ, hẳn trộm hướng Lạc Phong liếc mắt một cái, lại phát hiện Lạc Phong đã dừng bút, đang sáng ngời nhìn hẳn.

“A!” Phảng phất làm chuyện xấu bị nắm bắt gặp, Liễu Úc Vân không tự giác kêu to.

“Ca, thế nào, má hồng như thế, bị bệnh sao?” Trầm Lạc Phong xông lên đây, thân thủ dò xét hướng trán Liễu Úc Vân sờ sờ.

Nhìn đến trong gang tấc sắc mặt tuần mỹ, Liễu Úc Vân cảm thấy hô hấp cũng khó khăn, nhìn trước mắt đôi môi Lạc Phong mím lại đột nhiên làm hẳn cảm thấy miệng khô lưỡi khô, đầu trở nên vụng vụng nào không tự nhiên nhớ tới tình cảnh ngày ấy, hẳn là thế nào, thật sự bị bệnh sao? “Ca, người thế nào, không cần dọa nạt ta a”. Nhìn Liễu Úc Vân phản ứng, Trầm Lạc Phong lo lắng hỏi thăm.

“A, không có gì, có thể là trời rất nóng, ta trở về phòng nghỉ ngơi một chút là tốt rồi”. Liễu Úc Vân không biết chính mình thế nào, nhưng hẳn biết hiện tại hẳn phải nhanh chóng rời khỏi Lạc Phong.

“Hảo, ta cùng người trở về phòng”.

“Không, không cần!” Hẳn lập tức vòng vo cự tuyệt.

“Ca, người cảm thấy ta phiền?” Trầm Lạc Phong giọng nói tổn thương.

“Không có, ta, ta chỉ là muốn một người nghỉ ngơi một chút”. Trái tim trống rỗng.

“Vậy được rồi”. Lời nói buồn bực.

“Lạc Phong, người không cần đa tâm, ta thật sự....” Nhìn dáng vẻ mắt mắt thương tâm của Lạc Phong, hẳn thật sự rất không nở.

“Ta biết. Người đi nghỉ ngơi đi, buổi tối ta đến tìm người”. Xả ra một mặt mỉm cười, nhìn nụ cười của y Liễu Ưc Vân mới hơi chút an tâm, xoay người rời khỏi.

“Ai.....” Đây không biết từ lúc trở về phòng Liễu Ưc Vân đã mấy lần thở ra, vốn dĩ trở về phòng để an tĩnh lại, nhưng hẳn hoàn toàn nghĩ muốn hỏng, hẳn hiện tại trong đầu đều là thân ảnh của Lạc Phong, y sắc mặt tuần mỹ, khóe mắt đeo nét cười, đôi môi hồng thâm thúy, thậm chí cơ bắp cũng ẩn hiện.... A, hẳn suy nghĩ cái gì?! Thế nào giống như tư xuân a, ý tưởng hảo hảo thiêu a, việc này hàng năm trong sách thánh hiền ghi chép đều rõ ràng, càng huống gì đối tượng là Lạc Phong, đệ đệ của hẳn a! Trời ạ, để hẳn đi chết đi..... Hoàn toàn chìm đắm trong tự chán ghét chính mình, Liễu Ưc Vân hồn nhiên không biết Trầm Lạc Phong đã đi tới cạnh giường hẳn.

“Ca, tốt hơn chút nào chưa?”

Xem, lại nữa, nghĩ tới sắc mặt Lạc Phong, bắt quá Lạc Phong thật sự tốt lắm xem, thanh âm nghe cũng hảo tốt! A.... Không thể, không thể tiếp tục như vậy nghĩ tới Lạc Phong.

“Ca, người thế nào?” Nhìn Liễu Ưc Vân lại ngây người, Trầm Lạc Phong thân thiết chạm tay nhẹ nhàng đẩy hẳn.

“Lạc Phong?! Thật là.... Người a.....” Cuối cùng biết được Trầm Lạc Phong trước mặt không phải ảo giác, Liễu Ưc Vân thầm nghĩ xấu hổ biến mất. Xong rồi, hẳn vừa mới không có nói cái gì hoặc làm cái gì, không thể để Lạc Phong biết chính mình vừa mới suy nghĩ này nọ, Lạc Phong nhất định sẽ oán hận hẳn! Hẳn nhớ kỹ trước kia từng có người giống như nghĩ Lạc Phong dung mạo xinh đẹp thành nữ nhân, cuối cùng kết cục đều chỉ có thể dùng thẩm tuyệt nhân gian để hình dung. Lạc Phong hận nhất bị xem thành nữ nhân, mặc dù sau y dần lớn lên, khuôn mặt của y vẫn giống như cũ, nhưng thân thể cao lớn cùng ánh mắt anh khí khí chất vương giả, đã không có ai xem y thành nữ nhân, nhưng đó vẫn là kiêng kỵ lớn nhất của y, làm sao bây giờ hẳn có thể hay không sẽ bị ghét.

“Ca, người thế nào? Không thoải mái sao?” Nhìn Liễu Ưc Vân hai má hồng hồng, tâm trí lại ở trên trời, Trầm Lạc Phong di chuyển thân thể y, nghĩ muốn sờ đầu hẳn thử nhiệt độ.

“A!” Đột nhiên cảm thấy địa phương bị Trầm Lạc Phong chạm vào giống như bị hỏa thiêu, Liễu Ưc Vân nhanh chóng né ra.

“Ca?”

“Ta, ta không việc gì, không việc gì”. Trái tim trống rỗng nói.

“Thật sự?” Không tin.

“Thực, thật sự, ha hả.....” Cười nhìn.

“Kia, đã khuya, chúng ta đi ngủ đi”.

“A? Ta, ta hoàn toàn không buồn ngủ, người..... Trước ngủ” Không thể, Lạc Phong ngủ bên cạnh hẳn, hẳn nhất định sẽ chết, mặc dù không biết vì cái gì, dù sao chính là không thể.

“Thế nào có thể, đã khuya, ngày mai người còn phải lâm triều đầu, mau ngủ!” Thẳng tắp nằm trên giường, chừa ra một bên, y vỗ vỗ vị trí trống không.

Làm sao bây giờ, nếu kêu Lạc Phong quay về phòng mình ngủ, y có thể sẽ thương tâm, tuyệt đối không cần, tuyệt đối cần Lạc Phong thương tâm, nhưng.... Nếu.... A.... Làm sao bây giờ?

“Ca, người lẽ mà cái gì, mau ngủ a”. Nhướn đôi lông mày hơi hiện chút oán giận trong ngữ khí, y biết Liễu Ưc Vân không thể chống cự. Quả nhiên, Liễu Ưc Vân đã ngoan ngoãn hướng phía y đi đến.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Liễu Ưc Vân vừa đi não vừa không ngừng nghĩ biện pháp, đột nhiên, một trận huyên vọng, thân thể đã bị kéo đến trên giường, thân thể Trầm Lạc Phong cũng nhanh chóng dề phía trên hắn.

“Người suy nghĩ cái gì chứ? Dáng vẻ thất hồn lạc phách, giống như bị bệnh tương tư” Trầm Lạc Phong nằm sấp trên ngực Liễu Ưc Vân, tà tà cười cợt đùa giỡn hắn.

Nghe thấy, Liễu Ưc Vân sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt. Bị phát hiện? Không, sẽ không. Nhưng....

“Ca, người nói chút gì đi, mặt một hồi hồng một hồi trắng đầu”. Giữ chặt má Liễu Ưc Vân y khẩn trương tra hỏi.

Gần đến mức hô hấp của đối phương đều có thể cảm nhận được, cùng với hắn áp ở trên người, làm Liễu Ưc Vân cảm thấy máu trong thân thể nhất thời muốn phun trào, hơn nữa tất cả đều hướng về phía dưới thân tập trung lại, phân thân thoảng cái đã ngắc đầu. Mặc dù hắn đối với phương diện này biết rất ít, nhưng đã mười chín tuổi hắn biết cổ xúc động này là gì. Xong rồi, Lạc Phong nhất định sẽ phát hiện, y nhất định cảm thấy chính mình thực biến thái, nhất định thực chán ghét chính mình, ngày hạnh phúc của mình sẽ kết thúc. Ông trời, để hắn chết đi. Liễu Ưc Vân nhận mệnh nhắm hai mắt, chờ đợi mệnh vận tàn khốc.

“Ca? Người.....” Cảm giác được thân thể Liễu Ưc Vân dị thường, Trầm Lạc Phong có chút kinh ngạc nhìn hắn.

“Ồ.....” Liễu Ưc Vân nhin không được mà khóc, ánh mắt mặc dù đóng chặt, lệ từ khóe mắt không ngừng chảy hạ. Quá hảo một trận, lúc hắn tưởng thời gian đình chỉ thì lúc sau, hắn cảm thấy một đôi tay vì hắn ôn nhu lau đi nước mắt. Hắn giật mình mở ra ánh mắt, nhìn đến sắc mặt Trầm Lạc Phong tràn đầy ý cười nhìn hắn, thế nào như vậy, Lạc Phong vì cái gì không có tức giận?

“Ta đã nói sẽ không tái để người chảy nước mắt. Ha hả, ca, người thích ta có đúng không?” Trầm Lạc Phong cười càn và khí.

“.....” Bị nhìn trúng tâm sự Liễu Ưc Vân cảm thấy bản thân thật mất mặt.

“Sớm nói rồi, ta đã nghĩ muốn thế nào người cũng vui vẻ theo ta đâu? Nguyên lai.....” Trọng điểm cường điệu một chút chữ “cũng”

“Àn?” Lạc Phong nói cái gì?

“Ha hả, nguyên lai chúng ta là lưỡng tình tương duyệt a, ha hả, làm ta lại tưởng chỉ có mình ta tương tư, không biết như thế nào để người chấp nhận ta đâu!” Trầm Lạc Phong khoái trá nói.

“A?” Liễu Ưc Vân không cách nào tin tưởng những gì mình nghe.

“Không rõ? Nghe tốt lắm, ta, thích, người!” Dùng đầu gối cọ cọ phân thân hơi ngắc đầu của Liễu Ưc Vân, thành công dẫn ra một tiếng thở gấp sợ hãi của hắn, “Chính là cái vui vẻ nga, ha hả”.

“Nhưng.... Nhưng này là không đúng, chúng ta..... Chúng ta đều là nam nhân, hơn nữa là, phải....” Cuối cùng hiểu được ý tứ của Trầm Lạc Phong, Liễu Ưc Vân kích động sau đó không khỏi đam ưu.

“Ta không quan tâm! Ta chỉ biết ta thích người, mà người cũng thích ta, này liền đủ! không có cái gì không đúng!” Trầm Lạc Phong kích động hô to!

“Nhưng.....” Liễu Ưc Vân vẫn đang cảm thấy thực sai lầm.

“Không có cái gì chính là, người muốn ta liền làm như cái gì cũng không phát sinh quá, rồi mới đều tự cười một thê tử hoàn toàn không có cảm tình thống khổ cả đời? Người phải như vậy sao? Người nhìn tâm nhìn ta như vậy sao? Ta làm không được, ta thà.... chết cũng không muốn nhìn người thuộc về người khác! Nếu người chọn người khác, ta thà.... chết! Người muốn ta chết sao?” Thanh âm khóc nức nở nhưng triệt để kiên định.

“Không, ta không cần! Ta thà... chính mình chết cũng không muốn nhìn người có chuyện gì!” Nếu Lạc Phong chết, vậy hắn sống có ý nghĩa gì, thẳng đến giờ phút này hắn mới biết được, chính mình sớm đã thật sâu ái thượng Lạc Phong, nguyên nhân chính là vì như thế hắn mới vì Lạc Phong vô oán vô hồi mà nỗ lực, mới ở

khi Lạc Phong tổn thương chính mình thì tâm như đao cắt, có lẽ từ khi hắn tới vương phủ nhìn thấy Lạc Phong lần đầu tiên đã bắt đầu, hắn đối với Lạc Phong ái liền bắt đầu nảy sinh.

“Vậy người lại nghi ngại cái gì đâu? Yêu ta, được không?” Cầu xin nhìn Liễu Ưc Vân.

“Hào!” Đúng vậy, cùng Lạc Phong so sánh, sự tình gì cũng không trọng yếu, chỉ cần Lạc Phong có thể vui vẻ, cho dù để hắn chết hắn cũng không chút nào do dự, lưng mang tội danh trái luân thường thì có thể thế nào?

“Ca!” Trầm Lạc Phong kích động ôm lấy Liễu Ưc Vân, “Ta hảo vui vẻ a, này không phải nằm mơ đi! Ta yêu người, ca!”

“Ta cũng vậy!” Hắn cũng đồng thời quay lại ôm Trầm Lạc Phong. Bọn hắn như vậy chặt chẽ ôm lẫn nhau cùng một chỗ, Liễu Ưc Vân thật sự hy vọng thời gian như vậy đình chỉ, để một khắc này vĩnh viễn dừng lại.

Phảng phất một thế kỷ, Trầm Lạc Phong bỗng nhiên thả ra Liễu Ưc Vân, hắn nâng lên nửa người trên, xuống phía dưới nhìn Liễu Ưc Vân bởi vì được ôm mà phân thân đứng thẳng trở lại, khoe miệng lộ ra nụ cười tà tà.

“Ca, người muốn ôm ta đi?” Một câu nói làm Liễu Ưc Vân hai má hồng như nhũ huyết.

“Ha hã, không có cái gì ngưng ngừng, ta cũng muốn người a”.

Chậm rãi cúi xuống tất cả quần áo trên người, thẳng đến khi thân hình tuyết trắng trần trụi hiện lên trước mặt Liễu Ưc Vân. Liễu Ưc Vân lực chú ý hoàn toàn bị gương mặt gần như làm kẻ khác xị máu hấp dẫn, thậm chí quần áo chính mình bị Lạc Phong thoát đi cũng không biết, chờ hắn cảm thấy một chút lạnh mà ý thức quay về mới kinh ngạc thấy chính mình cũng đồng dạng trần truồng.

“Lại đây, ta muốn người!” Trầm Lạc Phong thông thả nằm xuống, hướng Liễu Ưc Vân vươn hai bàn tay. Phảng phất như bị làm say mê, Liễu Ưc Vân chậm rãi cúi về phía Trầm Lạc Phong, dùng môi nhẹ nhàng đụng chạm một chút Trầm Lạc Phong, rồi mới thử ở bờ môi của hắn nhẹ nhàng liếm, hai bàn tay run rẩy cũng không đành chỉ ở trên người hắn dao động.

Như vậy quá hảo một trận, hắn nâng đầu rời khỏi đôi môi Trầm Lạc Phong, khốn quẫn nhìn Trầm Lạc Phong, “Thế nào? Tiếp theo a!” Trầm Lạc Phong thúc giục, thanh âm có chút khàn khàn, vừa mới Liễu Ưc Vân ở trên người y sờ loạn cũng thành công nhóm lửa dục vọng của y.

“Ta, ta.... Ta sẽ không.....” Thanh âm nhỏ bé như tiếng muỗi kêu, Liễu Ưc Vân cảm thấy thể diện chính mình đều mất hết đâu, kể cả tự an ủi hắn cũng không có quá, hắn căn bản không biết phải làm cùng nữ nhân như thế nào, càng không biết cùng nam nhân!

“Cái gì?! Phốc, cáp.....” Thật vất vả hiểu ý Liễu Ưc Vân, Trầm Lạc Phong đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo liền cười to.

“.....” Trầm Lạc Phong cười làm Liễu Ưc Vân xấu hổ muốn khóc.

“Ha ha.....”

“Không, không cần cười nữa” Liễu Ưc Vân đứng dậy, hắn phải trốn đi, phải lập tức đào tẩu. Trầm Lạc Phong thế nào có thể để hắn như nguyện, duỗi cánh tay, một cái xoay người liền cố định Liễu Ưc Vân dưới thân.

“Ha hã, người như vậy rất không chịu trách nhiệm nha!” Nâng hạ thân tới gần Liễu Ưc Vân, để hắn cảm nhận thụ cái đó nóng bỏng mà hăng hái vươn ra.

Cảm giác được đè trên đùi mình là phân thân to lớn đã cứng như sắt lại nóng bừng bừng, Liễu Ưc Vân kinh ngạc há lớn miệng. Thật lớn, chính mình thân hình đã xem như to lớn mạnh mẽ, những chỗ đó lại vĩnh viễn không bì kịp của thiếu niên thấp hơn hắn nửa cái đầu! Hắn tự nhìn lại của bản thân, không biết lúc này hình dạng hắn mở to miệng đối với Trầm Lạc Phong mà nói là hấp dẫn nhường nào.

Trầm Lạc Phong ánh mắt tối sầm lại, cúi đầu hôn lên đôi môi Liễu Ưc Vân. Nhẹ cắn, liếm lộng đôi môi như cánh hoa của hắn, mút lấy đôi môi hấp dẫn, cái lưỡi linh hoạt liếm lộng hàm răng hắn, rồi mới không để hắn cự tuyệt mở hàm răng hắn, xâm nhập sâu vào bên trong miệng hắn, liếm lộng từng nơi trong miệng hắn, cuốn lấy cái lưỡi lồi kéo hắn dây dưa.

“Ngô.... Ân....” Liễu Ưc Vân chưa từng có kinh nghiệm như vậy hôn kịch liệt, hắn chỉ cảm thấy hô hấp càng lúc càng khó khăn, lúc hắn tưởng chính mình sắp hít thở không thông mà chết, Trầm Lạc Phong cũng buông tha hắn, hắn lập tức mở lớn miệng hô hấp.

“Hôm nay.... Liền để ta dạy ngươi.... Cái gì gọi là khoái cảm cực độ đi” Hô hấp ồ ồ, Trầm Lạc Phong trong ngực cũng kịch liệt phập phồng.

“Ngô....” Chờ Liễu Ưc Vân lấy lại hơi thở, môi liền một lần nữa bị Trầm Lạc Phong cướp đoạt. Cái lưỡi linh hoạt của Trầm Lạc Phong dùng lực ở trong miệng hắn quấy loạn, không ngừng truy đuổi lưỡi hắn bốn bề trốn tránh, cuối cùng cảm nhận được hắn bắt đầu học theo đáp lại y thì càng làm cái hôn kịch liệt này thêm sâu sắc. Tờ bạc thuận theo khoe miệng Liễu Ưc Vân chảy xuống, chảy đến cần cổ hắn, lưu lại sợi chỉ óng ánh *** mĩ. Trầm Lạc Phong thả ra đôi môi Liễu Ưc Vân, thuận theo đường chỉ bạc một đường liếm hôn, đầu lưỡi đi đến bên tai, đột nhiên y há miệng ngậm lấy vành tai căng tròn của Liễu Ưc Vân, cảm giác được hắn rõ ràng chấn động, Trầm Lạc Phong ha ha nở nụ cười, “Hảo miễn cảm a”. Lại chôn đầu trước ngực Liễu Ưc Vân, không ngừng gặm cắn nụ hoa trước ngực, ở trên màu da mật ong của hắn lưu lại một dải ấn kí màu hồng.

“Ngô.... Ân....” Liễu Ưc Vân dùng sức đè nén âm thanh chính mình.

“Kêu đi, ta phải nghe thanh âm của ngươi”

“Không.... Ngô....” Không cần, thực mất thể diện.

“Không sao? Ha hả.... Kia như vậy thì sao?” Trầm Lạc Phong nhanh chóng cúi đầu, thuận theo trong ngực kịch liệt phập phồng của Liễu Ưc Vân không ngừng ở trước mặt hắn ngậm vào đầu ngực màu nâu, khinh cần lạp xả, để nó ở trong miệng mình đứng thẳng, một tay đồng dạng bao phủ bên kia.

“A!.... Ân, ngô....” Phảng phất có một cổ điện nhanh chóng xuyên qua toàn thân, Liễu Ưc Vân sợ hãi kêu ra tiếng, sau đó lại cắn chặt môi, quật cường không phát ra âm thanh rên rỉ.

Miệng cùng tay phối hợp không ngừng chơi đùa nhũ tiêm của Liễu Ưc Vân, thẳng đến khi nó trở nên sưng đỏ cứng ngắc, Trầm Lạc Phong nhìn hắn vẫn quật cường cắn răng, “Vẫn không chịu phát ra âm thanh sao? Ha hả.... Chính là ta hảo nghĩ muốn nghe đâu....” Vừa cười tà tứ, Trầm Lạc Phong dùng tay xuôi theo cái bụng trơn nhẵn của Liễu Ưc Vân dần dần đi xuống phía dưới tìm kiếm, xuyên qua rừng rậm rạp rạ kia tới nơi đã sớm đứng thẳng bồng bồng ưỡn ra, không chút nào do dự nắm nó trong tay.

“A!.... Không..... A.....” Liễu Ưc Vân đâu chịu được kích thích như vậy, nhẹ kêu lên lập tức liên miên không ngừng phát ra. Thành công nghe thanh âm của Liễu Ưc Vân, Trầm Lạc Phong vẫn như cũ không chịu bỏ qua cho hắn, một mặt không ngừng trong ngực hắn hạ xuống dấu vết của chính mình, một mặt cảm phân thân của hắn không ngừng cao thấp bộ lộng, thỉnh thoảng xoa nắn khóa cầu bên dưới.

“A.... Ân.... Không, không cần..... A..... Cáp.....” Liễu Ưc Vân chỉ cảm thấy thân thể muốn bị hòa tan, đầu không cách nào tự hỏi, cả người không có một điểm khí lực, nhưng hắn vẫn dùng hết toàn lực vận vẹo cơ thể như thể muốn thoát khỏi bàn tay Trầm Lạc Phong. Hắn sao biết như vậy vận vẹo không nghi ngờ là làm lửa cháy tăng vọt.

“Đừng động!” Dùng sức đè nén âm thanh, tái động như vậy, chính mình sẽ lập tức muốn hắn!

“Ân.... Không, không cần tái.... Ta, ta biến đổi, biến đổi thật là kỳ quái....” Bị thanh âm âm trầm dọa nạt, không dám tái loạn động, nhưng phân thân vẫn bị Trầm Lạc Phong không ngừng xoa nắn bộ lộng, một cổ khoái cảm xông thẳng lên não, cảm giác này hắn chưa từng có kinh nghiệm, hắn chỉ cảm thấy chính mình trở nên quái lạ, thân thể giống như không phải của mình.

“A a a a a a.....!” Trầm Lạc Phong đột nhiên dùng móng tay khảy nhẹ lỗ nhỏ trên phân thân Liễu Ưc Vân, Liễu Ưc Vân chỉ cảm thấy trước mắt một trận bạch quang loáng qua, khoái cảm như nhấn chìm hắn, lượng lớn bạch trọc, theo phân thân bắn ra, dừng ở trên bụng hắn cùng trước ngực.

Ngồi chồm hồm trên người Liễu Ưc Vân, ánh mắt Trầm Lạc Phong phức tạp nhìn Liễu Ưc Vân. Lúc này Liễu Ưc Vân vẫn chìm đắm trong khoái cảm sau cao trào, ánh mắt mê ly mang theo một tầng hơi nước, đôi môi sưng đỏ mở ra, không biết khi nào mái tóc đen mềm mại rơi vãi tán loạn trên giường, bên má bị mồ hôi dính vào vài sợi tóc, nhũ tiêm sưng đỏ đứng thẳng, ngực dày rộng cùng vùng bụng đầy hôn ngân hồng

hồng cùng dịch thể bạch trọc, phân thân màu phấn hồng giữa hai đùi im lặng ghé vào giữa đám cỏ màu đen, thân thể màu mật ong trở nên đỏ bừng nhiễm một tầng mờ hôi mỏng. Trầm Lạc Phong cảm thấy hô hấp của chính mình đang dần dần trở nên ồ ồ, hạ phúc một trận căng chặt, dục hỏa trong nháy mắt bốc lên, hận không thể lập tức tiến vào trong thân thể hần hung hăng làm hần, điều này trước nay chưa từng xảy ra. Từng có rất nhiều nữ nhân như y, cho dù dạng nữ nhân gì trên giường cũng không đến mức như vậy háo sắc, mà trước mắt Liễu Ưc Vân tràn đầy khí tức *** mãnh nhiên làm y cảm thấy quá mức yêu mị, kể cả ngày thường cảm thấy sắc mặt bình thường không có gì đặc sắc nhưng lại khiến y cảm thấy đẹp quá, so với bất luận nữ nhân nào cũng hấp dẫn y. “Đáng chết!” Trầm lạc Phong trong lòng thầm mắng, không phải biết như vậy, thế nào lại chịu hần quấy nhiễu! Oán hận nhìn nhìn người vẫn mê mang dưới thân, tiết chế phần nộ tách ra hai đùi hần, đem ngón tay thô bạo sáp nhập vào hoa huyết cấm bế của hần.

“A.....!” Kịch liệt đau đớn làm Liễu Ưc Vân thanh tỉnh lại, “Đau quá, a, Lạc Phong, ngươi đang làm gì? Đau quá.....”

“Nhấn một chút!” Trầm Lạc Phong không ôn nhu lắm nói, nhưng tay không đình chỉ.

“Không, ngươi.... Ngươi dừng lại....” Vẫn rất đau, hơn nữa Lạc Phong vì cái gì lại chạm vào cái địa phương, chỗ đó hảo dơ bẩn, hần cảm giác hảo mất thể diện.

Nhìn Liễu Ưc Vân khuôn mặt thống khổ, Trầm Lạc Phong cuối cùng rút ngón tay ra, tạm nghỉ một chút giống như tự hỏi cái gì. Đúng lúc Liễu Ưc Vân vừa mới lấy lại hơi thở thì, hần bỗng nhiên cảm giác ngón tay Trầm Lạc Phong đang ở hạ phúc hần vuốt ve, hần hơi chút nâng lên nửa người trên nhìn đến tình cảnh nhất thời làm máu hần tất cả đều vọt lên đỉnh đầu. Lạc Phong lấy tay chùi thử hần vừa mới bắn trên người dịch thể! Trầm Lạc Phong nhìn Liễu Ưc Vân ngây ngốc, trên khuôn mặt tuấn mỹ đột nhiên hiện lên nụ cười mị hoặc,

“Này, là sơ *** của ngươi đi?” Tuy là câu nghi vấn, nhưng lại là ngữ khí khẳng định. Trầm Lạc Phong đưa ngón tay dính ái dịch của Liễu Ưc Vân lên miệng, vươn đầu lưỡi nhẹ liếm một chút, “Hảo ngọt đâu!” Lúc này Liễu Ưc Vân gần như hoàn toàn hóa đá, hơn nữa ngày mới miễn cưỡng tìm được chút thanh âm.

“Ngươi.....? Ngươi thế nào có thể.....”

“Ha hả, thẹn thùng? Hảo khả ái a! Nhưng lúc này mới vừa bắt đầu nga!” Tặc tặc cười cười.

“Cái gì?” Lại muốn như thế nào?

“Không thể chỉ có một mình ngươi vui thích nga!” Trầm Lạc Phong hảo tâm giải thích, một bên hướng hai đùi Liễu Ưc Vân mở ra góc độ lớn nhất, kéo nó lên áp trước ngực hần, làm cái mông Liễu Ưc Vân cao cao nhấc lên, tiểu huyết màu phấn hồng che giấu trong hai phiến mông cánh hoa liền không hề che đậy bại lộ trước mặt Trầm Lạc Phong.

“A, ngươi... Lạc Phong, ngươi muốn làm gì?” Tư thế hảo xấu hổ a, hần dùng lực nghĩ muốn hợp lại hai đùi, nhưng Lạc Phong khí lực thật lớn, hơn nữa vừa mới qua cao trào gần như hao hết tất cả khí lực của hần, hần vùng vẫy chỉ như kiến càng bám trụ.

Tiểu huyết bởi vì Liễu Ưc Vân vùng vẫy mà hé ra hợp lại, bên trong huyết khẩu mị thịt màu hồng ửng ửng hiện hiện. “Đẹp quá, chắc ngươi cũng không xem qua ở đây của chính mình đi?” Trầm Lạc Phong gần như mê đắm nhìn đến mị huyết phảng phất như mời gọi y, ngón tay dính ái dịch của Liễu Ưc Vân nhẹ nhàng xoa lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hé ra hợp lại, ở xung quanh nếp gấp vẽ vòng tròn.

“A, không cần, chỗ đó hảo dơ bẩn, lấy.... Lấy ra!” Liễu Ưc Vân giật mình hô to.

Không để ý tới hần kêu to, ở xung quanh huyết khẩu chần chờ rồi ngón tay thông thả đâm vào, “Ân..... Ngô.....” Có trơn, thuận lợi đâm vào một lỏng tay cũng không làm Liễu Ưc Vân cảm thấy đau đớn lúc trước, chính là dị vật làm hần có chút không khỏe. Trầm Lạc Phong khẩn cấp đâm vào tiếp tục đâm vào hai ngón tay, ba ngón tay, một bên đâm vào một bên rút ra hướng bốn phía vẽ vòng tròn.

“Ân, a..., không cần.... Ân.....” Liễu Ưc Vân cảm thấy chỗ đó hảo trường, thất lực không ngừng phát run.

Cuối cùng bốn ngón tay đều có thể không chút nào phí lực tiến ra tiểu huyết của Liễu Ưc Vân, mà tiểu huyết lúc này cũng trở nên nhu nhuyến ẩm ướt, Trầm Lạc Phong rút ngón tay từ trong u huyết nóng ẩm,

“A.... Ô.....” Đột nhiên hư không làm Liễu Ưc Vân bất mãn nhẹ kêu, nhưng nhanh chóng hấn cảm giác được cái thứ cứng rắn nóng cháy để ở trước hậu huyết hấn. Trầm Lạc Phong đỡ lấy chính mình sắp bùng nổ cổ sức ưỡn ra, động thân một cái, tiến vào tiểu huyết nóng ầm của Liễu Ưc Vân.

“A a a a a..... Đau, đau quá!” Xé rách cùng đau đớn trong nháy mắt truyền đến toàn thân, thân thể giống như bị chia thành hai nửa, nội tạng phảng phất cũng bị đỉnh đi, hảo khổ sở!

“Buông lỏng!” Chỉ tiến vào được một nửa Trầm Lạc Phong vỗ vào cánh hông Liễu Ưc Vân thúc giục hấn tận lực mau chóng buông lỏng, mà Liễu Ưc Vân càng thêm dùng sức co lại hậu huyết, cố gắng nghĩ muốn đẩy thứ này đi ra ngoài. Bị Liễu Ưc Vân kẹp lại sinh đau đớn, Trầm Lạc Phong vội vàng dùng tay bao phủ phân thân hấn, nhẹ nhàng xoa nắn, thỉnh thoảng gảy nhẹ lỗ nhỏ.

“Ngô, ân.....” Phân thân trong tay Trầm Lạc Phong hơi hơi ngẩng đầu, khoái cảm làm Liễu Ưc Vân dần dần buông lỏng thân thể. Trầm Lạc Phong thừa dịp đó chính mình hoàn toàn tiến vào trong thân thể hấn.

“A.....” Một tơ hồng huyết nơi địa phương bọn hấn mập hợp chảy xuống, mặc dù lúc trước có chuẩn bị, nhưng tiểu huyết lần đầu tiên bị khai phá vẫn không cách nào thừa nhận phân thân to lớn của Trầm Lạc Phong mà nứt ra.

“Ô.....” Liễu Ưc Vân không cách nào ức chế mà khóc, nước mắt chảy qua má hấn, làm Trầm Lạc Phong trong lòng hiện lên một tia đau đớn.

“Ai.... ” Trầm Lạc Phong thở dài, bảo trì tư thế mập hợp không nhúc nhích cúi đầu hôn hấn, không giống lúc trước kịch liệt mà là thập phần ôn nhu, thẳng đến cảm giác được hấn đã thích ứng phân thân to lớn của chính mình, mới nhẹ nhàng luật động.

“Ân.... A..... Ngô..... ” Mặc dù có máu làm trơn, nhưng Trầm Lạc Phong trừu tợ vẫn làm hấn không cách nào thích ứng. Bỗng nhiên Trầm Lạc Phong đỉnh phân thân đụng tới một điểm trong nội thể hấn, “A..... A!” Giống như một đạo điện xẹt qua thân thể, kia một điểm truyền tới khoái cảm làm Liễu Ưc Vân nhảy bắn lên, thân thể cong lên, thanh âm phát ra cũng trở nên kiều mị.

“Là ở đây sao?” Trầm Lạc Phong lại một lần nữa hướng điểm nổi lên dùng sức đỉnh tới. Lập tức dẫn đến Liễu Ưc Vân một chuỗi mị kêu.

“Ân a.....” Thế nào, hấn thế nào lại phát ra thanh âm kỳ quái như thế?

Đối với việc vừa mới tìm được điểm mẫn cảm của Liễu Ưc Vân, Trầm Lạc Phong đương nhiên sẽ không dễ dàng xem nhẹ bỏ qua, lặp lại hướng điểm kia đỉnh đến. “A, cấp... Cấp.... Ân..... Nha..... Ân.....” Đau đớn hoàn toàn bị khoái cảm che lấp, Liễu Ưc Vân bản năng thuận theo Trầm Lạc Phong trừu tợ mà vận vẹo thân thể. Hấn hòa theo làm phân thân Trầm Lạc Phong lại trưởng lớn một vòng, vừa mới trừu tợ theo quy luật cũng trở nên mãnh liệt không thứ tự.

“Nha! Không cần, ân... Chậm điểm...Ta, chịu không nổi.....” Cuồng loạn trừu sáp mang theo khoái cảm làm hấn điên cuồng.

“A, oa! Ân.... Không.... Nhẹ a.....”

“Ân..... Ta, ta không được.....” Một cỗ nhiệt theo hạ phúc hướng phân thân chảy tới, Liễu Ưc Vân ngay tại lúc sắp đến cao trào.

“A..... Đau quá! Đúng lúc hấn tưởng được lên đỉnh khoái cảm thì, phần gốc phân thân đột nhiên bị một bàn tay to chặt chẽ bắt lấy, dục vọng sắp phun ra bị cản trở.

“Buông tay! Ô..... Mau thả.....” Không cách nào phóng thích dục vọng bên trong thân thể hấn bốn bề khó chịu.

“Chờ ta.....” Trầm Lạc Phong nhẹ nhàng nói, trừu động càng thêm mãnh liệt.

“Không, a..... Ô..... Ta muốn chết.....” Thanh âm khóc lẫn lộn.

“Ngô.....” Một tiếng rống trầm thấp, thật mạnh trừu sáp sau, Trầm Lạc Phong ái dịch nóng ầm phun vào trong cơ thể Liễu Ưc Vân, đồng thời cũng thả ra bắt lấy tay Liễu Ưc Vân.

“A a a.....” Phân thân run rẩy phun ra dục vọng đồng thời Liễu Ưc Vân cuối cùng cũng không duy trì được mà hôn mê.

Bình phục một chút hô hấp, Trầm Lạc Phong đứng dậy rút ra phân thân chôn trong cơ thể Liễu Ưc Vân, dịch thể màu hồng từ tiểu huyết không cách nào đóng lại chảy ra. Nhìn Liễu Ưc Vân đã lâm vào hôn mê, ánh mắt Trầm Lạc Phong toàn bộ không có một tia ôn nhu cùng dục vọng, phẳng phất vừa mới kịch liệt tính dục căn bản là cùng y không quan hệ. “Người căn bản là không nên tồn tại!” Y ánh mắt lạnh như băng vạn năm nhìn chăm chú Liễu Ưc Vân thì thảo nói, hận ý nhanh chóng tràn đầy sắc mặt anh tuấn.

5. Chương 5

“Ai.....” Thở dài một hơi, Liễu Ưc Vân buông cuốn sách ngay cả nửa chữ cũng không đọc vào, lưng dựa vào ghế dựa phía sau đã lót thêm cái đệm mềm.

“Đại gia có điều gì phiền muộn sao?” Âm thanh non nớt của hài đồng, Tiểu Từ ở một bên quạt cho Liễu Ưc Vân hỏi.

“Không có”. Không phải phiền não, nhưng đích xác làm đầu hần thực đau!

“Đại gia nói dối!” Tiểu Từ lên tiếng phản bác, Liễu Ưc Vân từ trước tới nay đối đãi với hần tựa như đệ đệ, chưa từng coi hần như hạ nhân, lâu ngày hần đối với Liễu Ưc Vân nói chuyện cũng trở nên không có gì cấm kỵ.

“Vài ngày gần đây, chỉ cần nhàn hạ một chút, đại gia liền không ngừng thở dài, nhất định là có tâm sự!” Tiểu Từ vạch trần hần.

“Là vậy sao?” Hần cũng không chú ý tới.

“Đúng vậy, có phải trong triều đình có chuyện không thuận theo?”

“Triều đình?” Cùng triều đình có quan hệ gì?

“Ân, bởi vì cuộc sống của đại gia chỉ có gia đình cùng triều đình, mà trong gia đình có thể là đại gia không vui vẻ chỉ có tiểu vương gia, nhưng gần đây tiểu vương gia đối với đại gia phi thường tốt, chỉ cần hồi phủ là đánh lấy đại gia không tha, đuổi hết bọn hạ nhân đi, để bọn họ không quấy nhiễu đến các người, thậm chí cả ta thời gian ở cùng đại gia cũng càng lúc càng ít”. Tiểu Từ oán giận.

“Cho nên a, nhất định cùng trong nhà không quan hệ, vậy chỉ có chính vụ trong triều đình, hơn nữa gần đây mỗi lần đại gia vào triều trở về đều lộ ra thập phần mệt mỏi, không việc gì lại vô duyên vô cớ xin ba ngày nghỉ, chỉ là ở trên giường nằm ba ngày! Đại gia bài xích triều trính như vậy nhất định là ở trong triều gặp chuyện không thuận lợi!” Tiểu Từ giải thích đầy đủ ngừng gì mình phân tích!

Trời ạ, còn may không có bị thánh thượng nghe thấy, nếu không chính mình nhất định bởi vì bỏ rơi nhiệm vụ, lơ là việc triều đình sẽ bị trị tội! Hảo oan uổng a! Tiểu Từ, làm hần biến thành như vậy chính là do cái người bị người loại trừ ngay từ đầu-tiểu-vương-gia! Nhớ tới Trầm Lạc Phong, Liễu Ưc Vân cảm thấy đầu chính mình lại đau, không! Là toàn thân đều đau! Cùng Lạc Phong phát sinh quan hệ, lúc sáng sớm hần tỉnh lại trong cái ôm của Lạc Phong, vừa thẹn vừa quần vốn định vào triều sớm để trốn khỏi ánh mắt tà tà của Lạc Phong, nhưng khi hần đặt hai chân xuống đất cố gắng đứng thẳng mới phát hiện cả người đau đớn như bị nghiền nát, hơn nữa địa phương xấu hổ phía sau đau đớn như bị hỏa thiêu, hai đùi căn bản không cách nào chống đỡ sức nặng của thân thể, liền ngã trên mặt đất, khí lực để bò lên cũng không có, cuối cùng vẫn là Lạc Phong bên cạnh cười cợt đem hần ôm trở về giường. Hần một nam nhân anh vĩ bị tiểu nam hài ôm có chút không xong, Lạc Phong cư nhiên lại muốn tắm rửa cho hần, mặc dù hần thập phần không tình nguyện, nhưng giờ phút này hần nâng tay nhấc chân đều đau, càng hướng chỉ tắm rửa. Mà hần cũng bởi vậy mà ốm ở đồng ý, vì thế lạc Phong liền giúp hần trong toàn bộ cuộc sống hàng ngày, làm hần cảm động, trừ bỏ y thỉnh thoảng hôn cùng ăn đậu hũ. Được trị thương của vương phủ làm hần trong vòng hai ngày liền khôi phục không sai biệt lắm, ngay lúc hần tưởng có thể trở về công tác thì sao đó, đại hoàng tử Trầm

Ngạn Huy đi tới phủ thăm bệnh hắn. Vốn chỉ là bằng hữu bình thường bởi vì gần đây cùng Trầm Ngạn Huy tiếp xúc vài lần cảm thấy thực hợp, hơn nữa Trầm Ngạn Huy mặc dù là hoàng tử lại không tự cao tự đại, người có thân phận như vậy đồng ý kết giao với hắn, làm hắn rất vui vẻ, mà hắn nghe nói chính mình bị bệnh liền tự mình tới thăm làm hắn càng cảm động, liền cùng hắn hàn huyên một hồi. Nhưng hắn không nghĩ đến tiền bước Trầm Ngạn Huy, trở về sẽ đối mặt với Lạc Phong bình dấm chua đại phát, kết quả hắn không thể không tiếp tục nằm trên giường một ngày, hơn nữa bị cảnh cáo từ này trở đi không được đối với bất luận kẻ nào bên ngoài cười! Những ngày tiếp theo, Lạc Phong mỗi ngày đều muốn hắn ít nhất ba lượt, hơn nữa chẳng phân biệt thời gian địa điểm, chỉ cần hắn muốn lập tức đuổi hết mọi người không hỏi ý kiến hắn mà đè hắn xuống, này cũng chính là nguyên nhân vì cái gì hắn mỗi ngày đều không dậy nổi *** thần. Mà người khởi xướng lại phần khởi nói, chính là muốn hắn mệt đến không cách nào chú ý tới mọi... nam nhân khác. Cái gì a, đem hắn nói như kẻ *** dâng! Cho nên, Tiểu Từ a, người hiểu lầm!

“Đại gia.....” Tiểu Từ nhìn thấy Liễu Ưc Vân tự mình rơi vào trầm tư, hơn nữa lại bắt đầu không ngừng thở dài, cảm thấy có chút đau lòng. Chính mình cái gì cũng không thể giúp đại gia làm, hắn hảo khổ sở. Sắc mặt nhỏ bé của Tiểu Từ mập mạp đầy thương tâm, đầu lông mày nhỏ gần như chạm vào nhau.

“Ta thật sự không việc gì, yên tâm đi! Người giúp ta đổi trà đi, ta có điểm khát”. Không đành lòng nhìn hắn vì chính mình khổ sở, Liễu Ưc Vân đổi chủ đề, nhìn đến Tiểu Từ đơn thuần lập tức quên mất bị thương, vội vàng bắt đầu pha trà, hắn vui vẻ cười, “Ha ha, tiểu hài tử thực đơn thuần!”

Xoa nắn thất lưng toan đau, Liễu Ưc Vân cảm thấy chính mình lại muốn thở dài, mặc dù Lạc Phong yêu thương làm hắn mỗi ngày đều giống như sống trên không trung, nhưng là dự vọng phẳng phất không giới hạn của y làm hắn có điểm ăn không tiêu, thật không biết lạc Phong thể lực ở đâu ra. Cho dù hắn luyện qua võ công, nhưng suy cho cùng vẫn là đứa nhỏ, thể nào hắn thì mệt đến gần như không cách nào động dậy còn y thì có thể sinh long hoạt hổ chạy đi luyện võ! Không công bằng a!

6. Chương 6

“Suy nghĩ cái gì?” Trầm Lạc Phong từ phía sau ôm lấy Liễu Ưc Vân.

“Người!” Liễu Ưc Vân thành trực trả lời.

“Thật sự?” Vui vẻ quay Liễu Ưc Vân lại phía mình, “Thực khó được người luôn rất sợ xấu hổ như người cũng nói như vậy, ta đây cũng phải có chút thái độ mới đúng đi” làm như chuẩn bị hôn lên môi hắn.

“Không, không cần!” Liễu Ưc Vân dùng sức đẩy y ra. Tuyệt đối không thể, hiện tại là ban ngày, hơn nữa ở đây tùy tiện đều có thể có người tới, ví dụ như Tiểu Từ.

“Vì cái gì? Không phải người nói rất muốn ta sao?” Cường điệu nhắc lại “Nghĩ muốn”, y cười gian.

“Ta không phải ý tứ đó!” Hắn phản bác!

“Là sao.....” dừng lại một chút, “Bất quá không có gì, ta hiện tại suy nghĩ muốn người!” Kéo tay Liễu Ưc Vân đặt lên nơi sớm đã đứng thẳng của mình.

“A, người.....” Xúc cảm cứng rắn làm Liễu Ưc Vân vội vàng rút tay về, tiểu tử này....

“Điều tại người mới rồi làm ta hảo hưng phấn a, người phải phụ trách giải quyết!” Trầm Lạc Phong vô lại nói.

“Thế nhưng, lỡ như.....”

“Không được nhưng là!” Trầm Lạc Phong không để hắn cự tuyệt, nhanh chóng đè hắn lên bàn, không nói nhiều bắt đầu xé rách quần áo hai người.

“Không cần, Lạc Phong, lỡ bị người nhìn đến”. Hắn không muốn bị người biết chuyện giữa bọn hắn, cho dù hắn không làm sao, nhưng hắn không muốn Lạc Phong bị người chỉ trích thóa mạ!

“Yên tâm, Tiểu Từ ta đã sai đi rồi nhất thời sẽ không quay về, cửa phòng đã bị ta khóa, sẽ không có người đột nhiên tới”.

“Nguyên lai người đã sớm dự mưu tốt lắm?!” Liễu Ưc Vân bỗng nhiên cảm thấy Trần Lạc Phong cười giống như hồ ly trộm được gà.

“Ai bảo người như thế ăn ngon!” Trần Lạc Phong ngay thẳng nói, tay cũng không đình chỉ, nhanh chóng lột sạch Liễu Ưc Vân cùng y.

“A, không cần, không cần ở đây, tiến vào bên trong”. Biết là không cách nào ngăn lại y, Liễu Ưc Vân lên tiếng yêu cầu y tiến đến gian phòng nghỉ ngơi của hắn, ở đây cách hành lang bên ngoài chỉ có một bức tường, cho dù nhìn không thấy, cũng sẽ bị nghe thấy âm thanh, hắn không thể mạo hiểm.

“Người thực phiền, bất quá cầu người là phải có thù lao!” Trần Lạc Phong thô bạo ôm lấy hắn nhanh chóng đi tới nơi nghỉ ngơi. Cách giường một đoạn ngắn hắn liền bị ném lên giường, sau đó bị Trần Lạc Phong đè lên, “A.....” Lúc hắn còn không có kịp phản ứng thì Trần Lạc Phong liền dùng sức một phát đỉnh vào trong thân thể hắn, lập tức ở trong thân thể hắn mãnh liệt luật động.

Sau giờ ngộ ngày mùa hè, không có một ngọn gió, nóng bức trong không khí khiến vạn vật đều trở nên buồn ngủ, chỉ có ve sầu thỉnh thoảng lười biếng phát ra một tiếng oán giận, hết thấy đều lộ ra sự yên tĩnh, mà biệt viện phía tây vương phủ trong phòng ngủ không được bình tĩnh như vậy.

“A..... Ân a..... Ân, ân.....” Mồ hôi không ngừng tích tụ trên giường, dưới thân không ngừng bị xỏ xuyên, Liễu Ưc Vân quỳ sấp trên giường, tiếp nhận phía sau Trần Lạc Phong không ngừng đâm chọc, đôi môi sưng đỏ không ngừng phát ra âm thanh rên rỉ.

“Ân..... Nhẹ ân, điểm nhẹ..... Ngô..... Oa a.....”

“Cáp... A.... Cáp.....” Hiện tại Liễu Ưc Vân đã hoàn toàn thích ứng cùng Trần Lạc Phong mập hợp, Trần Lạc Phong mỗi lần đâm vào đều có thể cho hắn khoái cảm thật lớn như thủy triều.

“A, không, không cần, đừng có ngừng!” Trần Lạc Phong đột nhiên rời khỏi hậu huyệt hắn, phảng phất hư không thật lớn làm hắn như từ thiên đường trong nháy mắt rơi xuống địa ngục, Liễu Ưc Vân liêu lĩnh kêu to.

“Muốn sao, ân?” Phân thân Trần Lạc Phong ở trước tiểu huyệt hắn vẽ vòng tròn, cảm nhận được tiểu huyệt run rẩy mở ra khép lại, nhưng mỗi lần sắp đụng tới hoa tâm liền lập tức rời khỏi, ngón tay dò xét trước người Liễu Ưc Vân cũng không làm hắn thỏa mãn, mà ngón tay cố định ở phần gốc cũng không chịu để hắn đạt tới cao trào. Trước sau đồng thời bị dục vọng tra tấn, Liễu Ưc Vân trước giờ cảm thấy thẹn, đành liều mình gật đầu.

“Cầu ta!” Tàn khốc yêu cầu

Cái gì?! Liễu Ưc Vân giật mình quay lại..., nhìn đến khuôn mặt Trần Lạc Phong kiên định. Thế nào có thể? Hắn, nói không được, “Ngô.....” Hắn chần chờ lại bị Trần Lạc Phong dục vọng căng trương dùng sức đỉnh một cái, nhiệt độ trong cơ thể nháy mắt bùng lên, lời từ chối liền bị cứng rắn đè ép xuống, “Ô.....” Thống khổ khi không thể bắn *** cùng hậu huyệt khó chịu cuối cùng làm hắn khóc lên.

“Không cần làm nữa! Hôm nay ta sẽ không tiếp tục mềm lòng!” Vẫn như cũ thực kiên quyết.

“Ô.....”

“Ngoan, cầu ta, cầu ta liền nhanh chóng giúp người”. Cúi đầu nói nhẹ nhàng bên tai Liễu Ưc Vân, nhiệt khí phun lên cổ hắn, làm hắn một trận run nhẹ, y dễ dàng hắn.

“Ô.....”

“Cầu.... Cầu người.....” Gian nan phun ra thỉnh cầu, hắn sắp duy trì không được.

“Hảo ngoan, nói người phải cái gì?” Trần Lạc Phong hỏi lại.

“Ô..... Cầu người..... Ô.....” Liễu Ưc Vân bị dục vọng bức tới không cách nào tự hỏi.

“Cầu ta làm người, cầu ta hung hăng thao người, tiến nhập người! Nói, nói thì người có thể nhanh chóng có được”. Trầm Lạc Phong phân thân để trước tiểu huyết của Liễu Ưc Vân.

“Cầu.... Cầu người muốn ta, muốn ta... Tiến nhập ta.... Thao... Thao.... Ân a! A....” Ý nghĩ trống rỗng Liễu Ưc Vân nhắc lại lời Trầm Lạc Phong. Cuối cùng vào lúc Trầm Lạc Phong một lần nữa tiến nhập thì phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Trong không khí khí tức *** mỹ tăng lên, y phục lung tung rơi xuống dưới giường, trên giường hai người mồ hôi ẩm ướt giao triền cùng một chỗ. Trầm Lạc Phong từ phía sau ôm lấy Liễu Ưc Vân, nhẹ cắn vành tai làm nàng nói “Nột, đừng giận được không, là ta sai, ta không dám... nữa, không cần tiếp tục giận được không?”

“.....” Liễu Ưc Vân không nói gì, hắn cũng không muốn tức giận, nhưng tưởng tượng đến Lạc Phong bắt hắn nói những lời này, hắn liền cảm thấy không cách nào dễ dàng tha thứ cho y.

“Nột, ta phát thệ cũng không dám ... nữa, người tha thứ ta được không, không cần không để ý tới ta!” Trầm Lạc Phong dùng má nhẹ nhàng cọ sau lưng Liễu Ưc Vân, lời xin lỗi kèm theo thanh âm khóc nức nở.

“Ai....” Thở dài, Liễu Ưc Vân không đành lòng quay lại nhìn Trầm Lạc Phong “Sau này không cần lại như vậy!” Mặc dù rất muốn làm ra vẻ nghiêm túc, nhưng ánh mắt ôn nhu tiết lộ sự sùng nịch của hắn đối với y.

“Ta phát thệ!” Trầm Lạc Phong vui vẻ ôm Liễu Ưc Vân.

Ghé vào trước ngực Trầm Lạc Phong, Liễu Ưc Vân im lặng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực của y, khóe mắt bỗng nhiên nhìn đến trước ngực Trầm Lạc Phong có một đạo vết thương rất sâu. Nhớ kỹ mình từng hỏi qua y, y chỉ nói là cùng người luận bàn võ công không cẩn thận bị thương, nhìn đến y giống như không muốn nói nhiều nên hắn cũng không hỏi thêm. Xem vết thương đã biến thành vết màu trắng, chắc là đã trôi qua rất nhiều năm, vết thương khắc sâu nơi vị trí yếu hại, thật không biết y lúc nhỏ là thế nào bị như vậy, nhất định là bị rất nhiều đau khổ đi. Liễu Ưc Vân tưởng tượng Trầm Lạc Phong thân hình nhỏ bé cả người đầm máu, bỗng nhiên cảm thấy tâm như bị đao cắt, không khỏi lạnh cả người.

“Lạnh sao?” Cảm giác được cánh tay hắn run rẩy, làm hắn càng tới sát chính mình.

“Ở đây....” Liễu Ưc Vân sờ nhẹ lên vết thương trước ngực Trầm Lạc Phong, “Còn đau không?”

Trầm Lạc Phong ánh mắt phức tạp nhìn một khuôn mặt đau lòng của Liễu Ưc Vân, sau một hồi mới lên tiếng “Đau, bất quá sau này không còn đau nữa” y kéo đầu Liễu Ưc Vân hướng vào trong ngực mình, “Bởi vì người!”

7. Chương 7

Một vầng trăng tròn cao cao treo trên bầu trời, bầu trời ban đêm sáng sủa không một gợn mây, khiến cho ánh trăng lộ ra phá lệ sáng ngời, nhưng ban đêm chiếu rọi sáng rõ như ban ngày ánh trăng đành chịu thua kém vì đăng hỏa sáng rõ bên trong Đoan vương phủ. Đêm nay Đoan vương phủ treo đèn thành dải, náo nhiệt phi phàm, bởi vì hôm nay là sinh nhật mười bảy tuổi của tiểu vương gia, Đoan vương gia tổ chức yến hội lớn mời tân khách, trong triều đại thần thậm chí là phú thương nổi danh xa gần, danh nhân cư sĩ đều mang theo hạ lễ chúc mừng. Rất nhiều người càng thừa dịp này mang theo nữ nhi ăn mặc tỉ mỉ ngày thường ít lộ mặt, hy vọng nữ nhi của mình có thể bắt được tâm của Trầm Lạc Phong. Trong lúc nhất thời vương phủ náo nhiệt phi phàm, chỉ sợ đến cả yến hội của hoàng đế cũng không được như thế.

Không khí náo nhiệt hoàn toàn không hấp dẫn Liễu Ưc Vân, ngồi bên cạnh Trầm Lạc Phong hắn chỉ cảm thấy chính mình như ngồi trên kim châm, không nói từ ngày ấy cùng Lạc Phong tranh cãi lúc sau thỉnh thoảng sẽ thấy Đoan vương phi nhìn về phía hắn với ánh mắt oán hận, làm hắn cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ngay cả thiên kim tiểu thư bọn họ cũng bốn phương tám hướng đều nhìn hắn với ánh mắt ghen tị ai oán làm hắn thở không nổi. Mà người khởi xướng là Trầm Lạc Phong cư nhiên hoàn toàn không hề tự giác không ngừng gấp đồ ăn cho hắn, cùng hắn nói cười, đối người khác gần như không chút nào để ý tới. Lúc này nghe hắn nói muốn ra ngoài hứng gió tỉnh rượu, y cư nhiên muốn bồi hấn, hoàn toàn không nghĩ

y vắng mặt làm mọi người có bao nhiêu ngượng ngùng. Trời ạ, mấy tiểu thư này đã nghĩ muốn giết người! Cuối cùng vẫn là hần giả vờ tức giận, y mới không tình nguyện ngồi trở lại.

Cuối cùng trốn thoát một mình Liễu Ưc Vân đi tới hoa viên, hô hấp tràn ngập mùi hoa thoảng trong không khí. A, hoa đều nở, nhìn thấy vậy tay hần tới gần loài hoa hiện giờ đang tỏa hương thơm mỹ lệ, Liễu Ưc Vân thỏa mãn nở nụ cười. Thân phận đặc thù của hần làm hần từ nhỏ rất bị bài xích, không có một bằng hữu để giao lưu hần chỉ có thể cùng hoa cỏ nói chuyện, dần dần hần cũng vui vẻ trồng hoa, vừa lúc trong phủ có một khối đất trống, bởi vì tương đối hẻo lánh ít ai lui tới, cho nên để quên thời gian hần liền bắt đầu ở đây trồng đủ các chủng loại hoa, từ lúc ban đầu chỉ có vài gốc cây, đến hiện giờ đã tràn đầy. Khi đó hần mỗi ngày thức dậy đều đến đây ngắm một trận, hưởng thụ sự yên tĩnh ở đây. Gần đây bởi vì Lạc Phong quần thật chặt, giống như đã lâu không ghé thăm, không nghĩ đến hoa đều nở.

“Bông hoa mỹ lệ chỉ có người thân phận cao quý mới có thể thưởng thức, kẻ thấp hèn không xứng đáng”. Thanh âm nữ nhân chanh chua vang lên phía sau Liễu Ưc Vân. Hần theo âm thanh quay đầu, thấy một cô gái y trứ hoa lệ đứng ở không xa nói. Nàng làn da bóng mượt, mi mục như họa, một đôi mắt hạnh tràn đầy khinh thường, cái mũi khéo léo cùng đôi môi anh hồng mộng nước, trang sức leng keng tôn lên dáng người làm khuôn mặt nổi bật của nàng trở nên hoàn mỹ vô khuyết. Thật đúng là giống tiên nhân nếu lúc này không phun ra ngữ khí cay nghiệt.

“Xin hỏi có phải tiểu thư lạc đường sao?” Xem nhẹ thái độ không tốt, mỉm cười mở đầu câu chuyện, Liễu Ưc Vân cảm thấy chính mình một đại nam nhân không cần phải... Cùng một nữ tử so đo.

“Ít giả ngốc! Liễu Ưc Vân, ta Tiêu Mộng Liên sẽ không thềm để ý đến người”.

Nguyên lai nàng chính là “Kinh thành đệ nhất mỹ nữ” Tiêu Mộng Liên, con gái của kinh thành phú thương Tiêu Ân Hoa. “Ngưỡng mộ đã lâu!”

Làm một chút lễ tiết cần có rồi Liễu Ưc Vân đứng dậy rời đi, xem dáng vẻ của nàng là người không tốt, hần không nghĩ cùng nàng có cái gì quan hệ vẫn mau chóng rời khỏi là tốt nhất.

“Người đứng lại!” Tiêu Mộng Vân mắt hạnh trợn lên, chưa từng bị xem nhẹ như vậy, hôm nay Trầm Lạc Phong cùng Liễu Ưc Vân lại lập đi lập lại ngoại lệ! Vốn tính khí kém cỏi nàng không khỏi lửa giận bốc lên, “Người này đã chẳng, cùng mẫu thân người hạ tiện giống nhau, người tưởng người quần lấy Lạc Phong thì có thể ở lại vương phủ cả đời sao? Người nằm mơ!” Việc Trầm Lạc Phong lạnh nhạt cũng quy tội lên người Liễu Ưc Vân, nàng không để ý hình tượng lớn tiếng mắng chửi!

“Thỉnh không cần vũ nhục mẫu thân của ta!” Liễu Ưc Vân cũng có chút tức giận.

“Ta chính là muốn nói nàng tiện, nàng sinh hạ người cũng đồng dạng tiện, người thân phận thấp hèn sao xứng bên cạnh Lạc Phong, làm sao xứng được Lạc Phong quan tâm! Được hết thấy những điều này phải là ta!” Nàng hô to!

“Người!” Không cách nào nhẫn nhịn được nữa để nàng nhục nhã, chính là hần nhận được giáo dưỡng tốt đẹp nên không cách nào cùng một nữ nhân tranh chấp, Liễu Ưc Vân phần nộ xoay người nhanh chóng li khai, lưu lại Tiêu Mộng Liên vẫn như cũ lớn tiếng vũ nhục hần.

8. Chương 8

Nằm trên giường, Liễu Ưc Vân hồi tưởng lại một màn vừa rồi, từ hoa viên rời khỏi hần không có quay về tiền thính, mà là về phòng mình. Vừa mới bị Tiêu Mộng Liên sắc mặt ghen tị vặn vẹo làm hần thật lâu không cách nào bình tĩnh, nghĩ nếu tương lai có một ngày Lạc Phong không cần chính mình hần có thể hay không cũng biến thành như vậy? Hay là hào phóng rời khỏi rồi mới chúc phúc y sao? Không biết, nếu là trước đây, hần có thể không chút nào do dự chọn người sinh con nối dõi, nhưng hần hiểu được ở cùng một chỗ với Lạc Phong mới là hạnh phúc, hần không biết hần có thừa nhận được sự thống khổ khi mất đi. Nhưng mà Lạc Phong sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày sống chết muốn cưới vợ, hần biết bọn hần không

có khả năng như vậy cả đời, hiện tại hấn chỉ có thể chờ đợi này đó đến chậm một chút, cảm giác vô lực làm hấn thực khổ sở. “A..... Ta loạn nghĩ muốn cái gì?” Võ vồ má, hấn bỗng nhiên cảm thấy chính mình giống hệt nữ nhân, ít nhất hiện tại Lạc Phong muốn hấn, ít nhất hấn có thể nắm chắc mỗi một khắc ở hiện tại. Nghĩ đến Lạc Phong, Liễu Ưc Vân cả tâm đều tràn đầy ngọt ngào, hôm nay là sinh nhật Lạc Phong, hấn từng hỏi qua Lạc Phong muốn lễ vật gì, mà Lạc Phong cười nói lúc đó liền cho hấn biết, đến bây giờ y cũng không cho chính mình biết, còn may hấn đã chuẩn bị một lễ vật khác, chính là không biết y có hài lòng không.

“Ta đã trở về, nhanh bị bọn họ phiền chết!” Trầm Lạc Phong từ cửa tiến vào.

“Lạc Phong, khách nhân đều đi rồi?” Đứng dậy đưa một ly trà cho y.

“Àn, hảo phiền!” Một ngụm uống xong, Trầm Lạc Phong đầu lông mày căng chặt nhăn nhó oán giận, y thực kinh tởm đám người phế vật đáng chết kia luôn nghĩ muốn nịnh bợ y, sớm muộn gì cũng làm bọn họ đẹp mặt.

“Lạc Phong..... Cái.... Sinh, sinh nhật..... Khoái hoạt.....” Liễu Ưc Vân nghĩ muốn nói gì đó nhiều một chút, nhưng ngôn từ không tốt làm hấn cái gì cũng nói không ra, suy nghĩ nửa ngày mới có thể lắp bắp bày tỏ được câu này.

“Ha hả, vậy lễ vật đâu?” Trầm Lạc Phong nhẹ nhàng gạt khói trên chén trà.

“A, có!” Xoay người muốn đi lấy.

“Từ từ!” Trầm Lạc Phong ngăn hấn, “Người có biết ta muốn cái gì sao?”

“Không, không biết.” Hấn thành thật nói.

“Kỳ thật ta thích thực đơn giản,” y cố ý nói một nửa, “Liền xem người có chịu cho hay không thôi!”

“Thế nào lại không chịu?” Hấn mặc dù không được như người khác! Đệ tử có rất nhiều tiền, bất quá hấn vẫn có chút ít dành dụm được, chỉ cần Lạc Phong không đòi hi thế trần bảo hấn chắc chắn mua được.

“Người nói đó! Không thể đổi ý, nam tử hấn nói chuyện phải chịu trách nhiệm! Ta tối không thích người chỉ biết nói suông” y cười thực gian trá, đáng tiếc Liễu Ưc Vân trung thực nhìn không ra.

“Không đổi ý!” Hấn kiên định bảo chứng!

“Hảo, ta phải.....” Y tới gần bên tai Liễu Ưc Vân nhẹ giọng bày tỏ yêu cầu.

“Cái gì?!” Liễu Ưc Vân hai mắt nhất thời mở to, hấn phải ở trước mặt y tự an ủi sau đó phải chủ động hấp dẫn y! này thế nào có thể? Cái việc đó hấn nghĩ cũng không dám nghĩ, càng đừng nói tới làm!

“Người đã đáp ứng! Nam nhân nói chuyện phải chịu trách nhiệm nga.” Trầm Lạc Phong hướng phía giường đi tới, thân tựa vào đầu giường bán nằm xuống, một vẻ chờ đợi xem chuyện vui.

“Chính là.....” Chính là hấn không nghĩ đến y muốn hấn làm việc này a.

“Người nghĩ muốn đổi ý?”

“.....” Nghĩ muốn! Nhưng hấn không dám nói, Lạc Phong nói y tối không thích người như vậy, hấn không nghĩ bị y ghét.

“Ta không nghĩ bắt ép người, nếu không muốn liền nói thẳng!” Y ngữ khí có chút không vui.

“.....” Hảo mâu thuẫn!

“Quên đi, ta cũng mệt mỏi, đi ngủ đi” Y xoay người đưa lưng về phía Liễu Ưc Vân, nằm xuống.

“Lạc Phong?” Hấn nhẹ kêu, nhưng không thấy Lạc Phong có phản ứng gì. Hơn nửa ngày mới truyền đến thanh âm buồn bực của Lạc Phong, “Đây vẫn là lần đầu tiên ta lên tiếng muốn lễ vật của một người, vốn là tràn đầy mong chờ đâu”.

Một câu nói đầy ngữ khí mất mát hoàn toàn đánh nát rứt rề của Liễu Ưc Vân, thế nào có thể làm Lạc Phong thương tâm đâu? Đã từng làm nhiều chuyện khó xử hơn thế, thêm một lần này cũng không sai!

“Ta, ta làm!”

“Quên đi, ta không nghĩ bức ép người”. Y vẫn quay lưng về phía hắn.

“Không, không có, là ta chính mình nguyện ý.” Hắn hai má cũng bắt đầu nóng lên.

“Thật sự?” Y cuối cùng ngồi dậy đối mặt với hắn, “Kia cởi sạch quần áo, ngồi vào ghế bên kia.”

Liễu Ưc Vân theo lời làm việc, cởi sạch chính mình rồi trần truồng ngồi vào chiếc ghế dựa rộng rãi, dựa vào ghế hắn vừa lúc đối mặt với Trầm Lạc Phong ngồi trên giường.

“Nằm xuống hai chân khoát lên trên hai bên tay vịn!”

“A?”

“Như vậy mới nhìn rõ ràng a, mau lên!” Không nhịn được thúc giục.

Từ từ mở ra hai đùi, phân biệt đặt lên hai bên tay vịn, lúc này hạ thân hắn liền xem như bị nhìn sạch, đến cả tiểu huyết phía sau cũng bại lộ trong không khí. Liễu Ưc Vân xấu hổ đến cả cổ đều hồng, hắn chỉ có thể nhắm chặt hai mắt chờ đợi chỉ thị tiếp theo của Trầm Lạc Phong.

“Phía dưới làm thế nào người phải biết chứ, ta mỗi ngày đều làm thay người a” Trầm Lạc Phong tâm tình không tệ nói.

Một tay run rẩy cảm phân thân màu phấn hồng, nghĩ muốn động tay, Trầm Lạc Phong lại bỏ thêm điều kiện, “Còn có.... Nhìn ta làm!”

Tay run càng lợi hại, hơn nửa ngày mới mở ra ánh mắt, nhìn đến Trầm Lạc Phong cả khuôn mặt đều là ý cười, hắn hận không thể tìm một cái động chui vào, nhưng tay không dám đình chỉ.

“Ngô.... Ân, ân....”

“Ân.... A.... Hô....” Liễu Ưc Vân hô hấp dần dần dập, ánh mắt bắt đầu trở nên mê li, làn da mặt ửng hồng một tầng phấn hồng. Dục hỏa không ngừng dâng trào làm hắn không nhịn được đóng cửa thất lưng, trên tay động cũng càng lúc càng nhanh, “A.... Cấp.... Cấp.... Cấp....” Một cổ dịch thể bạch trọc phun ra, Liễu Ưc Vân cả người vô lực ngã về phía sau.

Trầm Lạc Phong đi tới ôm hắn về trên giường, hôn hôn hai má hắn, “Không tệ nga, bắt quá mới kết thúc một nửa a” Đợi hắn hơi khôi phục, Trầm Lạc Phong đưa cho hắn một bình sứ nhỏ màu trắng, “Chính mình dùng hắn bôi, phải trong ngoài đều quét qua a, nếu không khổ sở chính là người!”

“Này phải....”

“Bôi trơn chỗ đó của người dùng”.

“Cái gì?” Phải tự hắn bôi lên này nọ của chính mình!

“Phân thân của ta rất to đi, thứ này có thể bảo chứng người không bị thương nga!” Trầm Lạc Phong nhân tiện ngoan ngoãn giải thích.

“.....” Nhận mệnh nằm sấp xuống, ngón tay dính chút nhũ cao trong bình sứ màu trắng tiến về tiểu huyết phía sau đi vào, “Ngô.....” Cảm giác lạnh lạnh làm hắn thoải mái rên rỉ ra âm thanh, hắn vội vàng cắn môi, không để chính mình phát ra thanh âm *** đang. Hắn chậm rãi trườn động ngón tay, làm dừng đạo bốn phía đều dính nhũ cao. Lúc này một tia xạ hương đặc biệt nam tính tiến vào mũi hắn, hắn tò mò mở hai mắt, kinh ngạc phát hiện hắn lúc này nằm úp sấp quỳ gối giữa hai chân Trầm Lạc Phong, đối diện mặt hắn là khối hạ, mà nguyên bản quần áo trên người Trầm Lạc Phong đã sớm không thấy dấu vết, phân thân của y kiêu ngạo đứng thẳng trước mặt hắn, gần đến mức hắn có thể thấy rõ mạch máu nảy lên.

“Ngonan, mở lớn miệng, ngậm nó vào.” Trầm Lạc Phong nhẹ nhàng đẩy đầu Liễu Ưc Vân hướng về dục vọng bộc phát của chính mình.

Hoàn toàn ngốc điệu Liễu Ưc Vân ngoan ngoãn mở lớn miệng, ngậm phân thân Trầm Lạc Phong vào trong miệng, mùi xạ hương tinh nồng cuối cùng làm Liễu Ưc Vân bắt đầu vùng vẫy, nhưng đầu hắn gắt gao bị Trầm Lạc Phong cố định.

“A..... Hảo lớn!” Liễu Ưc Vân khoang miệng nóng ửng làm Trầm Lạc Phong phát ra thanh âm thoải mái.

“Ngô.....” Phân thân của Trầm Lạc Phong tràn đầy khoang miệng, Liễu Ưc Vân cảm thấy cảm mình đều nhanh muốn sái, hơn nữa bị bắt hàm trữ dục vọng to lớn của nam nhân, cho dù đó là của người hấn yêu nhất, cũng làm hấn trong nhất thời không cách nào chấp nhận được, thế là hấn dùng đầu lưỡi cố gắng đẩy dục vọng to lớn của Trầm Lạc Phong, nghĩ muốn làm nó đi ra khỏi miệng của mình.

“Ân..... Ngô.... Đúng, chính là như vậy, dùng đầu lưỡi.... A.... Hảo, người chính là thiên tài!” Liễu Ưc Vân cử động lưỡi càng làm dục vọng của Trầm Lạc Phong thêm trầm trọng, y bắt đầu nhẹ nhàng trong khoang miệng hấn trườn tặc.

“Ngô..... Ngô.....”

“Ân, ân ngô.....”

“Ngô, ân.... A..... Cáp.....” Ngay khi Liễu Ưc Vân tưởng chính mình sắp hít thở không thông, phân thân y lại từ miệng hấn rút ra.

“Mặc dù ta rất muốn bắn trong miệng người, bắt quá hôm nay còn có việc trọng yếu hơn phải làm”, y nằm xuống, “Chính mình ngồi lên!” Y mệnh lệnh.

Liễu Ưc Vân cảm thấy chính mình sẽ rách mất, nhưng đối mặt với ánh mắt uy hiếp của Trầm Lạc Phong hấn không thể không nghe theo. Khóa ngồi trên thất lưng Trầm Lạc Phong, hậu huyết nhắm chuẩn phân thân y, Liễu Ưc Vân từ từ hạ người xuống, nhưng mỗi khi huyết khẩu sắp đụng vào phân thân nóng bỏng lại cứng rắn kia thì hấn lại mất dũng khí mà trốn. Phản kháng vài lần, Trầm Lạc Phong cuối cùng bị hấn biến thành không nhìn được, ôm lấy thất lưng hấn kéo xuống, đồng thời thất lưng mình hướng về phía trước đỉnh lên, một phát liền tiến vào thân thể hấn.

“A a a a a.....!” Tư thế đặc thù làm Trầm Lạc Phong dục vọng xâm nhập tới chiều sâu chưa từng có, Liễu Ưc Vân cảm thấy chính mình sẽ bị y chọc thủng.

“Đến, chính mình động.” Trầm Lạc Phong không buông tha hấn.

“Không.... Ân.....” Bản năng nghĩ muốn cự tuyệt.

“Ta đây liền để như vậy.” Hấn uy hiếp.

“Không.....” Dục vọng nóng cứng to lớn đi vào cơ thể hấn, nhưng một chút cũng không nhúc nhích, cảm giác kia thật sự không tốt, nhìn Trầm Lạc Phong thực sự không chịu cử động, Liễu Ưc Vân một lần nữa đầu hàng. Hấn bắt đầu từ từ đóng đưa thất lưng, Tiểu phúc cao thấp phun ra nuốt vào dục vọng của Trầm Lạc Phong. Nhưng như vậy thế nào có thể thỏa mãn Trầm Lạc Phong, ngược lại càng thêm nhóm lên dục vọng của y, Trầm Lạc Phong bỗng nhiên cảm thấy này căn bản là tra tấn chính mình. “Người thật sự là yêu ***!” Cuối cùng, y gầm nhẹ một tiếng, giữ nguyên tư thế hai người mập hợp, một cái xoay người áp Liễu Ưc Vân dưới thân một lần nữa lấy lại quyền chủ động, đồng thời cúi đầu nuốt toàn bộ thanh âm của Liễu Ưc Vân vào miệng.

9. Chương 9

Hoàng hôn buông xuống không trung nhìn không đến tịch dương mỹ lệ ngày xưa, những vầng mây xám trắng trôi nổi đầy trong không trung, mây màu thấp phẳng phất chạm tay có thể với tới. Ngày mùa hè trong không khí nặng nóng bởi vì không có một chút gió mà làm cho mọi người cảm thấy phiền muộn. Liễu Ưc Vân ngồi ở thư phòng, ánh mắt thỉnh thoảng hướng phía cửa nhìn xung quanh.

“Kỳ quái, như thế nào muộn như thế Lạc Phong vẫn chưa trở về?” Liễu Ưc Vân cảm thấy trong lòng có chút lo lắng, bình thường Lạc Phong tiến cung bồi thái tử đọc sách buổi trưa liền trở về.

Bỗng nhiên, Trầm Lạc Phong vội vàng bước đến xuất hiện trước mắt Liễu Ưc Vân, “Lạc Phong!” Liễu Ưc Vân vội vàng ngênh đón y.

“Hôm nay thế nào quay về..... Lạc Phong?” Không nghĩ đến Trầm Lạc Phong trực tiếp xông lại đây liền ôm hân chặt chẽ, hân cảm thấy kì lạ hỏi.

“.....” Không có trả lời, Trầm Lạc Phong chính là chặt chẽ ôm hân, y hô hấp thực dồn dập, thân thể cũng phát run.

“Thế nào? Lạc Phong, ngươi sao lại phát run, xảy ra chuyện gì?” Lạc Phong thất thường làm hân cảm thấy hoảng hốt, việc gì có thể khiến người luôn tỉnh táo như y trở nên bối rối như thế.

“Đề ta ôm một chút.” Cuối cùng Lạc Phong lên tiếng, thanh âm cũng có chút không ổn.

“Rốt cuộc thế nào, Lạc Phong, ngươi không cần dọa nạt ta”.

Hơn nửa ngày, Trầm Lạc Phong mới thả hân ra, ánh mắt lưu luyến nhìn hân, phảng phất bọn hân từ này trở đi sẽ thiên nhai lưỡng cách, “Ngươi sẽ quên ta sao?” Y thì thào nói.

Có ý tứ gì?! Liễu Ưc Vân cảm thấy trái tim giống bị đụng thật mạnh một chút, “Ngươi, ngươi thế nào đột nhiên nói thế.....” Liễu Ưc Vân bỗng nhiên dự cảm không hề tốt.

“Không có gì”, y mỉm cười, nhưng tươi cười lộ ra vô lực, “Chính là rất muốn biết nếu ta mất, ngươi có thể hay không lãng quên ta” y kéo tay Liễu Ưc Vân đặt ở bên miệng, hạ xuống một nụ hôn nhẹ, “Mặc dù rất không tình nguyện..... Nhưng vẫn hy vọng ngươi sẽ quên ta, như vậy ngươi sẽ không thương tâm.....” Y thì thào tự nói.

“Lạc Phong?! Rốt cuộc thế nào, ngươi như vậy làm ta rất sợ hãi”.

“Không việc gì” Y thả tay Liễu Ưc Vân, mỉm cười nhìn hân “Chính là gần nhất phải đi ra ngoài, có thể một thời gian dài nhìn không thấy ngươi.....”

“Ngươi nói dối! Cho ta biết phát sinh chuyện gì!” Liễu Ưc Vân vội vàng đánh y, Lạc Phong nói dối, nhất định là có chuyện!

“Không có.....” Liễu Ưc Vân lo lắng vẻ mặt kiên định làm Trầm Lạc Phong không cách nào tiếp tục lừa gạt hân, y cúi thấp đầu.

“Cho ta biết, nếu ngươi thật sự... Thật sự yêu ta, liền cho ta biết!” Liễu Ưc Vân bắt lấy hai vai Trầm Lạc Phong hô to.

“Ta.....” Y do dự, “Ngươi..... Không cần hỏi”.

“Vì cái gì, vì cái gì?!” Hân sắp nổi điên, vì cái gì không thể cho hân biết!

“Bởi vì.....” Y nhẹ nhàng vỗ má hân, “Bởi vì ta không muốn ngươi cũng lâm vào nguy hiểm”.

“Nguy hiểm?!” Liễu Ưc Vân tức giận lay hai tay y, “Ngươi xem ta thành cái gì? Nữ nhân của ngươi? Ngươi muốn gánh gió gánh mưa, ngươi kim ốc tàng kiều? Ta cũng là nam nhân! Hơn nữa là ca ca của ngươi! Có cái gì nguy hiểm là muốn ngươi vì bảo hộ ta mà tự mình đối mặt, mà ta chỉ có thể ở một bên mở mắt nhìn! Ngươi nói a!” Hân kích động hô to, ngực bởi vì tức tối mà kịch liệt phập phồng.

Liễu Ưc Vân lần đầu tiên tức giận như thế, cũng là lần đầu tiên hân đối với Trầm Lạc Phong tức giận, Trầm Lạc Phong bị sự tức giận của hân làm chấn kinh không nói nên lời. Quá hao một trận, y cuối cùng hiểu ý hướng Liễu Ưc Vân cười “Được rồi, sự kiện này quan hệ trọng đại chúng ta trước vào bên trong nói lại.” Y bảo Liễu Ưc Vân theo y vào.

Đi vào trong phòng nghỉ, Trầm Lạc Phong đóng kỹ cửa mới đi tới trước mặt Liễu Ưc Vân. “Thời gian của ta không nhiều lắm, ngươi phải nghe kỹ”, y hít sâu rồi bắt đầu tự thuật “Ta vừa mới nhận được ý chỉ của thái hậu, nói vì thuận tiện để ta bàn luận võ nghệ cùng làm bạn, thái tử phong ta làm thiếp thân thị vệ, tức khắc nhập cung. Thái tử kì thật muốn giam lỏng ta, để tương lai lấy ta làm con tin!”

“Con tin?” Liễu Ưc Vân có điểm không tin vào lỗ tai mình, thái tử không phải cùng Lạc Phong quan hệ tốt lắm sao? Huống hồ, lấy Lạc Phong làm con tin thái tử muốn uy hiếp cái gì?

“Đúng, con tin. Chuyện này phải trở về ba tháng trước bắt đầu. Ba tháng trước, thánh thượng bệnh tình đột nhiên nặng lên, cả người lâm vào mê man, triều chính đặt lên người thái tử cùng vài vị trọng thần trong triều, bởi vì trừ quân chưởng quân triều chính vốn không thể dị nghị, nếu không phải thái giám tổng quản Lưu Bình bị giết hại, chỉ sợ ta cũng nghĩ như thế”.

Liễu Úc Văn nghe đến hồ đồ, ba tháng trước trong cung bắt đầu là thái giám tổng quản ám sát thái tử mà bị giết tại chỗ, việc này cùng Lạc Phong có quan hệ gì? Đây đều là nghi vấn, nhưng hắn chỉ có thể nghe tiếp.

“Ngày đó ta vốn định tìm thái tử luận võ, đi tới Liệt Diễm cung ta chính là kỳ quái vì cái gì một tên thị vệ cũng không có, bỗng nhiên ta nghe thấy tiếng kêu thảm của Lưu Bình từ trong phòng truyền ra, ta nghĩ cũng không nghĩ muốn vội vã ẩn náu, nhìn thái tử đi ra khỏi phòng như là đi tìm thị vệ, ta mới trộm tiến vào căn phòng, nhìn tới Lưu Bình toàn thân đầy máu. Hắn chỉ kịp đối ta nói “Cẩn thận thái tử, đi tìm.... Bảo hộ Vương Hỉ cùng Dương....” hơn nữa cấp ta một khối đồng bài liền đoạn khí. Ta khi ấy thực sợ hãi, vội vã chạy đi ra ngoài, thẳng đến về tới nhà mới tử tế suy nghĩ lời nói của Lưu Bình. Hắn nói bảo Vương Hỉ còn nói thêm muốn tìm người nào đó, là muốn người nọ bảo hộ Vương Hỉ sao? Vương Hỉ trong cung là thống lĩnh thái giám, hắn thì có cái gì nguy hiểm, còn có cái Dương lại là ai? Quá nhiều vấn đề làm ta không thể lý giải, nhưng ta cảm thấy tìm được Vương Hỉ là có thể hiểu được. Theo sau đó, ta mỗi lần tiến cung đều tìm biện pháp tiếp cận Vương Hỉ, nhưng ta rõ ràng nhớ kỹ Lưu Bình trước khi chết bảo ta cẩn thận thái tử, cho nên ta cũng lưu ý nhất cử nhất động của thái tử. Ta phát hiện có vài mật thám hướng hẳn báo cái gì, hơn nữa hẳn đối với cảnh giác của ta cũng trở nên thực nghiêm, ta gần như không thể rời khỏi mắt hắn, cho dù tiến ra cung cũng có thị vệ ở một bên, cho nên ta vẫn chỉ có thể nhìn đến Vương Hỉ. Ta khi ấy cũng không nghĩ nhiều, hướng hồ chính là đã chết một thái giám, mặc dù ta có giỏi hơn nữa, nhưng thường vấp phải trắc trở làm ta muốn bỏ cuộc. Thẳng đến hôm nay, thái tử lại mời ta nhập cung, trên đường tiến cung ta vô tình gặp Vương Hỉ ra cung làm việc, ta đem chuyện ngày đó nói cho hắn, rồi xuất ra khỏi đồng bài. Nhìn đến khối đồng bài kia hắn đột nhiên khóc rống, rồi mới cho ta biết một bí mật kinh thiên. Nguyên lai Lưu Bình không có ám sát thái tử, thái tử nghe nói Hoàng Thượng bệnh tình nặng thêm ngày đó viết xuống di chiếu, bởi vì đã hơn một năm gần đây thánh thượng sinh bệnh đại hoàng tử đối thánh thượng chiếu cố cẩn thận, thánh thượng thập phần cảm động, thậm chí đã viết trước di chiếu, nhưng lại sửa lại lập đại hoàng tử, hắn cũng tới kịp bóp méo. Nhưng hắn không biết di chiếu đặt ở đâu, hắn duy nhất có thể khẳng định đó là người vẫn luôn hầu hạ bên cạnh thánh thượng, thái giám tổng quản Lưu Bình. Thế là ngày đó hắn vẫy lui thị vệ bức cung hỏi Lưu Bình, Lưu Bình liệu chết không nói, cuối cùng bị thái tử thẹn quá hóa giận giết chết. Lưu Bình chống cự làm hắn gần như khẳng định, trên chiếu thư là tên đại hoàng tử, thế là hắn bắt đầu điên cuồng tìm di chiếu, đồng thời chặt chẽ giám thị đại hoàng tử, ta nghĩ đây chính là nguyên nhân ta thấy nhiều mật thám như vậy. Nhưng hắn không nghĩ đến, kỳ thật căn bản là không có di chiếu!”

“Cái gì? Không có!”

“Đúng, không có, hoặc là nói đúng hơn khi viết xuống chiếu thư, thánh thượng lại đột nhiên nhớ về quá khứ, nhưng mà Hoàng Thượng đích xác là nói phải để ngôi vị truyền cho đại hoàng tử. Lúc này khi ấy có Lưu Bình, Vương Hỉ cùng Binh Bộ Thị Lang Dương Hồng Quang đều có thể chứng minh, chính là thái tử cũng không biết Vương Hỉ cùng Dương Hồng Quang cũng ở đó. Hắn vẫn muốn tìm gặp dịp nói sự thật cho đại hoàng tử biết, một là để hắn đề phòng thái tử, hai là hy vọng hắn có thể nghĩ biện pháp quay về đoạt ngôi vị hoàng đế. Nhưng mà thái tử ở chỗ đại hoàng tử gia tăng rất nhiều mật thám, hắn căn bản tìm không thấy dịp gặp. Hắn nói thêm muốn ta cũng đề phòng thái tử, Hoàng Thượng thân thể mỗi ngày càng yếu, giá hạc quy tây cũng ngay sát gần mấy ngày, một khi Hoàng Thượng có cái gì bất hạnh, cho dù Dương thị lang cùng hắn công bố chân tướng ra ngoài, nhưng bởi vì không có di chiếu, thái tử nhất định cùng đại hoàng tử và chúng đại thần nảy lên xung đột. Khi đó cậu của đại hoàng tử, ngự lâm quân thống lĩnh Vương Văn Xương liền nhất định dẫn binh phản đối hắn, điều này sẽ là uy hiếp lớn nhất của hắn. Mà trước mắt thái tử lấy quyền lợi nắm bắt Vương Văn Xương không được, cho nên đến khi đó viện binh chính là tấm chắn tốt nhất của thái tử. Kinh thành nội ngoại duy nhất có thể đối kháng ngự lâm quân chính là cấm vệ quân của phụ vương, nhưng phụ vương vẫn bảo trì trung lập, điều này lại thực đau đầu, cho nên Vương Hỉ đoán hẳn rất có thể lấy ta làm con tin để phụ vương phải thỏa hiệp”

Lúc này Liễu Úc Văn mới hiểu được toàn bộ sự kiện, mặc dù hắn không muốn tin tưởng thái tử ngày thường

luôn yêu thích vui đùa hấn lại làm ra sự việc này, bất quá đối mặt với vô hạn quyền thế cùng tài phú thì ai có năng lực bảo chứng tâm không động đâu? Chính là ngôi vị hoàng đế tranh đấu nhưng lại làm Lạc Phong dính líu vào, làm Liễu Ưc Vân không cách nào chấp nhận.

“Biết sự tình nghiêm trọng ta tính toán hôm nay tiến cung xong liền tạm thời rời khỏi kinh thành tránh né một trận, đợi cục diện ổn định mới trở về, như vậy ít nhất sẽ không cấp phụ vương phiền muộn. Nhưng người tính không bằng trời tính, ngay vừa mới, thái tử không biết làm thế nào thuyết phục được thái hậu viết xuống ý chỉ, ta nói dối là có chút sự muốn an bài người nhà, mới được cho phép trở về một chuyến”.

“Vậy hiện giờ làm sao bây giờ, người sẽ bị hấn giam lỏng sao? Không, ta không cần!” Không thể để Lạc Phong đi làm con tin!

“Ca, người trước tỉnh táo”. Y an ủi hấn.

“Tỉnh táo, người muốn ta thế nào tỉnh táo. Không được, Lạc Phong người vẫn thừa dịp hiện giờ trốn đi đi. Hoặc là ta làm người thay thế, ta cũng là nhi tử của phụ vương a, tóm lại người không cần đi!”

“Thế nào có thể, nếu như vậy chính là kháng chỉ, không chỉ chúng ta sẽ chết, còn liên lụy đến vương phủ cùng những người khác”.

“Vậy làm sao bây giờ.... Đúng..., chúng ta đi cầu phụ vương, chỉ cần hấn đáp ứng giúp đỡ thái tử, người sẽ không có việc”. Hấn lúc này đã hoảng đến mức không biết làm sao, chỉ cần có thể cứu Lạc Phong biện pháp gì hấn cũng nguyện ý thử.

“Không được!” Trầm Lạc Phong nghiêm lệ cự tuyệt, “Phụ vương đã sớm đối ta nói qua, hấn sở dĩ vẫn bảo trì trung lập, chính là bởi vì hấn đã sớm thấy rõ thái tử con người hiểm ác không cùng đường đi với hấn, mà đại hoàng tử lại trời sanh tính đăm bạc vô tình với ngôi vị hoàng đế, cho nên hấn mới không có động thái gì, thậm chí lúc đại hoàng tử nguy nan trợ giúp một tay. Phụ vương cả đời đối triều đình trung thành và tận tâm, nếu hấn biết thái tử muốn soán vị, cho dù lấy ta làm uy hiếp hấn cũng sẽ không thỏa hiệp. Càng huống gì, ta cũng không hy vọng phụ vương bởi vì chuyện của ta làm ra việc có lỗi với Hoàng Thượng cùng triều đình, cả đời mang trên lưng tiếng xấu, như vậy cho dù phụ vương thỏa hiệp, ta cũng sẽ lập tức lấy cái chết tạ tội. Cho nên nói bước cờ này của thái tử tuyệt đối sẽ không thực hiện được”. Y giọng nói kiên định, ánh mắt quyết tuyệt.

“Đây là muốn nói người đi chắc chắn sẽ không sống trở về....” Liễu Ưc Vân đột nhiên cảm thấy phảng phất trời như sụp đổ, đè ép xuyên qua hơi thở của hấn. “Ta đây sống còn có ý nghĩa gì....” Hấn thống khổ nhắm mắt, lệ không ngừng chảy xuống.

“Đừng khóc....” Y tiến lên ôm lấy Liễu Ưc Vân, “Ta cũng không nói ta nhất định sẽ chết a”.

“....” Liễu Ưc Vân đột nhiên ngẩng đầu, lo lắng chờ đợi câu sau.

“Mặc dù nguy hiểm, nhưng vẫn có hy vọng, nhưng cần người giúp”. Y cười an ủi hấn.

“Bất luận là cái gì ta cũng làm!” Vì Lạc Phong cho dù xông pha khói lửa hấn cũng không ngại.

“Ân”. Trầm Lạc Phong lấy ra một phong thư, giao cho Liễu Ưc Vân, “Người dùng thư của ta đưa đến doanh địa phía thành tây, tự mình giao cho phụ vương, làm hấn giả vờ nhận lời thái tử phái binh đóng quân xung quanh hoàng cung, mặt khác làm hấn dựa theo thư của ta làm việc. Nhớ kỹ trên đường đi phải biểu hiện thập phần bối rối, làm người của thái tử cho rằng người hướng về phụ vương cầu cứu”.

“Rồi người bí mật tới phủ đại hoàng tử, nhất định phải cẩn thận, nhất thiết không thể để người của thái tử phát hiện, cho hấn biết tất cả chân tướng cùng việc hấn mới là người kế vị chân chính, thỉnh hấn cần phải bảo hộ Binh Bộ Thị Lang Dương đại nhân. Ta nghĩ đại hoàng tử cùng người tương giao rất tốt hấn nhất định sẽ tin tưởng. Đồng thời người nói chuyện chúng ta giả ý bang trợ thái tử cho hấn biết, hy vọng hấn thông tri cậu hấn liên lạc Vương công công, làm ngự lâm quân cùng cấm vệ quân của phụ vương trong ứng ngoại hợp, cũng phải người thừa dịp hỗn loạn cứu ta thoát li nguy hiểm, đến lúc đó chờ thái tử tin chắc mình có chỗ dựa vững chắc, hơn nữa Vương công công cùng Dương thị lang chứng tỏ, không sợ thái tử không nhượng vị. Cũng chỉ có như vậy, ta mới có một đường sống.”

“Hảo, ta đi ngay!” Hấn xoay người muốn đi.

“Từ từ,” Trầm Lạc Phong từ phía sau ôm lấy hắn, “Nhất định phải cẩn thận a!”

“Đứa ngốc! Người mới phải cẩn thận....” Thanh âm nghen ngào nói, nhanh chóng rời khỏi, hắn không quay đầu, sợ khuôn mặt đầy lệ bị Trầm Lạc Phong nhìn thấy.

10. Chương 10

Dựa theo lời nói của Trầm Lạc Phong, Liễu Ưc Vân đưa thư đến tay Đoan vương gia sau đó tới phủ đại hoàng tử. Quả nhiên nhìn thấy có nhiều người thần sắc quỷ dị quanh quẩn xung quanh. Hắn chỉnh trang phục chính mình trở thành nông dân đến giao thực vật trong phủ mới thuận lợi tiến nhập phủ đại hoàng tử, cũng tìm được Trầm Ngạn Huy kể hết sự tình cho hắn.

“Chính là như vậy, thỉnh đại hoàng tử cứu xá đệ!” Hắn đối mặt với Trầm Ngạn Huy hai chân quỳ xuống, khẩn cầu nói.

“Mau đứng lên!” Trầm Ngạn Huy vội vàng tiến lên nâng Liễu Ưc Vân dậy, “Đoan vương gia cùng các người trợ ta đoạt được ngôi vị hoàng đế, đại ân này ta không cách nào báo đáp, ta Trầm Ngạn Huy hai lần đối với trời phát thệ, cho dù dùng tất cả lực lượng cũng sẽ đem tiểu vương gia lông tóc vô thương cứu ra! Càng huống gì tiểu vương gia vì triều đình thà chết không khuất phục, ta cũng không thể mở mắt để mặc y chết!”

“Đại hoàng tử.....” Liễu Ưc Vân cảm động nhìn Trầm Ngạn Huy, “Vi thần tuy không có khả năng, nhưng chỉ cần ngài có việc gì dùng được, vi thần nhất định làm trâu làm ngựa thề sống chết nguyện trung thành ngài!”

“Không cần nói như thế, chúng ta vĩnh viễn đều là bằng hữu!” Trầm Ngạn Huy ôn nhu nói.

“Đại hoàng tử....”

“Tốt lắm, nơi đây không nên ở lâu, miễn cho phức tạp, ta để quản gia tiễn người đi cổng sau đi. Chuyện lệnh đệ người yên tâm, ta sẽ lo liệu.” Trầm Ngạn Huy ý bảo quản gia tiễn Liễu Ưc Vân ra ngoài.

“Vi thần cáo từ.” Cúi người thi lễ, Liễu Ưc Vân theo quản gia ly khai.

“Ha hã, xem ra người hoàn toàn thật sự không có lừa ta a, Dương đại nhân?” Nhìn bóng dáng Liễu Ưc Vân ly khai, Trầm Ngạn Huy đắc ý cười nói.

“Cho dù có gan trời vi thần cũng không dám lừa gạt vạn tuế gia tương lai a!” Trong góc hiện lên một bóng người, khúm núm với Trầm Ngạn Huy nói.

“Ha hã, Trầm Ngạn Liệt thế nào cũng không nghĩ đến ta còn có người vương bài này đi. Ha ha..... Thật sự là được việc không mất chút công sức a, chính là không công hi sinh Lưu Bình, người kia nhất định là muốn giết thái tử rồi hưởng ta tranh công đi, ha hã, mặc dù không có thành công, bất quá chờ tương lai ta kế thừa ngôi vị hoàng đế cũng sẽ nhớ đến chút công lao của hắn.” Hắn đắc ý cười.

“Đại hoàng tử thưởng phạt rõ ràng, tương lai nhất định là một vị thánh chủ lưu danh thiên cổ, còn ta là hưởng về phía thiên long cũng được hưởng chút may mắn!” Dương thị lang vội vàng quỳ xuống thi lễ, trên khuôn mặt đầy vẻ nịnh hót, nguyên bản khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn bỗng nhiên trở nên có vẻ khác người.

“Dương đại nhân quá tâm phúc, tương lai ta cũng nhất định sẽ không quên công lao của người. Ha ha.....” Trầm Ngạn Huy cười to rời khỏi đại sảnh, lưu lại Dương thị lang vẫn nghiêm chỉnh quỳ trên mặt đất.

11. Chương 11

Tựa như một tòa núi tuyết với vẻ ngoài thực yên tĩnh, kỳ thật chỉ cần một chấn động nho nhỏ liền dẫn đến bão tuyết lở. Tin tức hoàng đế đi về cõi tiên truyền ra, sóng ngầm lan tỏa đã lâu cuối cùng biểu hiện ra sóng dữ mạnh mẽ. Lúc này, ngoài cửa Liệt Diễm cung, hơn một trăm lính ngự lâm quân dưới sự chỉ huy của Trần Ngạn Huy và người cậu Vương Văn Xương đã bao vây toàn cung điện đến nước cũng không chảy thoát.

“Trần Ngạn Liệt, ngươi đã tới đường cùng, ngoan ngoãn giao ra ngọc tử, ta sẽ niệm chút tình cảm mà tha ngươi cái chết!” Trần Ngạn Huy một bộ dáng thẳng thắn chắc hướng bên trong hô lớn.

“Đúng, ngoan ngoãn giao ra ngọc tử sẽ để cho ngươi đường sống, nếu không đừng trách ta vô tình!” Vương thừa tướng cùng một đám đại thần phía sau Trần Ngạn Huy phụ họa nói.

“Khẩu khí thật lớn a!” Trần Ngạn Liệt thông dong ra khỏi cửa cung, dáng vẻ nhàn nhã phảng phất căn bản như không nhìn thấy trước mắt hàng trăm.... người đều hướng vũ khí về phía hắn. “Ngọc tử chỉ có người có được ngôi vị hoàng đế mới có thể cầm, ngươi dựa vào cái gì?”

“Dựa vào ta mới là người được tiên hoàng chấp nhận!” Trần Ngạn Huy tự hào trả lời.

“Nga, chứng cứ đâu?” Trần Ngạn Liệt khinh miệt cười hỏi lại, “Ngươi nếu có thể lấy ra chiếu thư, ta nhất định đem ngọc tử hai tay dâng lên!”

“Này, chính là ngươi nói!” Trần Ngạn Huy cười đến giảo hoạt, “Các vị!” Hắn chuyển về phía đằng sau hai bên chúng thần đang giằng co, “Kỳ thật phụ hoàng căn bản không kịp hạ chiếu thư, nhưng phụ hoàng khi còn sống chính miệng đã nói phải phế thái tử lập ta làm hoàng đế, điểm này bộ binh Dương thị lang cùng đại nội tổng quản Vương Hỉ có thể làm chứng!” Một chữ hạ xuống, nhất thời khiến cho xung quanh hỗn loạn, hoan hô, nghi hoặc, hai bên mọi người đủ loại tâm sự.

“Dương đại nhân, liền nhờ ngươi nói rõ đi.” Trần Ngạn Huy đặc ý nói với người bên cạnh này giờ không nói gì Dương thị lang.

Nhưng nửa ngày cũng không thấy hắn có động tĩnh, Trần Ngạn Huy có chút mất kiên nhẫn thúc giục hắn, “Dương đại nhân?!”

“Ngươi làm trò xong chưa?” Trần Ngạn Liệt cười nhạo nhìn hắn, “Dương thị lang!” Hắn nhẹ kêu lên.

“Có thần!” Dương thị lang bỗng nhiên vô cùng cung kính hướng về phía Trần Ngạn Liệt làm lễ, xuyên qua đám người tới trước mặt Trần Ngạn Liệt. Chỉ thấy hắn xuất ra một cuốn sách lụa màu vàng, chậm rãi quay về phía mọi người lớn tiếng đọc: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: trẫm tự biết đại nạn sắp tới, may có thái tử Trần Ngạn Liệt thông minh sáng suốt, hiền lương nhân nghĩa, tài đức đủ cả. Đặc biệt truyền ngôi vị hoàng đế cho Trần Ngạn Liệt, chúng thần tận tâm phụ tá, không được trái ngược, khâm thủ!” Đọc xong, hắn xoay người cung kính quỳ xuống trước Trần Ngạn Liệt hai tay dâng chiếu thư, “Chúc mừng ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Bị một màn trước mắt làm ngây người kinh sợ, Trần Ngạn Huy hơn nửa ngày mới lấy lại được suy nghĩ, hắn phần hận mắng chửi: “Họ Dương, ngươi cư nhiên lâm trận phản chiến? Chiếu thư kia nhất định là giả!”

“Giả sao? Ngươi dựa vào cái gì nói nó là giả?”

“Ta còn có Vương Hỉ làm chứng!” Trần Ngạn Huy giãy dụa phút chót.

“Ha ha, Vương công công, đại hoàng tử nói ngươi có thể chứng tỏ, ngươi nói sao?” Trần Ngạn Liệt cười cười hướng phía Vương Hỉ đang đứng một bên hỏi.

“Tiên hoàng lập chiếu thần cũng ở đó, thần đích xác có thể chứng tỏ.....” Hắn giương mắt nhìn Trần Ngạn Huy, sau người chính là khuôn mặt chờ mong câu trả lời của hắn, hiện lên một mặt cười nhạo hắn nhẹ nhàng nói: “Chiếu thư này ngàn thực vạn xác!”

“Ngươi nói dối!” Tình thế biến chuyển làm Trần Ngạn Huy không kịp suy nghĩ.

“Đại hoàng huynh, chuyện tới nước này người còn cứng rắn cái gì a?” Hãn thương xót nhìn Trần Ngạn Huy thở hổn hển, “Các vị đại nhân, nếu còn hoài nghi có thể tùy tiện kiểm chứng!”

“Này.....” Tình thế nghịch chuyển làm mọi người đều trở nên do dự.

“Ít cùng hãn nói nhảm! Trước giết hãn nói sau!” Vương Thừa tướng bỗng nhiên hô to. Việc đã đến nước này chỉ có thể toàn lực chống cự.

“Đúng, huynh đệ ai có thể lấy được đầu Trần Ngạn Liệt, tương lai ta nhất định cho hãn quan to lộc lớn!” Trần Ngạn Huy cũng quyết định mạnh tay, dù sao hiện tại binh lực hãn vẫn chiếm ưu thế.

“Nỏ mạnh hết đà!” Trần Ngạn Liệt khinh thường bĩu môi, “Người đâu!” Một tiếng ra lệnh, bỗng nhiên từ bốn phía có rất nhiều ngự lâm quân đột nhiên chuyển đầu thương chĩa về phía Trần Ngạn Huy, lập tức chế trụ Trần Ngạn Huy tiến công. Không đến một lát, Trần Ngạn Huy chỉ còn lại một ít nhân mã hiển nhiên đã lâm vào hạ phong, mà lúc này không ngừng có số lượng lớn ngự lâm quân từ bên ngoài tràn vô. Trong khoảnh khắc, Trần Ngạn Huy cùng với tất cả người của hãn đều bị bắt.

“Thế nào như thế?!” Không rõ vì sao lượng lớn ngự lâm quân lâm trận phản chiến, Trần Ngạn Huy chất vấn.

“Ha ha, nhân mã của các người, đã sớm bị Vương Hỉ trộm hoán đổi.” Trần Ngạn Liệt hảo tâm giải thích.

“Người cư nhiên dám lừa ta!” Không nghĩ đến Vương Hỉ là người của Trần Ngạn Liệt, Vương thống lĩnh hối hận chính mình lúc đó đem tình hình quân đội cho hãn biết.

“Này chỉ có thể nói các người quá ngu ngốc.” Trần Ngạn Liệt cười nhạo nhìn về phía Trần Ngạn Huy trong đám người.

“Hừ, người đừng đắc ý, ta lại không thua!” Trần Ngạn Huy vẫn chưa chịu thua.

“Nga, nếu người là ám chỉ quân binh của Đoan vương gia ở ngoài cung? Vậy thì người phải thất vọng rồi.....” Trần Ngạn Liệt dừng lại, hướng ra bên ngoài hô: “Thanh Sương!”

“Có thần!” Một bóng người rất nhanh xuất hiện trước mặt Trần Ngạn Liệt, cung kính hành lễ. Mọi người nhận ra người này là phó thống lĩnh cấm vệ quân Ngụy Khiếu Thiên. “Khải bẩm hoàng thượng, cấm vệ quân tám mươi vạn người đang ở ngoài cung đợi lệnh, tùy ý nghe hoàng thượng sai phái.”

“Ha ha, người xem?” Trần Ngạn Liệt cười hỏi

“Các người?!” Cuối cùng biết chính mình tiến vào cái bẫy được người khác an bài tốt lắm, Trần Ngạn Huy nhất thời choáng váng.

“Vẫn.....”

“Vẫn còn vương bài khác?” Bỗng nhiên từ trong đại điện một thân ảnh chậm rãi đi ra, cắt ngang lời Trần Ngạn Huy, y khuôn mặt tuấn mỹ vô trù tà khí cười.

“Lạc Phong!” Liễu Úc Vân vừa mới trong hỗn loạn muốn đi tìm Trần Lạc Phong lại bị túm lấy, nhìn thấy Trần Lạc Phong bình an vô sự xuất hiện thì hưng phấn kêu lên. Nếu không phải lúc này hãn vẫn bị giữ chặt, hãn nhất định đi lên ôm lấy y.

Mà Trần Lạc Phong không nhìn về phía Liễu Úc Vân, mà đi thẳng về phía Trần Ngạn Huy, “Nếu người nghĩ muốn nói, người còn có Đông Thắng quốc làm hậu thuẫn, vậy người liền thật sự đi nhảm bước.”

Một câu nói làm Trần Ngạn Huy trong nháy mắt trở nên tái nhợt, hãn run rẩy nói: “Người.... Người thế nào biết.....”

“Bởi vì ta không cần thận chặn một phong mật hàm của người gửi Đông Thắng quốc!” Trần Lạc Phong tay quơ quơ tín hàm, “Giờ người còn gì để nói, ân?”

Hiểu được đại thế đã qua Trần Ngạn Huy không cam lòng cúi đầu, đột nhiên hãn hướng Liễu Úc Vân hô lớn: “Người, là người lừa ta! Ta là mắt mù mới tin tưởng người!”

Mà Liễu Ưc Vân cũng bị một màn trước mắt làm cho hồ đồ, không phải thái tử cậy thế bắt buộc Lạc Phong sao? Nhưng thế nào hiện giờ nhìn xem Lạc Phong hình như vẫn cùng một phe với thái tử a? “Lạc Phong, chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Hần thì thảo hỏi.

Trầm Lạc Phong xoay người nhìn về phía hần, khuôn mặt một biểu tình đau lòng “Ca, ta thế nào cũng không nghĩ đến người cư nhiên cùng một kẻ bại hoại thông đồng với quốc gia đối địch cấu kết cùng một chỗ, mang theo người dùng vũ lực bức ép. Hôm nay nếu không phải thái tử điện hạ sớm có chuẩn bị, không phải các người đã thành công sao? Người làm như thế không sợ có lỗi với triều đình, không sợ bị người đời sau thóa mạ sao?”

“Lạc Phong, người, người nói cái gì?” Hần đã muốn hồ đồ, hần như thế nào lại biến thành bạn của kẻ soán quyền đoạt ngôi?

“Người không cần nói, người làm ta thất vọng rồi!” Trầm Lạc Phong ghét bỏ xoay người không nhìn tới hần, ngược lại cung kính hướng Trầm Ngạn Liệt thi lễ, “Hoàng thượng, thần cầu người nhìn mặt mũi thần cùng phụ vương mà tha cho Liễu Ưc Vân một mạng, thần nguyện thay mặt hần từ quan chịu phạt.”

“Ai....” Trầm Ngạn Liệt âm thầm thở dài, tiểu tử này diễn kịch thật giỏi, bất quá như vậy thật sự tốt sao? Bất quá chuyện người khác hần cũng không có biện pháp quản nhiều. “Ái khanh sao lại nói vậy, há trẫm là kẻ không rõ lí lẽ. Trẫm đáp ứng người tha hần một mạng là được.”

“Tạ ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Trầm Lạc Phong dập đầu tạ ân.

Chúng thần xem đại cục đã định cũng đều quỳ xuống, “Ngô hoàng nhân từ, chúc mừng ngô hoàng kế thừa vương vị, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Nương theo tiếng hô nguyên bản mọi người xung quanh Trầm Ngạn Huy cũng đều buông vũ khí đầu hàng, gia nhập đội ngũ triều hô.

“Chúng khanh bình thân. Truyền trẫm ý chỉ, đại hoàng tử Trầm Ngạn Huy, Nghi quý phi, Vương thừa tướng phụ tử cùng lễ bộ thị lang Liễu Ưc Vân, bức cung soán vị, thông đồng với nước địch, tội ác cực lớn, tội này đáng chém. Nhưng niệm tình đại hoàng tử là huynh trưởng, tiên hoàng vừa mất, trẫm thật không đành lòng mất đi thân nhân, đành miễn tội chết biếm thứ dân, đuổi ra khỏi kinh thành trọn đời không được quay về kinh. Liễu Ưc Vân, niệm tình là bị lừa lầm đường lạc lối, lại có tiểu vương gia cầu tình, tình cảm huynh đệ khiến trẫm cảm động, tội chết được miễn, biếm thứ dân. Những người khác tội không thể tha, lập tức dẫn ra võ môn chém đầu thị chúng!”

Liễu Ưc Vân cảm thấy trước mắt hết thấy bỗng nhiên mơ hồ, ý thức giống như thoát li thân thể, Trầm Ngạn Liệt cũng trở nên thập phần xa xôi, trong não hần không ngừng hiện ra vô số câu hỏi, đến tột cùng là thế nào, Lạc phong vì sao phải lừa hần.... Cuối cùng trước mắt hần tối sầm, hôn mê.

12. Chương 12

Liễu Ưc Vân từ từ mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường. Hồi tưởng lại một màn vừa xảy ra, mãi đến bây giờ hần vẫn không cách nào tin đó là sự thật, thế nào hần lập tức biến thành bên soán vị, Lạc Phong vì cái gì phải lợi dụng hần, vì cái gì lừa hần, sẽ không đâu, nhất định là y có nỗi khổ riêng, nhất định thế! Hần muốn tìm Lạc Phong hỏi rõ ràng! Liễu Ưc Vân từ trên giường đứng dậy, hướng biệt viện của Lạc Phong chạy tới. Bước vô biệt viện nhưng không nhìn thấy Lạc Phong, điều này làm hần thực lo lắng, bỗng nhiên nghe thấy trong phòng ngủ của Trầm Lạc Phong có tiếng truyền ra liền nghĩ cũng không nghĩ đi thẳng vào.

“Lạc Phong! Người cho ta biết rốt cuộc....” Hần đột nhiên tắt tiếng, một màn trước mắt làm hần quên mất phải nói gì. Hết thấy giống như về tới bốn tháng trước, hần đồng dạng đột nhiên tiến vào phòng Lạc Phong, trước mắt đồng dạng cảnh tượng là Lạc Phong cùng nữ nhân giao triền, chính là khi đó hần chỉ cảm thấy xấu hổ, còn lúc này hần đã hiểu được thế nào là tâm đau như bị đao cắt.

“Là người.” Trầm Lạc Phong bình tĩnh nói, phảng phất y biết hẳn nhất định tìm y. Y trên khuôn mặt vẫn treo lên nét cười như cũ, nhưng Liễu Ưc Vân cũng hiểu được cười như vậy làm hẳn cả người phát lạnh.

“Người trước đi xuống đi.” Y hạ nữ nhân trên người xuống, đối với nữ nhân nói.

“Không cần thôi!” Nữ nhân thanh âm nũng nịu nói, dùng bộ ngực đầy đặn của mình cọ xát cánh tay Trầm Lạc Phong, hoàn toàn không thèm để ý Liễu Ưc Vân ở đó.

“Ngoan, ta không thích nữ nhân không nghe lời nga.” Trầm Lạc Phong nhẹ nhàng ôn nhu an ủi nàng, thuận tay trên khuôn mặt nàng khẽ nhéo một chút. Nhìn nữ nhân ngoan ngoãn gật đầu, như thường lệ cấp nàng một nụ hôn. Đây hết thấy làm Liễu Ưc Vân bên cạnh đau lòng không nói lên lời, hẳn chỉ có thể lấy tay đặt lên ngực muốn ngừng lại đau đớn.

Đợi nữ nhân ra khỏi, Trầm Lạc Phong tùy ý khoác trên người kiện quần áo ngồi xuống ghế. “Ta biết người nghĩ muốn hỏi cái gì.” Y một bên nói một bên cầm lấy ly trà uống một ngụm, lại hình như cảm thấy không ngon mà nhăn nhó buông xuống.

“Người là có nỗi khổ đi?” Liễu Ưc Vân thanh âm run rẩy nói, nhưng một lời nói ra liền nhanh chóng hối hận, hẳn đột nhiên cảm thấy không muốn biết đáp án, hoặc là hẳn sợ hãi biết đáp án.

“Nỗi khổ?” Trầm Lạc Phong đột nhiên cười to, giống như vừa mới nghe một chuyện hài hước, “Chỉ có người ngu xuẩn như người mới cảm thấy ta có nỗi khổ!” Sau khi cười y sắc mặt biến đổi, “Để ta cho người biết, ta hận người! Từ lúc ta còn nhỏ liền hận người, mỗi ngày sống cùng người dưới mái hiên làm ta thống khổ phát cuồng, cho nên ta phải loại bỏ người, phải bắt người sống không bằng chết, làm người hối hận khi tới thế giới này!” Y gần như không khống chế được điên cuồng gào thét, khuôn mặt anh tuấn nhanh chóng trở nên vằn vẹo oán hận.

“Vì... Cái gì?” Liễu Ưc Vân không thể tin được lỗ tai chính mình, thật lâu mới thì thào tự hỏi.

“Vì cái gì? A.....” Trầm Lạc Phong đã khôi phục lại tỉnh táo, “Người sẽ không thật sự nghĩ rằng tiện nương của người đã chết đi?” Y cười lạnh, ngữ khí kịch liệt khinh miệt.

“Sao có thể.....” Nương sao có thể còn sống? Liễu Ưc Vân chấn kinh mở to hai mắt.

“Đúng! Tiện nhân kia còn sống, bất quá đã bị điên.”

“Điên? Sao có thể, rốt cuộc là sao?” Trong kí ức nương ôn nhu mỹ lệ thế nào lại bị điên, Lạc Phong vì cái gì lại hận chính mình, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Thế nào? Nàng căn bản là đáng chết!” Trầm Lạc Phong tuy thanh âm thấp trầm, nhưng người quen thuộc y có thể thấy được dưới thanh âm thấp trầm của y là nội tâm cuộn trào mãnh liệt. “Tiện nhân kia hóa ra là một ca kỹ Giang Nam, năm mười tám tuổi tới ngắm cảnh Giang Nam cùng phụ vương gặp nhau, phụ vương lập tức bị nàng dùng mỹ mạo mê hoặc, chẳng những giúp nàng chuộc thân, mang nàng về kinh thành. Nhưng phụ vương biết lão vương gia năm ấy dù bất luận thế nào cũng không đồng ý nữ nhân thân phận thấp tiện tiến vào vương phủ, cho nên phụ vương đem nàng an bài ở một biệt viện ngoại ô, ngày thường thường thăm nàng, người chính tại nơi ấy sinh ra. Sau này phụ vương phụng mệnh cưới mẫu thân của ta, sau khi kết hôn không lâu mẫu thân liền đối với sự lạnh nhạt cùng khinh thường của phụ vương đoán được phụ vương bên ngoài nhất định có nữ nhân, trời sinh tính tình ôn nhu nàng cũng không có oán giận cái gì, chính là yên lặng chịu đựng, hy vọng có một ngày phu quân nàng hồi tâm chuyển ý, đồng thời cũng duy trì bình tĩnh bên ngoài, nhưng tất cả đến khi ta sinh ra vô tình bị đánh vỡ. Khi đó ta sinh ra cả nhà đều thấp phen vui vẻ, phụ vương chẳng những tuyên bố ta là người thừa kế lại mở đại tiệc chúc mừng. Mà vì chiếu cố mẫu thân sau khi sinh sản thân thể hư nhược, mười mấy ngày phụ vương không ly khai, hơn nữa còn nhờ muội muội đẻ sinh đôi của mẫu thân đến chiếu cố. Thẳng đến một đêm, phụ vương an bài mẫu thân cùng dì ngủ liền rời khỏi. Ngay lúc phụ thân rời khỏi chỗ mẫu hậu không lâu, một nữ nhân tiến vào căn phòng mẫu thân ngủ đem mẫu thân giết chết!” Trầm Lạc Phong dừng lại, hai mắt tràn đầy hận ý giận dữ trừng hướng Liễu Ưc Vân, sợ đến mức Liễu Ưc Vân rút lui mấy bước.

“Cái kẻ đáng chết kia chính là nương người!” Y hướng Liễu Ưc Vân hô to, hai bàn tay nắm chặt tay ghế vịn.

“Cái gì?!” Liễu Ưc Vân không tin vào lỗ tai mình, thế nào như thế, nương luôn ôn nhu ngọt ngào sao có thể là sát nhân?

“Chính là tiện nhân đáng chết kia! Nguyên lai nàng vẫn tưởng chỉ cần lão vương gia vừa chết, không có trở ngại phụ vương nhất định sẽ thú nàng, để nàng trở thành vương phi, nàng nghĩ thật may mắn, đã kê cũng muốn biến phượng hoàng, chính là nằm mơ! Nàng không nghĩ đến phụ vương đã sớm thành hôn, thẳng đến lúc nàng nghe nói ta sinh ra mới biết nguyện vọng của nàng hoàn toàn thất bại. Trong lúc tức giận nàng ta nổi lên sát tâm, nàng vài ngày trước liền trà trộn vào vương phủ sát hại mẫu thân ta, ngay lúc nàng cũng hướng ta xuống tay thì, di ngũ một bên bị kinh hách tỉnh dậy đã kịp thời cứu ta. Tay không tác sát di làm sao có thể là đối thủ của nữ nhân điên cuồng, đợi đến khi nghe thấy tiếng phụ vương cùng người đuổi kịp lại đây, di cùng ta đều đã bị thương.” Trầm Lạc Phong vén ra vạt áo trước ngực, lộ ra vết sẹo trên ngực, “Này chính là vết thương tiện nhân kia gây ra, nó gần như lấy mạng của ta! Mà di cũng bởi vì thương thế nghiêm trọng, tuy không bị nguy hiểm đến tính mạng nhưng nàng cũng vĩnh viễn mất đi năng lực sinh dục!”

“.....” nhìn khuôn mặt bị ký ức thống khổ tra tấn của Lạc Phong, Liễu Ưc Vân rất muốn nói một câu an ủi, chính là hẳn thế nào cũng không cách nào nói ra, chỉ có thể mãnh liệt xin lỗi cùng đau lòng nhìn y.

“Thu hồi biểu tình giả dối của ngươi đi! Ta không cần ngươi thương hại!” Trầm Lạc Phong phần nộ cảm ghét nói, rồi bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, tươi cười tràn ngập tà khí, “Ha ha, kỳ thật ta phải cảm tạ nàng, nếu không phải cho ta một đao, ta có thể vĩnh viễn cũng không bị đưa đến Thiên Sơn, sẽ không trở thành đồ đệ của sư phụ, học một thân bản lĩnh. Năm năm sau ta trở lại vương phủ, di đã trở thành vương phi nói cho ta biết, phụ vương bởi vì áy náy mà cưới nàng, chuyện năm ấy cũng bị phụ vương áp xuống, chính là ta cảm thấy như vậy không đủ, biết vì cái gì không?” Y cười hướng Liễu Ưc Vân.

“Bởi vì ta thấy ngươi, khi đó ngươi đã bị phụ vương mang về phủ, ngươi xuất hiện làm kế hoạch báo thù của ta phải thay đổi. Phụ vương sở dĩ muốn tìm biện pháp lưu nàng lại nhất định là đối nàng có chút cảm tình. Nếu ta không giết nàng, phụ vương nhất định trong lòng đối với ta tồn tại cảm kích cùng áy náy, như vậy chỉ cần ta yêu cầu hẳn liền không chút nào do dự thật sự đem quyền giao cho ta. Huống hồ ta bỗng nhiên cảm thấy giết một nữ nhân bị điên căn bản là không có gì ý nghĩa, sự tồn tại của ngươi làm ta tìm được mục tiêu báo thù, ta phải tra tấn ngươi, ta phải làm nhi tử của tiện nhân kia sống không bằng chết. Cho nên ta đánh ngươi nhục mạ ngươi tra tấn ngươi, ai biết ngươi cùng nữ nhân kia tiện giống nhau, bất luận ta làm gì với ngươi, ngươi cũng không tức giận, ngược lại vui vẻ theo ta.” Y lộ ra biểu tình chán ghét, “Ngươi có biết ta phát giác ngươi vui vẻ thì ta cảm thấy khó chịu như thế nào? Ta khi ấy hận không thể giết ngươi, chính là chuyện của thái tử làm ta nghĩ đến biện pháp tốt nhất để loại bỏ ngươi.”

Qua thật lâu, Liễu Ưc Vân nói “Như vậy mấy tháng qua ngươi đối với ta nói, đối với ta làm đều là một phần kế hoạch của ngươi, tất cả đều là giả?” Không biết bị lừa thương tâm cùng tuyệt vọng thống khổ lưu nước mắt, không có phần hận mắng chửi, Liễu Ưc Vân bình tĩnh hỏi, hẳn mặt vô biểu tình, chỉ có ánh mắt thỉnh thoảng lóe ra cho thấy hẳn mặt ngoài cũng không bình tĩnh như thoát nhìn.

“Đúng, tất cả đều là giả! Ngươi tưởng ta thật sự vui vẻ với ngươi, ngươi tưởng ta thật sự vui vẻ khi ôm ngươi, chỉ có ngươi ngu ngốc mới tin tưởng như vậy!” Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của hẳn Trầm Lạc Phong không khổng chế được hô to, này không phải y muốn. Y muốn xem dáng vẻ thống khổ thương tâm của hẳn, mà không phải dáng vẻ giống như nhìn thấu hết thấy.

“Nàng ở đâu? Nương ta hiện ở nơi nào?” Vẫn là âm thanh bình tĩnh như nước.

“Ngươi nghĩ muốn gặp nàng?” Liễu Ưc Vân bình tĩnh khác thường làm Trầm Lạc Phong cảm thấy một tia hoảng hốt. Liễu Ưc Vân vẫn không trả lời chỉ im lặng nhìn Trầm Lạc Phong.

“Ngươi mơ tưởng!” Y tàn khốc cự tuyệt, y muốn đánh vỡ sự bình tĩnh trên mặt hẳn. Chính là y đã nghĩ sai, Liễu Ưc Vân chỉ hít thật sâu nhìn y một cái rồi xoay người rời khỏi.

“Ngươi đi đâu?” Trầm Lạc Phong tiến lên ngăn hẳn.

“Rời khỏi.”

“Vớ vẩn, ta là hỏi ngươi muốn đi đâu?” Trầm Lạc Phong trực giác nếu cứ để Liễu Ưc Vân đi như vậy, sau này y vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy hẳn. Tưởng tượng đến không thể nhìn thấy hẳn, Trầm Lạc Phong bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt rối loạn.

“Tại hạ thân là tội nhân không dám ở lại trong phủ, thỉnh tiểu vương gia nhường đường.”

“Người!” Hấn ngữ khí cung kính làm Trầm Lạc Phong cảm thấy khó chịu.

“Người muốn rời khỏi ta? Người nằm mơ! Trừ phi người chết, nếu không ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho người!” Tưởng tượng đến hấn rời khỏi chính mình, y trong nháy mắt lửa giận bốc cao!

“Vậy thỉnh tiểu vương gia ban ta cái chết.” Hấn như cũ bình tĩnh nói, phảng phất như đang tán chuyện.

“Cái gì?!” Hấn cư nhiên muốn chết, hấn cư nhiên thà ... chết cũng không muốn ở bên cạnh y.

“Tiểu vương gia một khi đã hận ta như vậy, vậy giết ta đi, cũng coi như vì vương phi báo thù.”

Ba! Trầm Lạc Phong thuận tay quăng hấn một cái tát, “Chuyện của ta không cần người quản! Sinh tử của người chỉ có thể tự ta quyết định!”

“Người muốn chết, cho dù miễn cưỡng lưu lại, có năng lực sống bao lâu?” Hấn thì thào nói, ngữ khí đối với cái chết đầy khát vọng. Cho tới nay Trầm Lạc Phong chính là sinh mệnh của hấn, hiện tại hấn cái gì cũng không có, hấn sống còn có ý nghĩa gì?

“Ta mặc kệ, ta chỉ muốn người sống, người nếu dám tìm chết, ta chắc chắn nhanh chóng mang tiện nhân kia xuống hội họp với người! Không cần hoài nghi năng lực của ta!” Y uy hiếp nói.

“Vì cái gì? Vì cái gì không thể để ta đi. Ta đã cái gì cũng đều không có, hiện giờ ta chỉ cầu được chết, vì cái gì không thể thả ta.” Nước mắt cuối cùng nhịn không được mà chảy xuống, Liễu Ưc Vân cõi lòng tan nát hồi, vẻ mặt thống khổ tràn đầy nước mắt.

Cuối cùng nhìn đến biểu tình thống khổ của hấn tâm tình Trầm Lạc Phong trong nháy mắt biến hóa, nước mắt của hấn cũng gợi lên tàn bạo trong y. “Không cần nghĩ ta sẽ đơn giản như vậy bỏ qua người, ta phải bắt người sống, giống như cầu không có tôn nghiêm, vĩnh viễn chỉ có khuất nhục cùng thống khổ!” Y tàn khốc nói, lập tức nhẹ nhàng bóp hai má Liễu Ưc Vân “Biết làm một nam nhân mất đi tôn nghiêm biện pháp tốt nhất là gì không? Chính là để hấn giống như nữ nhân bị người dè. Cuối cùng hấn hai bàn tay run rẩy hướng tới thắt lưng, quần áo từng kiện từng kiện rơi xuống trên mặt đất, hấn biết theo quần áo đang rơi trên mặt đất còn có tôn nghiêm cuối cùng của hấn, hấn thống khổ nhắm mắt, đồng thời cũng đóng lại trái tim đã bị vỡ thành mảnh nhỏ.

13. Chương 13

Khí tức *** mĩ tràn đầy trong căn phòng, Liễu Ưc Vân toàn thân trần trụi, thân trên ghé vào trên bàn trong gian phòng, hai đùi mở đến lớn nhất tiếp nhận phía sau Trầm Lạc Phong mãnh liệt va chạm. “Ngô.....” Trầm Lạc Phong mỗi lần mãnh lực va chạm đều phảng phất là muốn đem hấn chọc thủng, hấn dùng tay bắt lấy mép bàn, dùng sức cắn môi, chính là không để mình phát ra rên rỉ thống khổ. Cảm nhận được hấn kiềm chế, Trầm Lạc Phong càng thêm dùng sức va chạm hậu huyệt đã nứt ra. Máu tươi cùng dịch thể theo Trầm Lạc Phong trừu sáp từ nơi mật hợp chảy ra thành dòng. “A.....” Thống khổ bị xé rách làm Liễu Ưc Vân rên rỉ ra tiếng, nhưng hấn lại lập tức cắn chặt môi không phát ra âm thanh. Phía sau trùng phạt không ngừng kéo dài, không có một chút vui sướng, chỉ có vô tận thống khổ. Tiểu huyết sớm chết lặng, cả người đau đớn như bị nghiền nát, liều mạng áp chế đau đớn làm hấn mất đi gần như toàn bộ sức lực, Liễu Ưc Vân cảm thấy hai đùi không cách nào chống đỡ sức nặng trên thể, nếu không phải hai bàn tay Trầm Lạc Phong giữ chặt thắt lưng hấn chỉ sợ hấn đã té xuống đất. Không biết đã qua bao lâu, Trầm Lạc Phong cuối cùng trong cơ thể hấn phun ra dục vọng, mà đồng thời ngay khi y phóng ra, Liễu Ưc Vân cũng vô lực té trên mặt đất hôn mê.

Nhìn Liễu Ưc Vân té xỉu trên mặt đất, Trầm Lạc Phong nhả lại lông mày, khuôn mặt anh tuấn thần sắc phức tạp. Cuối cùng y ôm Liễu Ưc Vân trở lại giường. “Ngô.....” Trong nháy mắt hạ thân chạm vào giường, Liễu Ưc Vân nhẹ rên rỉ ra tiếng, trong nháy mắt Trầm Lạc Phong tưởng hấn tỉnh, y nhìn hấn hô hấp vững vàng, y biết đó chính là trong mê man hấn cảm thấy đau đớn mà rên rỉ không ý thức. Nhìn người tiểu tụy trên giường, Trầm Lạc Phong đầu lông mày nhăn càng chặt. Nguyên bản thân thể khỏe mạnh ngăn ngừa

trong một đêm liền gầy yếu đến có thể ẩn ẩn thấy được xương cốt. Làm da màu mặt ông mất đi vẻ sáng ngời khỏe mạnh, thay thế là xanh tím hôn ngân tràn ngập. Trong đùi hỗn hợp lẫn lộn máu và dịch thể phá lệ chói mắt, này hết thấy đều là y tạo thành, là cái y gọi là báo thù, làm Liễu Ưc Vân thống khổ chính là mục đích của y, y phải cảm thấy cao hứng mới đúng. Chính là y lại không dậy nổi cao hứng, nhìn Liễu Ưc Vân như vậy y chỉ cảm thấy đau lòng, y biết y không nên đau lòng, nhưng y chính là đau lòng mới đáng chết! Y muốn chặt chẽ ôm hân trong lòng, vỗ về mi tâm hân dù trong mê man đều là thống khổ mà nhận lại, hôn lên đôi môi vì mạnh mẽ ngăn lại rên rỉ mà cắn nát. Cảm giác như vậy của y từ lúc bắt đầu thực thi báo thù liền bắt đầu sinh trưởng, ngày càng ngày trở nên cường liệt, thậm chí có lúc y muốn bỏ cuộc, nhưng tưởng tượng đến cái chết của mẫu thân y lại cắn răng làm trầm trọng thêm tra tấn hân. Nhưng mà y làm như vậy không những không ngừng làm hân tổn thương mà cũng làm mình thập phần thống khổ.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng phủ lên đôi môi sưng lên do bị cắn nát của Liễu Ưc Vân, “Vì cái gì không phát ra âm thanh?” Trầm Lạc Phong thì thảo hồi. Đã bao lâu không nghe thanh âm khàn khàn kêu gọi của hân? Từ lúc bắt đầu cầm tù hân, trừ bỏ “là”, “tốt”, “đã biết”..... Thanh âm đáp ứng như vậy, y gần như không nghe thêm thanh âm gì khác. Cho dù khi bọn hân mập hợp, hân cũng kiên quyết không phát ra một tiếng rên rỉ. Y bỗng nhiên hoài niệm hân hồi đó, ôn nhu đối với y nói chuyện, đối với y cười, thật sự muốn nhìn lại sắc mặt đôn hậu cùng mỉm cười ôn nhu của hân. “Người khi nào mới chịu cười đâu?” Y hỏi hân càng giống hỏi chính mình. Lúc này y cảm giác được đầu môi nhẹ nhàng chuyển động một chút, Trầm Lạc Phong nhìn về phía khuôn mặt hân, mặc dù ánh mắt hân chưa mở nhưng lông mi hân hơi động y biết hân đã tỉnh lại. Trầm Lạc Phong bỏ tay xuống, xoay người xuống một bên mặc quần áo, liền hướng phía bên ngoài bước đi, sắp tới cửa thì hân dừng lại, không quay đầu chỉ thản nhiên nói “Ngày mai để Hắc Ảnh mang người đi nhìn nương người.” Rồi mới nhanh chóng rời khỏi.

Xác định y đã đi, Liễu Ưc Vân từ từ mở hai mắt, chuyện phát sinh sau khi hân tỉnh lại làm hân cảm thấy kỳ quái. Kể từ ngày bị Trầm Lạc Phong nhốt ở biệt viện ngoại ô tới nay, mỗi ngày chỉ cần y xuất hiện liền điên cuồng đối với hân chiếm đoạt, không có một chút ôn nhu, chỉ có tàn bạo cùng xuyên xỏ, cùng lời nói tràn ngập lạnh lùng. Như vậy tra tấn tới khi hân duy trì không được mà mất ý thức mới kết thúc. Có lúc thậm chí hôn mê cũng không cách nào làm y đình chỉ, nhớ kỹ có vài lần hân đau đớn mà từ trong hôn mê tỉnh lại, lại vì đau đớn mà lâm vào hắc ám. Mà mỗi lần đến khi tỉnh lại thì y đều đã rời khỏi, chỉ còn chính mình thân thể rách nát thu thập tàn cục. Có thể nói một tháng này trong kí ức chỉ có vô tận khuất nhục cùng đau đớn. Kỳ thật bất luận y như thế nào tra tấn hân, hân đều tùy ý y bài bố, bất luận y bắt hân làm ra tư thế *** đáng hạ tiện như thế nào hân đều nghe theo, trừ bỏ việc phát ra âm thanh *** đáng, đó là chút tự tôn làm người cuối cùng của hân, hân tựa như một bù nhìn thuận theo ý người ta, hoàn toàn nghe theo hết thấy yêu cầu của chủ nhân. Nhưng cho dù vậy, Trầm Lạc Phong như cũ không hài lòng, sự tàn bạo đối với hân ngày một tăng, gần như hiện tại mỗi lần mập hợp đều làm hân bị thương. Nhưng mới rồi Trầm Lạc Phong ôn nhu vỗ về đôi môi hân là có chuyện gì, hân giống như nhớ y nói muốn nhìn mình cười, đây là chuyện gì? Còn có y thế nào đồng ý cho hân đi kiếm nương, vì sao thái độ đối với hân đột nhiên chuyển tốt, có thể nào là âm mưu gì đó của y? Giáo huấn trong dĩ vãng làm Liễu Ưc Vân không cách nào tin tưởng Trầm Lạc Phong. Nhưng cho dù là âm mưu thì thế nào? Hân hiện tại đã không còn tâm không có tôn nghiêm, chỉ còn lại thân mình dơ bẩn bị tàn phá, còn sợ cái gì đâu? Chỉ cần y không làm hại nương hân, việc gì cũng không cách nào làm hân cảm thấy thống khổ.

14. Chương 14

Buổi trưa hôm sau, Hắc Ảnh quả nhiên xuất hiện trước mặt hân, thế là Liễu Ưc Vân đi theo Hắc Ảnh tới đình viện hoang vắng yên tĩnh ở thành tây. Tuy đường không xa, nhưng xe ngựa xóc nảy đối với phía sau bị thương của Liễu Ưc Vân mà nói chính là tra tấn, hân chỉ có thể cứng rắn không phát ra thanh âm. Nhưng lúc bước ra khỏi xe ngựa, bởi vì đụng đến miệng vết thương, đau đớn xuyên thấu nhất thời làm hân hai chân mềm nhũn, mắt thấy sẽ ngã sắp xuống. Lúc này may mắn Hắc Ảnh kịp thời ôm lấy thắt lưng hân mới làm hân không bị té ngã. “Người không sao chứ?” Nhìn hân đầu đầy mồ hôi sắc mặt tái nhợt, Hắc Ảnh ngày thường ít nói khó có được lên tiếng hỏi. “Ta không việc gì, đa tạ!” Liễu Ưc Vân cảm tạ đối với hân

cười cười, sau đó liền vịn xe ngựa đi xuống. Đến cửa sân Liễu Ưc Vân kỹ lưỡng đánh giá, sân không lớn chỉ có hai gian phòng ở, nhưng không được sạch sẽ. Ở giữa có một đình viện không lớn, một gốc cây dương thụ rất lớn, tán lá rậm rạp tạo thành một vùng trời râm mát. Một nữ nhân trung niên an vị trên ghế nằm ở bóng cây, cái miệng nhỏ nhắn ăn cơm do thị nữ ngồi một bên nâng uy, vừa nhấm nuốt vừa than thở cái gì đó. Liễu Ưc Vân ngơ ngác nhìn nữ nhân si ngốc trước mắt, mặc dù năm tháng qua đi đã làm nàng mất đi sự rực rỡ, nhưng hắn biết đó chính là nương hắn. Mặc dù đã mười lăm năm không thấy mặt, nhưng hắn chính là biết. Hắn nhẹ nhàng tiêu sái đi qua, tiếp lấy bát đĩa trong tay thị nữ, ngồi xổm xuống, lấy đồ ăn trong chén uy nàng. Nàng không có cự tuyệt, theo thường lệ vừa ăn vừa than thở, lúc này Liễu Ưc Vân mới nghe được thanh âm nàng than thở. “Ta mới là vương phi..... Ta mới là vương phi.....” Liễu Ưc Vân dừng lại, bình tĩnh nhìn nàng. Nàng đáng hận sao? Nếu không phải dục vọng ham hư vinh của nàng thì nàng cùng chính mình cũng không đến mức rơi xuống nông nỗi ngày hôm nay, có lẽ bọn hắn sẽ có cuộc sống thật sự khoái hoạt. Liễu Ưc Vân trong lòng hỏi qua chính mình, chính là cuối cùng hắn cũng phát hiện, hắn không cách nào hận nàng. Dù sao là nàng cho hắn sinh mệnh, thời gian hắn ở cùng nàng cũng cho hắn tình mẫu tử vô hạn ôn nhu, đó là kí ức hắn cả đời đều trân ái. Giống như Lạc Phong, hắn cũng không cách nào hận y, bởi vì y giúp hắn hiểu được cảm giác tốt đẹp khi được yêu, cho dù là giả dối cũng là kí ức ngọt ngào của hắn. Cho nên sau này dù y đối với hắn như thế hắn cũng không cách nào hận y. Liễu Ưc Vân nhẹ nhàng gồi đầu lên đùi nàng, bỗng nhiên cảm giác được nàng nâng tay vỗ về đầu hắn. “Nương!” Hắn đột nhiên ngừng đầu, nhưng phát hiện ánh mắt nàng vẫn ngốc trệ nhìn nơi xa, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm, nguyên lai nàng không ý thức mà động tay. Liễu Ưc Vân có chút thất vọng để đầu tựa vào nàng như trước, cảm thụ ôn nhu của nàng phẳng phất như trở về lúc bé, mệt mỏi nhiều ngày bỗng nhiên buông lỏng làm hắn rất nhanh buồn ngủ. Hắc Ảnh đứng phía sau hắn phát hiện hắn đang ngủ, đi lên nghĩ muốn gọi hắn tỉnh, bỗng nhiên một bóng người loáng xuất hiện, một người đứng phía trước hắn đem Liễu Ưc Vân ngủ say bế lên.

“Gia?!” Hắc Ảnh phát hiện là Trầm Lạc Phong lập tức tiến lên.

“....” Trầm Lạc Phong không nhìn hắn, hướng thẳng phía ngoài đi đến.

“Ta đến.” Hắc Ảnh vội đuổi theo y, nhìn y ôm Liễu Ưc Vân cao bằng thậm chí còn cao hơn y, vội vàng muốn tiếp lấy.

“Không cần!” Trầm Lạc Phong cao giọng cự tuyệt, trong mắt cùng lời nói hướng hắn có chút lửa giận.

Bị Trầm Lạc Phong đột nhiên nổi giận làm hắc ảnh ngơ ngác nhìn bóng dáng Trầm Lạc Phong, cảm thấy khó hiểu. Hắn lúc nào đắc tội gia? Phải biết không có a, nhưng gia biểu tình giống như muốn ăn hắn, này rốt cuộc là chuyện gì? Mặc dù gia gần đây thực dễ dàng tức giận, nhưng cho tới bây giờ đều không có nổi giận với hắn, có lẽ nào hắn làm sai cái gì sao? Xem ra hắn vẫn phải hướng gia hỏi rõ ràng, rồi mới hảo hảo thừa nhận sai lầm mới tốt.

Trầm Lạc Phong ngồi trên ghế không xa chiếc giường, nhìn Liễu Ưc Vân ngủ say, lửa giận trong ***g ngực không ngừng bạo khởi. Nếu không phải y lặng lẽ đi theo sau bọn hắn, y cũng không biết nguyên lai hắn cũng cười lại. Nếu cái tươi cười này là dành cho y, y nhất định mừng rỡ như điên, nhưng hắn là hướng người khác cười. Lúc y nhìn đến Liễu Ưc Vân trong cái ôm chặt của Hắc Ảnh hướng hắn cười, y chỉ biết muốn phát cuồng, còn may bọn hắn kịp thời tách ra nếu không y không biết chính mình sẽ làm cái gì.

“Ân.....” Liễu Ưc Vân từ trong mộng tỉnh lại, phát ra tiếng thỏa mãn. Hắn mở hai mắt nhìn đến một mảnh ánh nắng chiều tà chiếu vào trong phòng, mà chính mình đã trở lại địa phương hắn ở. Đã muộn như thế, là Hắc Ảnh đem hắn trở về sao? Hắn đứng dậy nhìn bốn phía xung quanh, không nghĩ đến nhìn thấy ánh mắt vẫn nhìn chăm chú hắn của Trầm Lạc Phong.

“Tìm ai? Hắc Ảnh sao?” Y ê ẩm hỏi, nụ cười của hắn với Hắc Ảnh vẫn làm y không cách nào quên được.

Liễu Ưc Vân vội vàng dời đi ánh mắt, cúi đầu không nói.

“Ta không nhớ ngươi biến thành người câm! Ngẩng đầu nhìn ta!” Liễu Ưc Vân im lặng làm y bốc hỏa.

Liễu Ưc Vân theo lời ngẩng đầu, mặc dù nhìn về phía này, ánh mắt hắn vẫn không ngừng di động không chịu nhìn vào mặt y.

“Vì cái gì? Vì cái gì ngươi có thể cười với hắn lại cố tình không nhìn về phía ta!” Hành động của Liễu Ưc Vân làm y gần như phát cuồng, y tiến lên nắm lấy cổ áo hắn buộc hắn nhìn về phía chính mình.

Vì cái gì? Nếu nói hấn không dám nhìn y, y sẽ tin tưởng sao. Chính là hấn thật sự không dám nhìn thẳng y. Không phải bởi vì y lừa gạt chính mình, không phải bởi vì y tàn khốc tra tấn, mà là sợ càng thêm thương tâm. Hấn nguyên bản tưởng, tất cả câu trả lời được vén mở ngày đó, cũng đã làm tâm hấn chết, chính là hấn không nghĩ đến mỗi lần nghe y lời nói đầy lạnh lùng chế nhạo thì tâm vẫn đau, khi y biểu lộ một chút ôn nhu thì tim vẫn nảy lên. Mặc dù hấn cũng không cách nào tin tưởng, nhưng sự thật hấn không thể không thừa nhận hấn vẫn yêu y. Hấn không nhìn y, là muốn làm nhạt đi hình bóng y trong lòng hấn, tránh cho chính mình còn muốn y. Nhưng hấn vẫn có thể đối với sự đụng chạm của y sinh ra phản ứng. Cho nên hấn đối với y không phát ra âm thanh rên rỉ gì, đã nghĩ muốn làm chính mình cảm giác được y chỉ là một người hấn quen biết, trọng yếu hơn là hấn muốn mượn sự thống khổ ẩn nhẫn này làm hấn không chìm sâu vào dục vọng. Hấn không muốn chút tâm cuối cùng cũng bồi vào, bởi vì tâm một khi đã chết sẽ càng thêm sợ hãi sự tổn thương, tra tấn tàn khốc trên cơ thể hấn có thể chịu được, nhưng tâm bị tổn thương thì hấn không cách nào thừa nhận nổi.

Liễu Ưc Vân lâm vào trầm tư, nhưng hấn như vậy làm Trần Lạc Phong tưởng hấn tiêu cực chống cự. Y tức giận mạnh mẽ đẩy hấn xuống giường, “Ta thật muốn nhìn người kiên trì đến khi nào, người càng không đếm xỉa đến sự tồn tại của ta, ta càng muốn người làm không được! Ta càng muốn người lên tiếng cầu ta!” Y hướng phía Liễu Ưc Vân, điên cuồng xé rách quần áo hấn. Liễu Ưc Vân không phản kháng, chỉ tùy ý y xé quần áo trên người thành mảnh nhỏ, rồi mới im lặng chờ đợi y thô bạo chiếm đoạt,

“Người tưởng hôm nay đơn giản như thế sao?” Trần Lạc Phong lạnh lùng nói. Sau đó đi xuống giường, từ một bên tủ lấy ra hai cái bình sứ, Cầm bình sứ quơ trước mặt Liễu Ưc Vân, cười lạnh đối hấn nói “Hai thứ này giống nhau, chỉ cần một chút cũng đủ để làm trinh liệt nữ nhân biến thành đấng phụ.” Thành công nhìn toàn thân Liễu Ưc Vân bắt đầu phát run, y cười càng thêm lãnh khốc, “Người nói nếu để chúng cùng nhau dùng trên người người, sẽ có hiệu quả thế nào?”

Y nói làm thân thể Liễu Ưc Vân run rẩy càng thêm lợi hại, hấn không thể tin được Trần Lạc Phong đối chính mình dùng xuân dược, lại càng không dám tưởng tượng chính mình sẽ biến thành cái dạng gì. Hấn ý thức muốn chạy trốn, nhưng hấn vừa động liền bị kéo trở về, thân thể Trần Lạc Phong đè lên, chặt chẽ cầm cố hấn dưới thân.

“Người trốn không thoát đâu.” Trần Lạc Phong kiên định nói, đồng thời dùng bình sứ nhẹ nhàng vuốt ve hai má hấn, “Không muốn cũng phải muốn, chỉ cần người sau này không bao giờ thờ ơ với ta, ta có thể cân nhắc việc buông tha người.”

“.....” Trong nháy mắt, Liễu Ưc Vân cảm thấy mình thật sự đầu hàng, chính là thanh âm trong đáy lòng nhắc nhở hấn không được đồng ý!

“Hảo, này là người tự tìm!” Liễu Ưc Vân yên lặng triệt để chọc giận Trần Lạc Phong. Y mở bình sứ, lấy từ trong đó một viên dược hoàn nhét vào miệng Liễu Ưc Vân cưỡng ép hấn nuốt xuống, lại đồng dạng lấy ra một viên tự mình nuốt xuống, rồi mới lấy một bình khác đem đổ hơn phân nửa dược cao màu hồng lên hậu huyệt cùng phân thân Liễu Ưc Vân. Cuối cùng lấy ra một sợi dây mảnh buộc phần gốc phân thân cùng hai khóa cầu. Chờ mọi thứ chuẩn bị tốt, y mới thả hấn ra ngồi vào một bên chờ phản ứng của hấn.

Liễu Ưc Vân được thả ra tránh khỏi cái ôm muốn đứng lên, nhưng đột nhiên trong thân thể phảng phất dấy lên một ngọn lửa thiêu đốt từng dây thần kinh của hấn. Vốn thân thể đã chống đỡ không nổi lại nhanh chóng thoát lực mà ngã lại giường. Liễu Ưc Vân cảm thấy toàn bộ máu đều tập trung xuống phía dưới phân thân, đồng thời hậu huyệt cùng phân thân cũng nhanh chóng truyền tới một trận ngứa tê dại, phảng phất có hàng ngàn con kiến nhẹ nhàng gặm cắn, dục vọng trong thân thể nhanh chóng như thủy triều mạnh mẽ dâng lên, hơn nữa không ngừng đánh úp vào thân thể hấn. Hấn thò tay muốn xoa nắn phân thân đã sớm căng trướng, nhưng nửa đường bị cứng rắn ngăn lại. Dục hỏa không ngừng tăng vọt không chỗ phát tiết, hậu huyệt ngứa tê dại cũng không ngừng kích thích hấn, Liễu Ưc Vân khổ sở gần như muốn khóc. Hấn liệu mình vận vẹo thân thể, nghĩ muốn giảm sự khó chịu trên thân thể.

“Thực khó chịu đi, lúc này mới vừa là bắt đầu thôi!” Thanh âm Trần Lạc Phong trở nên khàn khàn, được đan y ấn vào cũng đã bắt đầu có tác dụng. Tay y nhẹ nhàng chạm lên nhũ đầu đã đứng thẳng trước ngực Liễu Ưc Vân, có kỹ xảo mà xoa nắn.

“A.....” Trần Lạc Phong động càng làm Liễu Ưc Vân thêm kích thích, mà tay y sờ qua chỗ nào, chỗ đó

phẳng phát như nước trong nháy mắt dập tắt dục hỏa. Liễu Ưc Vân thoải mái kêu ra tiếng, nhưng sau đó lại nhanh chóng ngậm miệng.

“Như vậy thì sao?” Trầm Lạc Phong bộ lộ làm Liễu Ưc Vân trong nháy mắt dục hỏa tăng lên một vòng, dây trói hẳn thật sâu xuống da thịt. Dục vọng trong cơ thể cũng nhanh chóng hướng phía ngoài vọt ra, lại bị vô tình cản lại. Thống khổ không cách nào phóng thích cùng sự đau đớn của dây trói, làm Liễu Ưc Vân cảm thấy một trận huỳnh vưng, chỉ có ý chí còn sót lại làm hắn vẫn như cũ gắt gao cắn môi, không phát ra một điểm thanh âm.

“Nhìn người có thể nhẫn đến khi nào?” Ngón tay mạnh mẽ sáp nhập hậu huyết Liễu Ưc Vân, vách tường nóng bỏng bên trong chặt chẽ quấn lấy ngón tay y. “Ồ đây giống như không nhịn được, hút chặt ta không chịu thả đầu.” Ngón tay càng thêm xâm nhập vào sâu trong tiểu huyết, không ngừng ở trong dừng đạo giáo động. Sớm bị mị được kích thích thập phần mẫn cảm Liễu Ưc Vân sao có thể chịu được khiêu khích như vậy, hậu huyết hẳn không ngừng thu lại, đồng thời vận vẹo thắt lưng, muốn được càng nhiều. Thanh âm rên rỉ vẫn bị mạnh mẽ nén lại cuối cùng rốt cuộc nhịn không được mà kêu ra. “Cuối cùng nhịn không được sao?” Ha hả, thực muốn người nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của mình, thực *** đang a!” Trầm Lạc Phong khinh miệt cười làm Liễu Ưc Vân hận không thể lập tức chết đi, nhưng bị dục vọng tra tấn hắn đành phải như vậy, hắn thầm nghĩ muốn giải thoát.

Trầm Lạc Phong ngón tay bỗng nhiên ấn vào điểm nổi lên trong thân thể hắn, khoái cảm cường liệt mang theo từng trận tê dại nhanh chóng bao phủ toàn thân Liễu Ưc Vân, dục vọng điên cuồng không thể phát tiết, rồi sau đó ngón tay liền để yên tại chỗ đó không nhúc nhích, khoái cảm trong thân thể cuối cùng làm Liễu Ưc Vân khóc kêu ra tiếng.

“Ồ..... Không cần..... Buông..... Buông ra.....”

“Buông ra..... Ô.....”

“Cầu ta! Cầu ta thương người, cầu ta xỏ xuyên người, cầu ta cho người được vui sướng!” Trầm Lạc Phong đè thấp âm thanh, dục vọng của y cũng gần như nhẫn đến cực hạn, mà nước mắt Liễu Ưc Vân càng thêm kích thích y, Trầm Lạc Phong cảm thấy kiều ngạo của y đều nhanh bị bạo rút, nhưng chút lý trí cuối cùng làm y tiếp tục bức bách Liễu Ưc Vân.

“Ồ.....” Liễu Ưc Vân lúc này đang vùng vẫy, thân thể la hét đòi được giải phóng, nhưng nội tâm lại luôn nhắc nhở hắn một khi đầu hàng liền lâm vào vạn kiếp bất phục.

“Không sao? Được rồi, nếu không muốn cầu ta liền tự mình giải quyết đi.” Không biết từ lúc nào, Trầm Lạc Phong xuất ra một khối phân thân bằng ngọc thạch đặt trước mặt Liễu Ưc Vân.

Trong sương mù nhìn thấy phân thân này Liễu Ưc Vân sợ hãi trong nháy mắt thanh tỉnh, đồng tử đột nhiên phóng đại. Dương cụ kia gần như to bằng cánh tay. Mà càng khiến kẻ khác sợ hãi là trên đó toàn là gai nhỏ. Liễu Ưc Vân gần như không dám tưởng tượng nếu nó tiến vào chính mình thì sẽ làm mình trở thành dạng gì.

Nhìn đến Liễu Ưc Vân sợ đến ngất người, Trầm Lạc Phong nở nụ cười thắng lợi. Y dùng kỹ xảo bao phủ phân thân hắn, phân thân đáng thương đỉnh đầu chảy ra dịch thể trong trẻo, nhưng làm thế nào cũng không được phóng thích. “Nếu người cầu ta sẽ không cần dùng nó làm bị thương, hơn nữa ở đây cũng có thể giải phóng. Thế nào?”

Không cần! Không cần! Không cần! Thanh âm trong đáy lòng Liễu Ưc Vân không ngừng kêu to, không thể lại hãm vào, cho dù thân thể bị thương cũng không thể! Hắn nhắm mắt rồi hít sâu, rồi đột nhiên cầm lấy phân thân dữ tợn, không chút do dự mạnh mẽ sáp nhập vào hậu huyết chính mình, “A a a!.....” Thống khổ khi hậu huyết bị xé rách làm hắn nhất thời thét chói tai, máu tươi trong nháy mắt chảy ra.

Trầm Lạc Phong bị hành động của hắn làm ngây người, một cổ lửa giận trong nháy mắt bùng phát, y giận dữ nắm tóc Liễu Ưc Vân, “Tiện nhân!” Y dùng lực quăng hắn một cái tạt làm hắn té trên mặt đất, một bên má Liễu Ưc Vân nhất thời sưng lên. Bị đánh cho hồ đồ Liễu Ưc Vân ngơ ngác trong chốc lát, liền cảm thấy thân thể lơ lửng rồi lại nặng nề té lại trên giường, Trầm Lạc Phong lập tức đè lên.

“Vì cái gì? Vì cái gì người thà bị thương cũng không muốn ta? Người muốn đau ta liền cho người đau

đón!” Bị tức giận làm khuôn mặt trở nên vặn vẹo phẳng phất như lệ quỷ nơi địa phủ, y hai mắt đỏ lên, lý trí nhanh chóng bị lửa giận bao trùm. Y đột nhiên rút ra nam châm nhiễm đầy máu tươi trong thân thể Liễu Ưc Vân, không quan tâm hấn đau đớn vùng vẫy kiên định hướng tiểu huyết bị thương của hấn cắm vào.

“A a a a a.....” Thật lớn thống khổ xông lên tận não, Liễu Ưc Vân thảm thiết kêu lên.

“Không cần, đau..... A.... Nha.... A..... Buông.... A.... Cầu..... Oa.....” Trầm Lạc Phong điên cuồng trù sập không ngừng ma sát ma sát vết thương trong thân thể hấn, làm Liễu Ưc Vân đau đến nói cũng không hoàn chỉnh.

“Người vĩnh viễn không thể cự tuyệt ta, không thể! Nói người yêu ta, vĩnh viễn chỉ cần ta!” Hiện tại y tựa hồ như dã thú không thể kiềm chế thị huyết, thầm nghĩ muốn xé nát kẻ trước mặt, làm hấn không thể lại tiếp tục trốn khỏi chính mình.

“A.... Không.... A.... Tha ta..... A.....” Liễu Ưc Vân khóc xin tha, nhưng Trầm Lạc Phong đã lâm vào điên cuồng căn bản không nghe vào, vẫn như cũ mãnh liệt đỉnh động, lại không ngừng cắn lỗ tai hấn, bả vai, trước ngực, lưu lại dây dây ấn kí, cùng vết cắn xanh tím. Mỗi một lần tiến ra đều kéo theo nộ thịt hồng hồng cùng lượng lớn máu.

“A.... Cứu mạng.... Không cần.....” Liễu Ưc Vân khóc thảm thanh âm đã trở nên khàn khàn.

“Ân hô.... Người là của ta, của ta!” Một tiếng hét điên cuồng vang lên, Trầm Lạc Phong bắn ra một cổ dịch thể nóng bỏng trong thân thể Liễu Ưc Vân.

Nhưng là một chút cũng không tạm nghỉ, y giữ nguyên tư thế của cả hai rồi xoay Liễu Ưc Vân một vòng, lại thuận thế kéo hấn làm hấn ngồi trên người y, sau đó bắt đầu hướng về phía trước động thân.

“A..... Không.... Nha.....” Thứ thô dài như sắt nóng liên tiếp động trong thân thể hấn, Liễu Ưc Vân khổ sở suy nghĩ muốn đứng dậy, nhưng hai bàn tay của Trầm Lạc Phong chặt chẽ cầm cổ thắt lưng hấn, làm hấn chỉ có thể tùy ý y cao thấp lên xuống.

“A.... Ngô.... Ân.....” Liễu Ưc Vân ý thức dần mờ hồ, thanh âm rên rỉ càng lúc càng yếu, nhưng Trầm Lạc Phong đã sớm mất đi lý trí không có phát giác, không ngừng dùng các tư thế, ở trên giường dưới giường không ngừng làm hấn.

15. Chương 15

Không biết y đã làm tới lần thứ bao nhiêu, chờ Trầm Lạc Phong cuối cùng cũng phát tiết xong rồi một mối ghé vào trên người Liễu Ưc Vân thì trời đã sáng hấn. Giương mắt nhìn đám mây trắng trong không trung, y mới ý thức được bọn họ đã làm từ chạng vạng tới cả đêm. Cúi đầu nhìn thân mình Liễu Ưc Vân rải đầy hôn ngân xanh tím, cảm thụ vách tường ấm áp vẫn đang bao chặt chính mình, Trầm Lạc Phong cảm thấy vô hạn thỏa mãn, “Người là của ta, chỉ có ta có thể có được người!” Y sờ gương mặt Liễu Ưc Vân nghĩ muốn hôn lên, nhưng lại bị đáng về không còn huyết sắc làm kinh ngạc.

“Vân nhi?” Y giữ chặt hai má hấn mà hô lên, nhưng là hoàn toàn không có một chút phản ứng lại.

Tay Trầm Lạc Phong run rẩy hướng về hơi thở hấn, cảm giác được hấn còn chút hô hấp nhẹ nhàng, nhưng là thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít. Y kinh sợ vội vàng thật cẩn thận rút ra phân thân của bản thân, nhưng lúc y rời khỏi, một lượng lớn máu tươi cùng bạch trọc nhanh chóng từ tiểu huyết không cách nào hợp lại tràn ra, trong chớp mắt dưới thân hấn là một tảng lớn đỏ trắng lẫn lộn. Trầm Lạc Phong vội vàng ra tay điểm đại huyết của hấn tạm thời cầm máu, lại nghiêng ngả lão đảo xuống giường, chạy đến tú lục loạn một trận, nắm lấy một chai bạch ngọc đổ ra vài viên được quay về giường bắt hấn nuốt vào. Đồng thời hướng về phía cửa hô to, thanh âm cực kỳ hoảng loạn, “Hắc Ảnh, nhanh tìm Bạch Vụ để hấn cứu người, chậm trễ người liền để lại đầu cho ta!”

“Tuân lệnh!” Một đạo bóng người như tia chớp bay nhanh ra khỏi viện.

Sau khi nghe Hắc Ảnh trả lời, Trầm Lạc Phong vội vàng cúi đầu xem xét thương tích của Liễu Ưc Vân, lúc này y mới ý thức được y đem qua không khống chế được tạo thành thương tích cho hắn. Không chỉ trên giường, trong căn phòng mỗi một góc cả trên mặt đất, trên bàn, ghế nơi nào cũng có tảng lớn vết máu, mà cả người Liễu Ưc Vân vết thương lại càng thảm đến không đành lòng nhìn. Bên má hắn sưng phồng, môi dưới bị cắn nát, toàn thân phân bố hân ngân xanh tím, có nơi thậm chí có cả vết máu. Tiểu huyết phía sau huyết nhục mơ hồ, không ngừng chảy máu. Ánh mắt Trầm Lạc Phong nhìn đến phía trước người hắn phân thân vẫn bị chặt chẽ trói buộc, phân thân sưng trướng đã biến thành màu tím đậm. Trầm Lạc Phong vội vã giải khai trói buộc cao thấp bộ lộ, nhưng phân thân chỉ hơi hơi run rẩy nhưng không bắn ra cái gì. Y nóng nảy, thật sự nếu không làm hắn bắn ra, chỉ sợ Liễu Ưc Vân tương lai liền mất đi khả năng. Nghĩ cũng không nghĩ y cúi đầu ngậm vào phân thân của Liễu Ưc Vân, đầu lưỡi không ngừng liếm lộng, dùng sức hấp dẫn. Qua lúc lâu phân thân cuối cùng run rẩy bắn ra lượng lớn máu cùng dịch thể, Trầm Lạc Phong cuối cùng thở ra một hơi. Hoàn toàn không thềm để ý chính mình bị phun đầy mặt, y lập tức đứng dậy ôm Liễu Ưc Vân, lòng bàn tay để phía sau trái tim hắn đưa chân khí vào cơ thể hắn. “Người nhất định không có việc gì! Không thể, cầu người!” Y ở bên tai Liễu Ưc Vân run rẩy nhẹ nói.

Cửa phòng bị mạnh mẽ mở ra, hai bóng người vội vã xông lại gần, “Gia, xảy ra chuyện gì? Như thế nào vội gọi..... Trời ạ!” Bạch Vụ vội vã tiến vào lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm ngây người, đến cả Hắc Ảnh đều sớm có tâm lý chuẩn bị cũng chấn kinh mở lớn hai mắt.

“Mau tới cứu người!” Trầm Lạc Phong cao giọng ra lệnh làm Bạch Vụ nhất thời thanh tỉnh lại, bước nhanh tới.

“Thế nào?” Tiếp nhận quần áo Hắc Ảnh đưa phủ lên chính mình, Trầm Lạc Phong lo lắng hỏi.

Không trả lời, Bạch Vụ nhíu mi nhìn Liễu Ưc Vân.

“Rốt cuộc làm sao?” Y đã không nhịn được.

“Ta cự tuyệt cứu hắn!” Bạch Vụ ngẩng đầu đối mặt với Trầm Lạc Phong, kiên quyết nói.

“Cái gì?! Người dám nói lại một lần?” Trầm Lạc Phong giận dữ trừng hắn, thanh âm lạnh băng như gió tuyết, đến cả Hắc Ảnh cũng nghi hoặc nhìn Bạch Vụ.

“Ta cứu sống hắn có thể thế nào, làm hắn sống lại tiếp tục chịu tra tấn không bằng hiện tại làm cho hắn chết là tốt nhất.” Bạch Vụ bình tĩnh bày tỏ lý do.

Một câu nói làm Trầm Lạc Phong không thể nói gì, làm hắn tiếp tục chịu bị thương? Mặc dù đây là mục đích của y, nhưng nhìn Liễu Ưc Vân như vậy, y chỉ cảm thấy hoảng hốt, đau lòng khủng khiếp. Một lần tưởng hắn đã chết làm tâm gần như chết lặng, nhìn hắn chịu thương tích thì trong lòng y đau đớn không bao giờ ... nữa nghĩ muốn thử.

Nhìn Trầm Lạc Phong không nói ra lời, Bạch Vụ tiếp tục không sợ chết nói, “Gia, như vậy coi như hết, người cũng.....”

“Không cần nói, cứu sống hắn, nếu không về sau đừng gặp lại ta nữa!” Ném ra mệnh lệnh, Lạc Phong xoay người rời khỏi.

“Gia....” Nhìn bóng dáng Trầm Lạc Phong, lại nhìn Liễu Ưc Vân nằm trên giường, Bạch Vụ lắc đầu mở ra hòm thuốc tùy thân.

16. Chương 16

“Hắc Ảnh, ta thật sự sai rồi sao?” Trầm Lạc Phong đứng trong sân thì thào hỏi.

“....” Hắc Ảnh không trả lời chỉ đồng tình nhún nhún vai.

“Ta thực mâu thuẫn, ta lần đầu tiên cảm thấy vô lực như vậy.” Trong sương sớm mang mùi thơm ngát, một trận gió sáng sớm thổi qua, y đứng đó một người đón gió, gió thổi loạn tóc y, nâng lên vạt áo y, lộ ra sự cô độc.

Không biết qua bao lâu, Bạch Vụ cuối cùng từ trong phòng đi ra, Trầm Lạc Phong vội vã bước nhanh tới hỏi, “Hắn thế nào?” Y thanh âm không ổn, sợ nghe ra tin tức không tốt.

“Trước mắt đã không có gì nguy hiểm, may mắn gia kịp thời cho hắn ăn vào ngọc lộ hoàn cứu thiên, kịp thời cung cấp cho hắn nhiều chân khí, ta mới tới kịp cứu hắn. Ngoại thương ta đã xử lý, sau này chỉ cần bôi được rất nhanh liền tốt. Nhưng nội tạng của hắn chịu thương tích không dễ dàng tốt, cần chậm rãi điều dưỡng. Chủ yếu bởi vì thân thể chịu thương nghiêm trọng, hắn đêm nay có thể bị sốt, ta đã chuẩn bị được, một khi hắn sốt liền để hắn ăn vào, bất quá bởi vì mất máu quá nhiều, hắn thân thể hiện giờ hư nhược, cho nên không thể chắc chắn chỉ có thể xem thiên ý.”

Nghe Bạch Vụ nói xong, Trầm Lạc Phong vội vàng hướng nơi Liễu Ưc Vân trụ đi tới, nhưng bỗng nhiên dừng lại.

“Hắc Ảnh, người cùng Bạch Vụ lưu lại chiếu cố hắn!” Một trận yên lặng sau đó Trầm Lạc Phong ném ra lời này rồi đầu cũng không quay lại mà hướng ra ngoài đi đến.

Trên đường Trầm Lạc Phong nhanh chóng đi, hai đầu lông mày nhíu lại. Y thực mâu thuẫn, vừa này y thật sự muốn vào xem hắn, chính là lý trí lại cho biết y không thể vào. Hắn là cừ nhân của y, y không thể quan tâm hắn, lại càng không thể vì hắn đau lòng. Cho nên y dứt khoát rời khỏi biệt viện, nhưng dọc theo đường đi trong đầu y tất cả đều là thân ảnh của hắn cùng dáng vẻ tiêu tụy, mỗi khi nghĩ đến hắn lúc này đang thống khổ thậm chí có thể chết đi, Trầm Lạc Phong đều cảm thấy chính mình đau lòng muốn chết.

“A! Không cần nghĩ tới hắn!” Y hô to, vì cái gì, vì cái gì, chính mình vẫn là hận hắn không thể chết đi a? Y không phải vẫn nghĩ như vậy mà tra tấn hắn a, chính là vì cái gì bây giờ thống khổ lại là chính mình? Vì cái gì trong đầu y khắc khắc đều là thân ảnh hắn, vì cái gì nhất cử nhất động của hắn đều kéo theo toàn bộ tình tự của y, dễ dàng làm y không thể khống chế được? Bỗng nhiên, một đoạn ngắn ký ức vụt qua trong đầu y, làm y trong nháy mắt cứng đờ.

.....

“Người vĩnh viễn không thể cự tuyệt ta, không thể! Nói người yêu ta, vĩnh viễn chỉ cần ta!” Y một bên điên cuồng chiếm lấy hắn, một bên yêu cầu hắn

.....

“Thế nào như vậy?” Y như thế nào hướng hắn đòi hỏi hắn nói yêu, giống như một người sợ hãi thất tình mà điên cuồng khát cầu tâm của người yêu. Y thật sự yêu Liễu Ưc Vân?

“Sẽ không!” Y lập tức phủ nhận ý tưởng hoang đường của mình, “Hắn là cừ nhân của ta, ta sẽ không yêu hắn! Vĩnh viễn sẽ không!” Nhất định là có cái gì khiến chính mình hiểu lầm, mới tưởng như vậy. Là cái gì? “Đúng..., nhất định là bởi vì ta không có ôm qua nam nhân, cảm thấy thực mới mẻ mới khát vọng hắn như vậy.” Nhất định là thế, nếu y ôm nam nhân khác, y sẽ không tiếp tục mê luyện hắn, y sẽ không tiếp tục thống khổ phiền não! Nghĩ như thế, Trầm Lạc Phong lập tức xoay người hướng tiểu quan quán nổi tiếng nhất kinh thành đi đến.

“Ân.... A, ân, tiểu vương gia.... A..... Hảo lớn....”

“Nha..... Cáp..... Thật nhanh..... Cáp, a.....”

“Ân a..... Ân..... Ân.....” Một tiếng kêu ngọt ngào quyến rũ, mỗi một thanh âm đều có thể làm người nghe nhũn đến tận xương. Nếu đặt trên dáng người xinh xắn, đu đưa thất lung như xà, làn da trắng nõn, khuôn mặt *** tế như tạc, chỉ sợ đến cả thần tiên cũng muốn trầm tụy trong đó. Nhưng cảnh đẹp như vậy dù người cũng hoàn toàn không thể đánh động tới Trầm Lạc Phong lúc này.

Trầm Lạc Phong biểu tình lạnh lùng nhìn khuôn mặt say mê ở trên người y lay động vòng eo lấy lòng y của nam hài, này là người thứ mấy đêm nay? Dích xác có làm đầu bài, nhưng dù làm cách nào cũng không gọi lên được dục vọng của y, không cách nào làm y đạt tới cao trào như lúc làm cùng Liễu Ưc Vân.

“Đáng chết!” Y tức giận chửi một câu, thế nào lại muốn hấn, y mới không tin chỉ có hấn mới được! Mang theo tức giận mạnh mẽ xoay người áp nam hài xuống, phân thân to lớn bắt đầu trong vách tường nhỏ hẹp của nam hài mãnh liệt đỉnh tiến.

“Nha..... A, nhẹ..... Điểm nhẹ..... A..... Quá nhanh.....”

“A..... Cáp..... A..... Không cần.....”

“A.... Cầu, cầu ngài..... Không cần... Ta..... Không được..... A.....”

Không quan tâm đến nam hài khóc lóc cầu xin, Trầm Lạc Phong vẫn không ngừng trườ sáp. Không đúng! Đây không phải hấn! Thanh âm kêu khóc rất mị nhân, làn da rất trơn nhẵn, thất lưng bày ra rất phóng dăng, đến cả chỗ đó cũng không có tính đàn hồi, không đủ chặt.... Tóm lại tất cả đều không đúng! Điều không có sự tốt đẹp của Vân nhi! Tưởng tượng đến Liễu Ưc Vân ở dưới thân y khuôn mặt e lệ đầy say mê, Trầm Lạc Phong bỗng nhiên cảm thấy một cỗ nhiệt lưu nhanh chóng phun ra, “Ngô.... Vân nhi!” Kêu tên Liễu Ưc Vân, Trầm Lạc Phong cuối cùng bắn ra trong cơ thể nam hài.

Một mồi từ trên người nam hài đứng dậy, Trầm Lạc Phong ngơ ngác ngồi bên giường, hồi tưởng lại một màn kia. Ba bốn cái tiểu quan mỹ điểm tuyệt luân đều không cách nào làm y đạt tới cao trào, chỉ có thể nghĩ tới Liễu Ưc Vân mà có thể đạt tới, hơn nữa lúc tình cảm mãnh liệt y lại hô tên hấn.

“Ha hã.... Cáp.....” Trầm Lạc Phong vô lực nhắm lại hai mắt, hai bàn tay che mặt, tự giễu cười to. Thông minh như y, đến vậy thì sao không biết tâm mình sớm bị hấn chiếm hết đâu? Chính là bị cừu hận che mờ hai mắt, cũng ẩn đi thiệt tình. Chính là hiện tại y không thể không thừa nhận chính mình đã thật sâu ái thượng Liễu Ưc Vân. Nếu không phải yêu hấn, sao ôm nam nhân khác vẫn không bằng huynh trưởng của chính mình, nếu không phải yêu hấn sao lại nghĩ biện pháp muốn giam giữ hấn bên người, mà không phải một đao giết hấn vì nường báo thù, thậm chí vì lưu lại hấn kể cả bắt người uy hiếp thủ đoạn y cực kì kinh thường cũng dùng tới, nếu không phải yêu hấn sao vì hấn tiểu tụy mà đau lòng, sao chỉ bởi vì hấn đối với người khác tươi cười mà không khổng chế được tức giận, nếu không phải yêu hấn sao vì hấn bị thương mà đau lòng khó chịu..... Vô số nghi vấn trong nháy mắt tất cả đều bị giải trừ. Chính là y tỉnh ngộ có quá muộn không?

Đường nhìn vô tình chạm đến nam hài đã hôn mê trên giường, giữa hai đùi trắng nõn là màu hồng kinh tâm động phách chói mắt. Trạng cảnh như vậy nhất thời làm y liên tưởng đến Liễu Ưc Vân, “Vân nhi!” Y ở đây làm gì? Bạch Vụ đã nói, hấn đêm nay thực nguy hiểm, mà chính mình lại mặc kệ, chạy đến đây ôm nam nhân khác! Tưởng tượng đến y cùng mấy tiểu quan ở trên giường thì, Liễu Ưc Vân có thể tùy thời thừa nhận thống khổ, thậm chí có thể rời khỏi y mà đi, Trầm Lạc Phong nhất thời mồ hôi lạnh đầy người. Y nghĩ cũng không nghĩ lập tức thuận tay ôm loạn quần áo, trực tiếp nhảy từ cửa sổ đi ra ngoài, vận nội lực thi triển khinh công thượng thừa hướng biệt viện ngoại ô chạy đi.

17. Chương 17

“Gia rốt cuộc đi đâu?” Bạch Vụ một bên lật khăn trên trán Liễu Ưc Vân, bên hướng phía Hắc Ảnh oán giận. Liễu Ưc Vân tình huống thực hồng bết, hấn đã nghĩ muốn hết biện pháp, tuy nói hiện chỉ có thể nghe theo ý trời, nhưng hấn vẫn hi vọng với tài năng của gia, có lẽ nội lực thâm hậu của gia có thể trong lúc nguy cấp cứu hấn một mạng. Hơn nữa càng chủ yếu chính là, hấn cũng không muốn khi gia không ở đây Liễu Ưc Vân có gì bất trắc, mặc dù hấn không hiểu rõ Liễu Ưc Vân ở trong lòng gia có địa vị gì, nhưng hấn biết nếu Liễu Ưc Vân chết, gia tuyệt đối sẽ không tha cho hấn.

Phanh! Cửa bị mạnh mẽ mở ra đồng thời Trầm Lạc Phong cũng như gió lao tới trước giường.

“Gia?!” Nhìn đến Trầm Lạc Phong đột nhiên xuất hiện quần áo không chỉnh tề, Bạch Vụ cùng Hắc Ảnh đều giật mình gọi.

“Hắn thế nào?” Kể từ lúc tiến vào ánh mắt của Trầm Lạc Phong luôn dính trên người Liễu Ưc Vân. Còn may, còn may hắn vẫn sống. Y nắm tay Liễu Ưc Vân đặt lên trước ngực mình, trong lòng bàn tay tiếp xúc đến độ nóng của con người làm y hơi buông lỏng lại nhanh chóng hỏi.

“Tình huống thật khó khăn, nội thương nghiêm trọng thêm ngoại thương còn có mất máu quá nhiều cho dù là người luyện võ chúng ta cũng khó có thể nói sẽ không có nguy hiểm, càng huống gì là người thường, huống hồ hắn chịu thương tích từ trước đã khiến kinh mạch hư yếu đi, cho nên.....” Không nói tiếp, Bạch Vụ chính là không còn cách nào nhìn Trầm Lạc Phong.

“Không, hắn không thể có việc! Bất luận như thế nào cũng không thể để hắn chết! Bạch Vụ, nhất định phải nghĩ biện pháp!” Ông trời, nhất thiết không thể đoạt đi hắn! Y thật vất vả mới hiểu được tình cảm chính mình, nhất thiết không cần vào lúc này mang hắn đi. Trầm Lạc Phong lần đầu tiên dưới đáy lòng cầu xin ông trời.

“Gia, thứ cho thuộc hạ không có khả năng, biện pháp nào có thể nghĩ ra ta đều dùng tới rồi.” Bạch Vụ quỳ trên mặt đất cúi đầu thỉnh tội. Hắn thật sự là không có biện pháp, hắn tuy bình thường thông thạo y sinh, nhưng như cũ không cách nào giải quyết được ốm đau. Trước mắt tình trạng của Liễu Ưc Vân, trừ phi là hoa đà tái thể hoặc là “Thánh thủ y tiên” trong truyền thuyết đột nhiên xuất hiện, còn là ai cũng đều thúc thủ vô sách.

“Không! Đây không phải sự thật, đều là ta hại hắn!” Trầm Lạc Phong liều mình nện vào đầu.

“Gia, người không cần như vậy!” Bạch Vụ cùng Hắc Ảnh vội vàng tiến lên ngăn cản hành vi tự tàn của y, “Thỉnh ngài hãy tỉnh táo lại!”

“Tỉnh táo, người muốn ta tỉnh táo, nhìn hắn như vậy ta sao có thể tỉnh táo?!”

“Gia, thỉnh người nghe ta nói xong. Tuy đã nói ta thúc thủ vô sách, nhưng là gia có thể giúp hắn.”

“Là cái gì?” Trầm Lạc Phong vội vàng bắt lấy bắp vai Bạch Vụ dò hỏi.

“Ách, là như thế này, nội lực của gia có tính hàn, nếu gia bảo hộ tâm mạch hắn, ngăn cản cơ thể hắn nóng lên thì có lẽ hắn sẽ vượt qua được kiếp nạn này.” Trời ạ, bắp vai bị nắm thực đau. Bạch Vụ nhịn xuống đau đón tận lực nói đơn giản.

“Hảo!” Nghe Bạch Vụ giải thích, Trầm Lạc Phong lập tức xoay người vận nội lực cấp cho Liễu Ưc Vân.

“Từ từ!” Vội vàng gọi y lại, “Gia, hắn hiện tại trong người hư nhược, không cách nào thừa nhận quá nhiều nội lực, cho nên chỉ có thể đợi lúc hắn tối nguy hiểm thì mới hơi cấp một chút cho hắn, nếu cấp nội lực quá nhiều ngược lại sẽ lấy mạng hắn. Còn có, phương pháp này cũng là ta đoán, đến cuối cùng có kết quả gì ta không biết, cho nên nhất định phải cẩn thận.”

“.....” Một trận yên lặng sau đó Trầm Lạc Phong ngồi bên cạnh Liễu Ưc Vân, “Đã biết, các người đi ra ngoài đi, có việc gì ta sẽ gọi.”

Bạch Vụ cùng Hắc Ảnh đối mắt liếc nhau xoay người li khai. Trầm Lạc Phong ôn nhu xoa hai má Liễu Ưc Vân, “Ta sẽ không để người chết, tin tưởng ta!” Ánh mắt y đầy nhu tình, âm thanh kiên định hữu lực. Y như vậy không chớp mắt nhìn Liễu Ưc Vân, không mong muốn bỏ qua biểu tình nào của Liễu Ưc Vân. Không lâu sau, trên khuôn mặt Liễu Ưc Vân nổi lên vẻ thống khổ, hai lông mày nhăn lại, thân thể khổ sở lay động, miệng thì không ngừng tràn ra thanh âm rên rỉ thống khổ. Trầm Lạc Phong biết đã tới rồi, y đè bàn tay trước ngực Liễu Ưc Vân, lại ôn nhu nhìn mặt hắn một cái, rồi mới nhắm lại hai mắt truyền nội lực vào thân thể hắn. Cảm giác thân thể bên dưới an tĩnh lại, y mở hai mắt, nhìn Liễu Ưc Vân hô hấp trở nên vững vàng, thống khổ trên khuôn mặt đã không còn, cả nhiệt độ nóng rực cũng không còn, y cuối cùng thở ra một hơi, thu hồi nội lực.

Nhìn Liễu Ưc Vân đã ngủ say, Trầm Lạc Phong nâng tay lên vuốt ve khuôn mặt hắn, đáy lòng không khỏi vui mừng Bạch Vụ đánh bậy đánh bạ lại là phương pháp hữu hiệu. “Vân nhi, nếu người tỉnh lại liệu có thể tha thứ cho ta? Có thể một lần nữa yêu ta?” Y thì thảo hồi, “Cầu người yêu ta.....”

Ngay lúc Trầm Lạc Phong vừa mới tự hỏi xong thì, Liễu Ưc Vân bỗng nhiên trở nên bất an, hắn cả người run rẩy không ngừng, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt. Trầm Lạc Phong sợ hãi vội vã xem tình huống, phát

hiện nhiệt độ thân thể Liễu Ưc Vân giảm xuống, tay bị y nắm lạnh như băng.

“Hảo lạnh..... Ngô..... Lạnh.....” Trong hôn mê Liễu Ưc Vân run rẩy nói.

Nhất định là hấn chịu không nổi nội lực thiên hàn của mình, làm sao bây giờ? Trầm Lạc Phong lúc này lòng như lửa đốt, não không ngừng tìm biện pháp giải quyết. Bỗng nhiên y nhanh chóng tiến lên cởi bỏ quần áo Liễu Ưc Vân cùng chính mình, trên giường chặt chẽ ôm hấn, dùng thân thể chính mình làm hấn ấm áp. Như vậy không biết qua bao lâu, Liễu Ưc Vân cuối cùng không còn phát run, cảm giác nhiệt độ cuối cùng khôi phục bình thường, một mỗi tới cực điểm Trầm Lạc Phong cũng nhẹ nhàng ngủ theo.

Sáng sớm, một mặt ánh nắng ấm áp cùng mùi hương thơm ngát trừ cửa sổ tiến vào căn phòng, Trầm Lạc Phong từ từ tỉnh lại, nhìn Liễu Ưc Vân vẫn trầm trầm ngủ, tay sờ lên trán hấn, phát giác nhiệt độ cơ thể hấn đã khôi phục bình thường yên tâm nở nụ cười. Một lần nữa ôm hấn, Trầm Lạc Phong thỏa mãn thở dài. Sáng sớm ôm hấn từ trong mộng tỉnh lại nguyên lai là cảm giác tốt đẹp như vậy, đã lâu không còn cảm giác ấy. Y thực vui mừng chính mình còn có thể hiểu được cảm giác tốt đẹp ấy. Lúc này bên ngoài cửa Bạch Vụ truyền đến tiếng kêu nhẹ, y cúi đầu hôn đỉnh đầu hấn, rồi mới quyen luyến không rời đứng dậy.

Ăn mặc chỉnh tề y đi ra ngoài, ở ngoài cửa canh một đêm Bạch Vụ cùng Hắc Ảnh vội vàng nghênh đón.

“Gia, sao rồi?”

“Hấn ổn, biện pháp của người thực sự dùng được.” Y tâm tình tốt nói với Bạch Vụ. “Ta đi vào triều, rất nhanh sẽ trở về, người trước giúp ta chiếu cố hấn.”

“Tuân lệnh!” Hô! Bạch Vụ thở một hơi, còn may Liễu Ưc Vân đã ổn, nếu không hấn cũng không biết gia sẽ nổi điên thành dạng gì. Chính là gia đối với Liễu Ưc Vân có cảm tình gì? Là cừu nhân không khỏi quá miễn cưỡng đi. Mặc dù nghi vấn, Bạch Vụ vẫn lập tức nhận lệnh Trầm Lạc Phong, tiến vào phòng ốc xem tình trạng Liễu Ưc Vân.

Vào triều trở về Trầm Lạc Phong khoe miệng treo ý cười, toàn bộ văn võ bá qua nhìn khuôn mặt âm trầm thường ngày của y hôm nay là biểu tình khoái trá đều bị dọa không nhỏ, đến cả Trầm Ngạn Liệt cũng muốn ngã khỏi ngai vàng. Kinh nghiệm từ ngày hôm qua, Trầm Lạc Phong đã quyết định quên đi cừu hận với Liễu Ưc Vân, mặc dù như vậy thật có lỗi với mẫu thân, nhưng là Liễu Ưc Vân đã ăn đủ khổ, y tin tưởng mẫu thân ở trên trời cũng sẽ tha thứ cho hấn. Một đường vội vã trở về, y khẩn cấp muốn thấy hấn, không biết hấn tỉnh lại chưa, y phải lập tức cho hấn biết y yêu hấn!

18. Chương 18

Lúc này Liễu Ưc Vân từ từ trong hôn mê tỉnh lại, nhìn trần nhà quen thuộc, hấn dưới đáy lòng thống khổ thở dài. Nguyên lai hấn vẫn không có chết a, đến cả ông trời cũng không chịu nhận hấn đâu.

“Ngô!” Hấn nhớ tới thân thể, động một chút liền cảm thấy cả người đều rời rạc làm hấn đau đến hút khí.

“Người tỉnh, ta là Bạch Vụ, gia kêu ta chiếu cố người, người trên người có rất nhiều vết thương tốt nhất không cần loạn động, gia thật vất vả mới cứu sống người, ta cũng không hy vọng người lại xảy ra chuyện gì.” Nhìn thấy hấn tỉnh dậy, Bạch Vụ vội vàng tiến lên xem xét tình trạng của hấn.

Liễu Ưc Vân sợ hãi nhìn Bạch Vụ, lúc đó chính là hấn giả trang trong vương hỉ, cùng ông già trong vương hỉ căn bản không cách nào có chút liên hệ, không nghĩ đến hấn là nam hài thanh tú trẻ tuổi. Còn có hấn giống như nói là Trầm Lạc Phong cứu mình, chính là vì cái gì? Như vậy để hấn chết không phải rất tốt, lại muốn tiếp tục tra tấn hấn sao?

Đang muốn hỏi, Trầm Lạc Phong nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, y kinh hỉ phát hiện Liễu Ưc Vân đã tỉnh dậy, vội bước nhanh tới trước giường hấn.

“Thật tốt quá, người tỉnh!” Trầm Lạc Phong kích động cầm tay hấn.

“.....” Nhẹ nhàng rút tay về, Liễu Ưc Vân không nói chuyện, chính là ánh mắt bình tĩnh nhìn trần nhà.

“Người vẫn giận ta sao? Ta biết là ta sai, nhưng người tha thứ cho ta được không, ta bảo chứng sau này không bao giờ... nữa làm đau người, ta yêu người, ta sau này đều sẽ hảo hảo yêu người.”

“.....” Hắc Ảnh cùng Bạch Vụ nếu đứng ở một bên Trầm Lạc Phong đều sợ đến khó khăn hít vào một hơi, nhưng Liễu Ưc Vân không có phản ứng, giống như căn bản một chữ hần cũng không nghe.

“Vân nhi, người nghe thấy ta nói không?” Tưởng hần nghe thấy chính mình nói, Trầm Lạc Phong quay mặt hần lại đối diện mặt y, “Ta yêu người, mặc dù ta phát hiện có chút chậm, đã làm người chịu nhiều đau khổ.”

“Là vậy sao?” Liễu Ưc Vân thản nhiên nói.

“Người không tin?” Mặc dù trong dự kiến nhưng Trầm Lạc Phong không khỏi có chút thất vọng, “Là thật, ta thật sự yêu người, rất sớm trước kia liền yêu người, người phải như thế nào mới tin tưởng ta?” Y bắt lấy hai tay Liễu Ưc vân vội vàng hỏi, “Vân nhi, cho ta biết phải như thế nào mới có thể tin tưởng ta?”

“Để ta chết đi.....” Liễu Ưc Vân sâu kín nói.

“Không, không được, ta không cần người chết!” Trầm Lạc Phong kích động cự tuyệt. Y thật vất vả mới phát hiện ra cảm tình của chính mình, y như thế nào có thể để hần chết?

“Vậy tha cho ta đi, để ta rời khỏi nơi này.”

“Không được! Trừ bỏ rời khỏi ta, mặt khác ta đều đáp ứng!”

“Ta mệt mỏi quá, muốn ngủ một chút.” Không hề để ý tới Trầm Lạc Phong, Liễu Ưc Vân nhắm lại hai mắt.

“Vân nhi! Người vẫn không chịu tin tưởng ta sao? Vì cái gì người không thể tin tưởng ta, vì cái gì không thể ở lại bên cạnh ta!” Trầm Lạc Phong lay động bả vai Liễu Ưc Vân, hy vọng hần có thể cảm nhận được tâm tình lo lắng của mình.

“Ngô.....” Lay động mãnh liệt làm Liễu Ưc Vân đau đớn kêu lên.

“Gia, mau thả hần, người như vậy hần chịu không nổi!” Bạch Vụ vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Nghe thấy Liễu Ưc Vân hô đau, Trầm Lạc Phong vội vàng buông tay, y nghĩ muốn tiếp tục cùng hần nói chuyện, nhưng y biết hần sẽ không nghe. Làm sao bây giờ, vì cái gì hần không chịu tha thứ cho y..... Cảm thấy tâm phiền ý loạn, Trầm Lạc Phong xoay người đi ra cửa, “Không cần đi cùng!” Y cảm thấy chính mình cần yên tĩnh.

19. Chương 19

Sương phòng phía đông Đoan vương phủ, trong buồng nồng nặc mùi rượu, trên bàn giữa phòng lẫn lộn một đồng bình rượu trống rỗng. Lúc này Trầm Lạc Phong ghé vào trước bàn, một khuôn mặt đầy men say, nhưng vẫn không ngừng uống rượu.

“Vì cái gì, vì cái gì người không thể tin tưởng ta?” Lại uống một hợp rượu lớn, Trầm Lạc Phong đối mặt với khoảng không thì thảo chất vấn, phảng phất như Liễu Ưc Vân ở đây.

“Vì cái gì không chịu gặp ta, người có biết hay không ta cũng rất thống khổ!” Lại ngửa đầu, phảng phất như một hơi uống sạch rượu trong bình.

“Rượu! Người đâu, lấy rượu cho ta!” Y hướng phía ngoài kêu to, lập tức say không còn biết gì như bần nhão ghé vào trên bàn.

Cảm giác có gì khác lạ, y trở nên hoảng hốt, có người mở cửa chậm rãi đến bên y, tay người này nhẹ nhàng phủ lên đầu y. Là ai? Y ngẩng đầu muốn nhìn rõ người đó, nhưng quá say làm y không nhìn rõ cái gì.

“Đừng uống nữa, thực hại thân!” Người đó ôn nhu thở dài.

“Ai?” Là ai như thế ôn nhu nói chuyện nói y, có phải là hân? “Vân nhi, là người sao?” Y hồ loạn bắt lấy tay người đó hỏi.

Cảm giác cánh tay trong lòng bàn tay y run rẩy một chút, y mừng như điên, “Vân nhi! Người cuối cùng cũng đến, người cuối cùng cũng tha thứ cho ta!” Y mạnh mẽ đứng lên ôm chặt người đó vào trong lòng mà hưng phấn kêu.

Bị Trầm Lạc Phong ôm chặt Tiêu Mộng Liên mặc dù thực vui vẻ vì chính mình được Trầm Lạc Phong ôm, nhưng đồng thời đối với y luôn miệng kêu “Vân nhi” mà cảm thấy khó chịu. Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Trầm Lạc Phong nàng liền thật sâu bị y hấp dẫn, nàng phát thệ muốn thành thê tử của y. Nhưng khi đó nàng nghĩ hết biện pháp muốn tiếp cận y, lại không được như nguyện. Gần nhất nàng vất vả thu được yêu thích của Đoan vương phi có thể thường xuyên xuất nhập vương phủ, nhưng không biết vì cái gì không thể thấy được y. Hôm nay nàng cuối cùng biết được y ở trong vương phủ, liền vội vàng vàng, không nghĩ đến lại nhìn thấy y chật vật yếu ớt như thế, cũng đồng thời nàng hiểu được một sự thật, thì ra Trầm Lạc Phong có người trong lòng, một người kêu là Vân nhi. “Hừ, mặc kệ người là ai, dám tranh với ta, ta đều sẽ làm người phải hối hận!” Tiêu Mộng Liên dưới đáy lòng âm thầm nghĩ, mắt hạnh mỹ lệ phát ra quang mang âm ngoan.

Bên này Trầm Lạc Phong vui vẻ ôm người, ở trên khuôn mặt hân không ngừng hạ xuống nụ hôn, “Vân nhi, Vân nhi của ta, cho ta, ta phải có người, cho ta!” Y khát cầu nói.

“Hảo!” Cánh tay nhỏ bé quần lên bờ vai Trầm Lạc Phong, xả ra một mặt tươi cười đắc ý, Tiêu Mộng Liên chủ động dâng lên đôi môi chính mình.

Trong phòng tối đen tràn ngập khí tức *** mỹ, tiếng giường kịch liệt rung động, tiếng thở dốc thỏa mãn cùng tiếng khóc nức nở xen lẫn tiếng rên rỉ tạo thành một giai điệu mê loạn.

“Ân.... A..... A.....” Đau đớn của lần đầu tiên khiến Tiêu Mộng Liên thấy huyền diệu, nhưng tưởng tượng đến áp trên người mình là người chính mình vẫn luôn khát vọng, nàng không tự giác trở nên khản trương.

“Ngô.... Nhĩ hảo lớn, ân.... Vân nhi, người là tối lớn nhất!”

“Ngô..... Ta yêu người, Vân nhi của ta, a... Ca!” Dưới cái thúc mãnh liệt cuối cùng, Trầm Lạc Phong bắn ra dục vọng chính mình, đồng thời ngã xuống dưới thân người bên dưới, trầm trầm ngủ.

Mà bị tiếng hô cuối cùng của y làm kinh ngạc gần như quên hô hấp, Tiêu Mộng Liên cứng người lại, thật lâu sau mới ha ha nở nụ cười, “Vân nhi, Liễu Ưc Vân, ha ha, ta thế nào không nghĩ đến a, ha ha.....” Lật lên Trầm Lạc Phong ngủ úp sấp trên người chính mình, ngược lại áp trên người y. Tiêu Mộng Liên vươn ngón tay bạch ngọc nhẹ nhàng miêu tả lại hình dáng Trầm Lạc Phong, “Kỳ thật ta sớm đã nghĩ đến, lãnh khốc như người, cư nhiên cũng có thể đối với hân lộ ra ánh mắt ôn nhu.” Đột nhiên ánh mắt nàng chuyển, tràn ngập ghen tị cùng hung ác, “Ta quyết sẽ không đem y cấp cho người, quyết không!”

Trầm Lạc Phong từ trong mộng tỉnh lại, bởi vì say rượu đầu có chút đau, chính là kí ức tốt đẹp lúc đi vào giấc ngủ làm y quên mất đau đầu. Lười mở mắt, điều chỉnh một chút tư thế, thu cánh tay lại làm người càng thêm sát vào chính mình, nghĩ muốn cúi đầu hôn lên, nhưng cảm xúc khác lạ làm y cả kinh. Trợn mắt xem xét, đập vào mắt là khuôn mặt mềm mại tươi đẹp. Trầm Lạc Phong đại kinh, vội vàng thả ra thân thể mềm mại kia.

“Người là ai? Thế nào lại ở đây!” Y thanh âm lạnh như băng nói.

“Tiểu vương gia không nhớ ta sao? Ta là Tiêu Mộng Liên a.” Bị Trầm Lạc Phong mạnh mẽ đẩy ngã trên giường, Tiêu Mộng Liên buông xuống mái tóc rối tung trên vai, nắm chặt sàn đan dưới thân, cả người trần trụi cùng âm thanh run rẩy, đáng vẻ nhu nhược chọc người yêu mến. Nhưng ở nơi Trầm Lạc Phong nhìn không tới là khuôn mặt vận vẹo tràn đầy oán hận. Y cư nhiên không nhận ra nàng, y cư nhiên lừa đi nàng đến chỗ ấy!

Tiêu Mộng Liên, Trầm Lạc Phong ở trong đầu tìm tòi cái tên này. Giống như ẩn ẩn nhớ được có một người như vậy, là con gái kinh thành phú thương được xưng là “Kinh thành đệ nhất mỹ nhân”, gần đây không biết vì sao được dì thu làm nghĩa nữ. Như vậy tối hôm qua y đem nàng trở thành Vân nhi?

“Đáng chết!” Nhu ấn trán, tình huống trước mắt làm y phiền lòng, đau đầu vì say rượu cộng thêm lửa giận tăng vọt.

“Tiểu vương gia, để Mộng Liên giúp ngươi đi.” Đang nói, một đôi tay hướng về phía trán Trần Lạc Phong.

“Không cần!” Không khách khí xuy đuổi, lờ đi biểu tình tổn thương của nàng. Nếu đã biết người tối qua không phải Liễu Ưc Vân, y không thể không đối mặt với chuyện chưa được hân tha thứ, hơn nữa không biết thân thể Liễu Ưc Vân khôi phục như thế nào, Trần Lạc Phong hận không thể nhanh chóng trở về bên người hân.

“Tối hôm qua là chuyện ta có lỗi với ngươi, ngươi có yêu cầu gì thì nói đi.” Đầu đau nứt ra cùng với nhớ thương Liễu Ưc Vân, làm Trần Lạc Phong trầm nghĩ nhanh chóng giải quyết chuyện trước mắt.

“Ta... Ta không có yêu cầu gì, ta hiện giờ... Đã là người của vương gia, ta chỉ nghĩ muốn.... Trầm nghĩ liệu có thể ở bên cạnh tiểu vương gia hầu hạ người cả đời, ta....” Nàng sợ hãi nói.

“Không có khả năng!” Y không thể tiếp tục phụ Vân nhi, “Ta đã có người trong lòng, không có khả năng cưới người!”

“Ta, ta không phải có ý trèo cao! Ta, ta chỉ nghĩ muốn được ở bên người ngài....” Nàng khóc cầu, một hàng phù dung thanh lệ chảy xuống.

“Không được, ta cái gì cũng có thể bồi thường, nhưng cái này không thể được!” Không bị dáng vẻ nhu nhược cùng nước mắt nàng đánh động, Trần Lạc Phong xuống giường mặc quần áo, muốn rời khỏi.

“Tiểu vương gia, nếu ngươi không cần ta chính là muốn ta chết. Huống chi lúc này trong bụng ta đã có cốt nhục của ngươi, ta chết không có gì luyến tiếc, nhưng ngươi nhẫn tâm nhìn đứa nhỏ của mình cứ như vậy chết sao?” Nàng bắt lấy vạt áo Trần Lạc Phong, khóc cầu nói.

Trần Lạc Phong từ từ xoay người, nắm lấy cằm nàng, hơi hơi nâng lên để nàng có thể đối mặt với y. Ánh mắt y lúc này tràn đầy lãnh khốc cùng khinh miệt, “Nếu không phải nể mặt dì, ta căn bản sẽ không ở đây dây dưa với ngươi, bất quá này cũng không đại biểu ngươi có thể uy hiếp ta, những người đã từng uy hiếp ta sau này đều hối hận, ngươi tốt nhất nhớ kĩ!” Nói xong y cũng không quay đầu xoay người đi khỏi. Lưu lại Tiêu Mộng Liên bị kinh động ngồi trên sàn nhà lạnh băng, thật lâu sau nàng mới dần dần bình phục từ trong ánh mắt kinh khủng của Trần Lạc Phong. “Ngươi thật tàn nhẫn, ngươi đã như vậy tuyệt tình đừng trách ta vô nghĩa! Ta không có được, bất luận kẻ nào cũng đừng hòng có được! Liễu Ưc Vân, ta hận ngươi, ta phải triệt để hủy diệt ngươi!” Tiêu Mộng Liên nhìn phương hướng Trần Lạc Phong li khai, cắn răng nói, lúc này lòng nàng đã hoàn toàn bị ghen ghét cùng tức tối bao phủ.

20. Chương 20

Trần Lạc Phong nhìn Liễu Ưc Vân ngủ say, lộ ra tươi cười mệt mỏi, đi lên trước lặng lẽ mở chăn ra chui vào, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy thân hình hân, cảm giác được xúc cảm quen thuộc, cuối cùng thoải mái thở dài, đến tim đều giống như đập vững vàng hơn. Sau khi quả quyết cự tuyệt Tiên Mộng Liên y mới phát hiện, y như thế nào yêu hân, cho dù không cần gia đình không cần con nối dòng y cũng không nguyện để hân lại chịu ủy khuất. Cúi đầu nhẹ nhàng hôn sau tai Liễu Ưc Vân, tựa như thở dài nhẹ nhàng lẩm bẩm, “Ngươi có biết không, ta có bao nhiêu đề ý đến ngươi?” Chôn đầu vào giữa cổ hân, thu lại cánh tay nhẹ nhàng ôm hân. Lúc này đôi lưng Liễu Ưc Vân từ từ mở mắt, kỳ thật từ lúc y tiến vào cửa hân đã tỉnh lại. Y hôm qua đột nhiên thổ lộ làm hân gần như một đêm không ngủ, mặc dù thanh âm dưới đáy lòng cho biết hân không thể tin tưởng, nhưng tâm đã bị tàn phá không chịu nổi vẫn như cũ vì y rung động không thôi. Mà vừa mới y hành động nhẹ nhàng phảng phất như bảo hộ một thứ dễ vỡ càng làm hân cảm thấy mê hoặc, đáng tin tưởng y sao? Nếu này lại bị lừa, chính mình còn có thể chấp nhận sao? Mà nếu quả thật là bị lừa, y còn có thể được cái gì từ hân đâu? Cảm thụ tiếng tim đập hữu lực truyền từ sau lưng, Liễu Ưc Vân cảm thấy trong lòng hân mặt nước lạnh lại nổi lên một tia lặn tẩn.

“Vân nhi, ngoan, lại uống một ngụm, còn thừa lại một chút ít, người xem ta chuẩn bị đường nga.” Thanh âm kiên nhẫn phảng phất như hồng tiểu hài tử, nếu là người quen thuộc Trầm Lạc Phong nghe được, nhất định kinh ngạc đến cảm không khép lại được. Cho dù là vài ngày nay đã nhìn thấy cảnh này Hắc Ảnh cùng Bạch Vụ đối với Trầm Lạc Phong bưng bát được cùng khuôn mặt tươi cười sùng nịch cũng không cách nào hoàn toàn thích ứng.

Liễu Ưc Vân nhìn canh được đen thui nồng nặc, bất giác nhíu mày, nhưng dưới sự “Khuyên bảo” của Trầm Lạc Phong, hắn vẫn một khuôn mặt không tình nguyện uống xuống. Ngay lúc vị đắng chưa tan hết trong miệng thì, Trầm Lạc Phong liền áp môi xuống, cái lưỡi *** xảo tiến nhập vào khoang miệng mang theo hương vị ngọt ngào của hoa quế đường. Trầm ngập vị ngọt của hoa quế đường trong nháy mắt làm phai nhạt đắng ngắt trong miệng, ngọt đến tận tâm.

“Ngô....” Cảm giác Trầm Lạc Phong không ngừng làm sâu sắc thêm cái hôn, mặc dù tràng cảnh này mỗi ngày đều phát sinh, chính là hắn vẫn không quen y đột nhiên ôn nhu, càng không cách nào giống y đứng một bên như không có chuyện gì, Liễu Ưc Vân không khỏi trở nên trốn tránh.

Không để ý tới phản kháng vô lực của hắn, Trầm Lạc Phong vẫn không ngừng liếm loạn trên đôi môi Liễu Ưc Vân. Mà lúc này hai người thừa thải cũng thức thời rời khỏi, đi ra lại càng không quên đóng lại hai cánh cửa. Nói giỡn, nếu tiếp tục đứng đó làm hỏng hưng trí của gia, bọn hắn chính là không chịu nổi cơn giận của gia.

“Ân...” Liễu Ưc Vân đã bị cái lưỡi *** xảo của Trầm Lạc Phong làm cho cả người vô lực, chỉ có thể tùy ý y không ngừng đòi lấy. Mà càng làm hắn xấu hổ không chịu nổi chính là *** của hắn cũng tùy theo Trầm Lạc Phong trêu chọc mà không ngừng tăng lên. Chờ Trầm Lạc Phong ý do vị tận mà thả hắn ra, thì hắn đã không biết xấu hổ mà bị *** tác động làm sắc mặt hồng hồng, hai mắt mê li.

“Vân nhi.....” Trầm Lạc Phong thanh âm có chút khàn khàn. Liễu Ưc Vân sắc mặt đỏ hồng, đôi môi bé nhỏ mở ra làm Trầm Lạc Phong gần như muốn không giữ nổi chính mình. Nhưng hiện tại thân thể Liễu Ưc Vân bất luận thế nào cũng không tiếp thụ được y, y cuối cùng biết cái gì là thiên làm bậy do khả thứ, tự làm bậy không thể sống .

Duỗi cánh tay chặt chẽ khóa lại Liễu Ưc Vân, “Mau chóng tốt lên đi....” Thở dài nói nhỏ, không tiếng động nói làm hắn bất đắc dĩ buông bỏ vùng vẫy.

Thật lâu sau, khi hai người đều bình phục hô hấp, Trầm Lạc Phong mới lưu luyến không rời thả ra Liễu Ưc Vân. Lấy bình sứ màu trắng bên cạnh, thoát hạ quần áo Liễu Ưc Vân, lấy được do Bạch Vụ điều chế cần thận bôi lên mỗi vết thương trên người hắn. Ngón tay chạm đến làn da Liễu Ưc Vân qua lớp mỡ trơn láng, Trầm Lạc Phong cảm thấy dục vọng chính mình vừa bình ổn lại lặng lẽ ngẩng đầu. Đợi cho ngón tay đi tới nơi sâu thẳm giữa hai đùi Liễu Ưc Vân, y gần như không thể ức chế hai bàn tay hơi run rẩy. Nhẹ nhàng tách ra hai phiến mỏng cánh hoa, lộ ra vết nứt sâu nơi u huyết, huyết khẩu sưng đỏ trước mắt chỉ có thể dùng bị tàn phá đến mức không đành lòng nhìn để hình dung, nhưng cũng vẫn thành công làm hô hấp của y trở nên không ổn định. Cật lực nhấn lại dục vọng Trầm Lạc Phong vội vàng lấy tay dính một ít được cao từ từ tiến vào trong hậu huyết Liễu Ưc Vân, cảm giác vách tường mềm mại nóng ẩm chặt chẽ bao lấy ngón tay làm Trầm Lạc Phong gần như sụp đổ lý trí, trời biết trong khi y dùng bao nhiêu ý chí để duy trì thì Liễu Ưc Vân cũng không dễ chịu đến mức nào, bị Trầm Lạc Phong chạm vào làn da giống như bị lửa thiêu mà trở nên nóng bỏng, lại bị ngón tay của y nhẹ nhàng giao động làm hậu huyết trở nên tê dại. Mặc dù hắn không mong muốn nhưng phải thừa nhận, thân thể đã quen với *** đơn giản bị y khơi mào dục vọng. Hai bàn tay hắn nắm chặt sàn đan dưới thân, cắn chặt môi dưới, dùng hết khí lực toàn thân ngăn không cho mình phát ra thanh âm đầy hổ thẹn. Như vậy, đợi cho việc thượng được đơn giản kết thúc thì hai người đã mồ hôi chảy ròng ròng, nhưng đều dưới đáy lòng không hận mà cùng thở phào.

“Tốt lắm, ta đi ra ngoài, người trước nghỉ ngơi chút đi.” Trầm Lạc Phong dùng hết sức lực vững vàng nói với Liễu Ưc Vân.

“..... Kỳ thật..... Ta..... Ta có thể..... Chính mình.... làm.....” Liễu Ưc Vân đầu chôn xuống gối, không để y xem chính mình hai má hồng hồng.

“Không được, chính người sẽ gặp khó khăn, vẫn là ta làm đi, ngoan, hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Bày tỏ cự tuyệt, Trầm Lạc Phong vội vàng tiêu sái đi ra ngoài, y hiện tại cần đội nước lạnh, dập tắt dục hỏa thiêu đốt thân

thể.

Trầm Lạc Phong đi đã lâu, Liễu Ưc Vân hai má hồng hồng mới chậm rãi ngừng đầu. Chậm rãi trở mình nằm thẳng lên giường, mặc dù làm các hành động liên tiếp, chính là trên người gần như không có cảm giác đau đớn, hẳn hiểu được đây là kết quả Trầm Lạc Phong cẩn thận chăm sóc. Nghĩ đến mấy ngày nay Trầm Lạc Phong vô hạn ôn nhu, nghĩ đến y đối với hẳn như tiểu hài tử mà uy được, nghĩ đến y bởi vì bận tâm thân thể hẳn mà nỗ lực nhẫn nại dục vọng, nghĩ đến y không quản vất vả mà chăm sóc mình từ ăn mặc quần áo tắm rửa thương được.... Liễu Ưc Vân cảm thấy giống như có dòng nước ấm chảy vào tâm, hẳn gần như tin tưởng y thật sự yêu hẳn. Mặc dù lý trí cho biết Trầm Lạc Phong sẽ không yêu hẳn, hẳn là nhi tử của cừu nhân, chính là tâm hẳn dần dần bị sự ôn nhu đó bắt giam làm tù binh. Trước kia hẳn không sợ chết, thậm chí có chút chờ mong cái chết được giải thoát, chính là hẳn hiện tại bỗng nhiên rất muốn sống sót, tâm lý thế nhưng dấy lên một tia chờ mong, có phải hay không ông trời thật sự có thể cho hẳn hạnh phúc. Nhưng càng như vậy hẳn càng sợ hãi, hẳn sợ tổng có một ngày khi hẳn chìm vào ôn nhu không cách nào tự kiểm chế thì, lại phát hiện ra tất cả chỉ là một màn kịch ác độc của y, một lần bị như vậy nữa, hẳn nhất định thừa nhận không được, chỉ sợ khi đó cho dù chết cũng không cách nào giải thoát.

21. Chương 21

Ánh sáng mặt trời xinh đẹp sau giờ ngọ, Liễu Ưc Vân đã có thể đi lại chuồn êm ra khỏi phòng đi tới trong viện. Nói chuồn êm tuyệt không nói quá, kể từ khi Trầm Lạc Phong lại bắt đầu ôn nhu đối với hẳn tới nay, gần như đem hẳn trở thành trân bảo dễ vỡ mà cẩn thận chiều chuộng, thậm chí có chút quá mức... Kỳ thật hẳn mấy ngày trước đã có thể đi lại, chính là Trầm Lạc Phong luôn không đồng ý nói sợ vết thương của hẳn vừa mới tốt lại nứt ra nên vẫn cấm hết mọi hoạt động của hẳn, đặc biệt là tắm rửa thương được, đến cả ăn cơm cũng là chính y động thủ. Trời biết ăn cơm là dùng đến tay, như thế nào.... Thế nào sẽ làm vết thương chỗ đó nứt ra được chứ! Chính là chỉ cần chính mình kiên trì sau đó, y liền lộ ra một biểu tình bị tổn thương nói chính mình vẫn không chịu tha thứ cho y, kết quả cuối cùng hẳn không thể không làm y thỏa mãn ý nguyện. Cho nên nếu hẳn muốn chạy ra bên ngoài phơi nắng hứng gió càng không thể dễ dàng được đồng ý, ả.... Cũng không thể nói toàn bộ không được đồng ý, nếu hẳn đáp ứng cho Trầm Lạc Phong ôm hẳn đi, vậy hẳn tùy thời đều có thể đi, chính là như vậy hẳn còn có mặt mũi đi đâu sao? Mặc dù biệt viện này trừ bỏ bọn hẳn cùng Hắc Ảnh thỉnh thoảng xuất hiện, cũng chỉ có một ách nô bộc hầu hạ hẳn cùng một bà làm cơm, nhưng hẳn một đại nam nhân, đi đến đâu cũng bị người ôm, cho dù không ai nhìn thấy, hẳn cũng không dễ chịu. Thế là hôm nay nghe được Trầm Lạc Phong phải ra ngoài làm việc nhanh nhất cũng ba ngày mới trở về, hẳn mới có thể yên tâm lớn mật lừa ách nô bộc một mình chạy ra sân.

“Ả....” Có thể đi phơi nắng thật là thư thái, Liễu Ưc Vân duỗi thân phát ra thanh âm thỏa mãn. Chậm chạp bước đi trong biệt viện không lớn, Liễu Ưc Vân kinh hỉ phát hiện mặc dù biệt viện này không phải rất lớn, nhưng lại ngoài ý muốn được trang trí rất tỉ mỉ, hơn nữa còn có một hoa viên không lớn. Bước nhanh đi tới hoa viên, mặc dù đã là cuối thu, nhưng gió không ngừng thổi bay lá cây cùng những đóa hoa bên hồ lại không làm hẳn cảm thấy viện này có chút tiêu điều, ngược lại cảm thấy có chút xinh đẹp không nói lên lời. Vì cái gì đâu? Là bởi vì lòng người bất đồng thì xem cảnh cũng bất đồng sao? Hiện giờ hẳn đã bắt đầu tin tưởng ông trời cũng muốn cho hẳn hạnh phúc, thoát ra khỏi tâm bệnh, mặc dù đối với quá khứ vẫn còn nhiều sợ hãi, nhưng càng nhiều là sự chờ mong. Bỗng nhiên cảm thấy một trận gió lạnh thổi tới, cái lạnh cuối thu làm Liễu Ưc Vân không tự giác kéo chặt áo lông cáo khoác trên người. Tay chạm vào lớp lông tuyết trắng mềm mại, hẳn từ đáy lòng nổi lên sự ngọt ngào. Đây là mấy ngày trước Lạc Phong đưa hẳn, hẳn từng hỏi qua y kiếm đâu ra áo khoác quý giá như thế, y chỉ cười chứ không đáp, ngược lại không ngừng dặn dò hẳn, hẳn mới lành bệnh, cuối thu lạnh lẽo hẳn phải nhớ kỹ khoác áo choàng. Phủ lên người áo lông cáo, Liễu Ưc Vân khóa miệng tràn đầy ngọt ngào mỉm cười, có lẽ hẳn thật sự có thể được hạnh phúc đi.

“Thật sự là tâm tình tốt nhỉ?” Một âm thanh nữ nhân đầy sắc nhọn đánh gãy Liễu Ưc Vân trầm tư, hẳn quay lại xem xét, rõ ràng nhìn đến một khuôn mặt tràn ngập giận dữ của một nữ tử mỹ lệ đứng cách không xa, không phải ai khác chính là người hẳn đã gặp một lần, Tiêu Mộng Liên.

Nàng không nghĩ tới từ lần gặp mặt không thoải mái lúc trước đã làm Liễu Ưc Vân trở nên phòng bị, “Người thế nào lại ở đây.” Phải biết không ai biết hắn ở đây mới đúng, mọi người trong vương phủ tưởng hắn đi tái ngoại.

“Chúng ta một lần gặp mặt cũng là ở trong hoa viên, xem ra người thực an nhàn a, mới như vậy có hưng trí thưởng thức hoa cỏ.” Không trả lời nghi vấn của Liễu Ưc Vân, Tiêu Mộng Liên tự mình nói, ngữ khí chanh chua.

Cảm thấy nàng nói chuyện nhất định có lí do, Liễu Ưc Vân quyết định lấy bất biến ứng vạn biến.

“Một tội thần tặc tử cư nhiên còn có thể an nhàn như thế, xem ra thủ đoạn câu dẫn nam nhân của người thật cao minh, nhìn dáng vẻ của người thật không nghĩ ra được, nguyên lai người còn có thể có năng lực ở trên giường mê hoặc nam nhân.” Tiêu Mộng Liên khinh miệt nhìn hắn.

“Người....” Bị Tiêu Mộng Liên làm kinh ngạc đến mức không cách nào nói được, Liễu Ưc Vân giật mình nhìn nàng, không thể tin được nàng cư nhiên biết chuyện của hắn cùng Lạc Phong.

“Người chắc thấy rất lạ vì sao chuyện bí mật như thế mà ta lại biết được đi? Đương nhiên, các người che giấu tốt lắm, hơn nữa bằng thủ đoạn của Lạc Phong lại càng không có ai dám dẫm vào mấu chốt của hắn, vậy ta làm sao biết việc này đây....” Nàng mỉm cười nhìn Liễu Ưc Vân, cố ý làm hắn tò mò, “Chỉ có thể là Lạc Phong tự mình nói!”

Một câu nói làm Liễu Ưc Vân cảm thấy như bị sét đánh giữa trời quang, làm hắn trong nháy mắt cứng nhắc không thể động đậy. Hắn không cách nào tin tưởng, nhưng lại không cách nào phản bác, đúng vậy, chuyện của bọn hắn trừ bỏ Lạc Phong cùng tâm phúc căn bản không ai biết, cho dù dưới tình huống không biết bị người tình cờ bắt gặp, người nọ cũng tuyệt đối không dám nói lung tung đến mức một Tiêu Mộng Liên hoàn toàn không có chút nào liên quan cũng biết. Mà Hắc Ảnh bọn hắn càng không thể nói ra, cho nên duy nhất chỉ có thể là Lạc phong. Chính là Lạc Phong như thế nào lại cho Tiêu Mộng Liên biết?

“Muốn biết Lạc Phong vì cái gì lại nói chuyện tư mật như thế cho ta biết đi?” Phảng phất xem thấu tâm tư Liễu Ưc Vân, nàng cười hỏi, không đợi Liễu Ưc Vân trả lời nàng liền đáp, “Nguyên nhân thực đơn giản, ta là thê tử sắp cưới của Lạc Phong, hắn yêu ta, không nghĩ giấu ta cái gì.”

Thê tử? Yêu nàng? Nhìn khuôn mặt kiêu ngạo của Tiêu Mộng Liên, Liễu Ưc Vân không cách nào tin tưởng lời nói của nàng. “Sẽ không, Lạc Phong rõ ràng nói..... Nói y.....”

“Nói y yêu người sao?” Tiêu Mộng Liên tiếp lấy lời nói của hắn, “Ha ha, người nhìn lại chân tướng đi. Kia bất quá là thủ đoạn của y mà thôi.”

“Thủ đoạn?” Liễu Ưc Vân thân mình bắt đầu hơi hơi run rẩy, đáy lòng bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

“Đúng vậy, y nói nam nhân cùng nữ nhân giống nhau, chỉ cần làm hắn tin tưởng là y yêu người, người liền không chút nghi ngờ mà trả giá. Y nói y đã xem chán dáng vẻ này của người, hy vọng có thể đổi vị.” Thành công nhìn Liễu Ưc Vân một dáng vẻ chịu đầy đủ kích, miệng nàng nở ra một mặt cười gian, ánh mắt lóng lánh quang mang ác độc. “Càng huống gì, nhìn một nam nhân bởi vì bị người yêu vứt bỏ mà dáng vẻ thê thảm và ý chí cùng tôn nghiêm suy sụp rất vui đâu? Như vậy so với việc hắn bị đâm một đao càng thêm thống khổ đâu?” Nàng vừa nói vừa chỉ hướng ngực mình.

Một động tác triệt để đánh mất nghi hoặc trong lòng Liễu Ưc Vân, đến cả cừu hận giữa bọn hắn nàng cũng biết, hắn còn cái gì phải hoài nghi đâu? Cuối cùng, hắn vẫn bị lừa, nguyên lai hắn thật sự không xứng đáng có được hạnh phúc. Trái tim đau đớn, Liễu Ưc Vân đặt tay trước ngực, thân thể cũng vô lực té trên mặt đất, hắn cảm thấy cả bầu trời của hắn cũng đều sụp đổ theo, đè lên người hắn, làm hắn hô hấp cũng khó khăn.

Nhìn Liễu Ưc Vân dáng vẻ tan nát cõi lòng, Tiêu Mộng Liên đắc ý nở nụ cười, đáy lòng ăn mừng chính mình đã hồi Đoan vương phi lai lịch vết sẹo trước ngực Trầm Lạc Phong, hiện giờ mới có thể làm Liễu Ưc Vân tin tưởng, đồng thời cũng làm nàng càng thêm căm ghét Liễu Ưc Vân đã là nhi tử của cừu nhân còn thu được tình yêu của Trầm Lạc Phong.

“Vì cái gì phải cho ta biết việc này.” Thật lâu sau, Liễu Ưc Vân khó khăn hỏi.

“Nguyên bản ta cũng không muốn quản, dù sao Lạc Phong y bất quá cũng chỉ là ngoạn ngoạn mà thôi. Chính là gần nhất ta phát hiện ta có thai....” Nàng dừng lại, nhìn Liễu Ưc Vân run càng thêm lợi hại, “Là kết *** của ta cùng Lạc Phong, cho nên cha mẹ song phương giục chúng ta nhanh chóng thành hôn, Lạc Phong cũng vui vẻ đáp ứng. Nhưng y giống như hoàn toàn không chán món đồ chơi như người, không nghĩ sau hôn nhân của chúng ta còn có người đứng bên cạnh, cho nên ta hôm nay hy vọng người có thể rời khỏi Lạc Phong!”

Hơn nửa ngày, Liễu Ưc Vân cũng không có phản ứng chỉ ngơ ngác ngồi dưới đất.

“Người! Người nghĩ không biết thẹn mà quản lấy Lạc Phong sao? Người tưởng y có chút mê đắm thân thể người, đã mong bám được vào y sao? Người như thế nào hạ tiện như vậy! Cho người biết, Lạc Phong sở dĩ ôm người là vì y thương tiếc thân thể ta kiêu như ngọc, không cách nào thừa nhận quá nhiều dục vọng của y, nói trắng ra, người chỉ là công cụ để y phát tiết!” Tiêu Mộng Liên không kiên nhẫn rống to!

Nhìn hần vẫn không có phản ứng, Tiêu Mộng Liên thở hổn hển tiến lên quăng cho hần một cái tát, “Người rốt cuộc như thế nào mới bằng lòng rời khỏi đây?”

“Rời khỏi.... Nếu có thể rời khỏi, ta cũng muốn a....” Liễu Ưc Vân cuối cùng cũng có chút phản ứng, ánh mắt hần trống rỗng, thì thào nói.

“Người là sợ Lạc Phong không chịu thả người thôi, người yên tâm. Chỉ cần người đáp ứng rời khỏi, mọi chuyện để ta an bài. Máy ngày nay Lạc Phong vội vàng vì hôn sự của chúng ta sẽ không lại bên này, ta ngày một phái người tới đón người, biệt viện này người nghĩ muốn lấy cái gì cứ lấy, ta sẽ đem người cùng nường người mang đi, chỉ cần người vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc sống của chúng ta!” Tiêu Mộng Liên ra điều kiện.

Mang nường đi? Nghĩ đến nường, ánh mắt trống rỗng của Liễu Ưc Vân cuối cùng có chút tức giận. Đúng a, hần còn có nường, cho dù hần như thế nào, cho dù tâm hần đã chết, cho dù hần lại chịu thống khổ, hần cũng muốn bỏ xuống, vì nường! “Ta đáp ứng người!” Không nhìn Tiêu Mộng Liên hần thì thào nói.

“Người!” Thái độ lơ đãng của hần làm Tiêu Mộng Liên tức lên, nhưng vì mục đích nàng vẫn nhẫn nhịn lại. “Tốt, ngày một sáng sớm ta phái người tới đón người.” Nàng xoay người đi khỏi, đi ra khỏi hoa viên nàng quay đầu nhìn Liễu Ưc Vân ngồi yên tại nơi đó, trong mắt tràn đầy hận ý.

22. Chương 22

Sáng sớm, Liễu Ưc Vân như trước xuất hiện ở trước cửa, lúc này càng thêm tiêu tụy, hai ngày nay hần gần như không ăn gì cũng gần như không ngủ, cả người nhìn không ra một điểm tức giận. hần thừa dịp ách bộc ra cửa mua đồ ăn, lặng lẽ đi tới nơi mà xa của Tiêu Mộng Liên phái tới. Hần nhìn thật sâu nơi đã nhốt hần gần ba tháng, trong lòng nhất thời trở nên đau đớn mãnh liệt. Rời khỏi, bất luận như thế nào cũng phải rời khỏi đây! Hần trong lòng không ngừng nói với chính mình, lập tức xoay người nhanh chóng trèo lên mã xa, tùy ý mã xa dẫn hần rời đi.

Cùng thời gian, Trầm Lạc Phong mang theo Hắc Ảnh và Thanh Sương ba người cưỡi ngựa trở về kinh thành. Trầm Lạc Phong dưới đáy lòng tức giận Trầm Ngạn Liệt cư nhiên ngay lúc y cùng Liễu Ưc Vân có tiến triển thì phái mình ra khỏi thành làm nhiệm vụ, nhưng tâm đã sớm bay tới chỗ Liễu Ưc Vân. Vài ngày nay y gần như không ngủ nghỉ, chính là vì muốn nhanh chóng trở lại bên người hần. Dự đoán thân thể hần đã khôi phục không sai biệt lắm, hơn nữa hần giống như đã chấp nhận mình, có lẽ hôm nay y có thể ôm hần giải tỏa dục vọng đã nhẫn nhịn nhiều ngày không chừng. Tưởng tượng đến có thể cùng Liễu Ưc Vân triền miên, y liền nhịn không được trong lòng mừng như điên. Lập tức huy động mã tiên thúc giục ngựa dưới thân phi nhanh hơn.

Bỗng nhiên, một trận gió bất thường xé toạc không khí thẳng hướng y tập kích, y phản xạ tính rút dao chắn, chỉ nghe được “Đang” một tiếng, vật thể kia đã bị chém thành hai cánh hoa rơi xuống mặt đất. Trầm Lạc Phong vội vã dừng ngựa, lúc này Hắc Ảnh tiến lên xem xét.

“Gia!” Nhìn thấy dòng chữ lớn khắc sau hòn đá, Hắc Ảnh vội vàng lấy đưa cho Trần Lạc Phong.

Kết quả Hắc Ảnh vừa lui ra, Trần Lạc Phong trong nháy mắt biến sắc, phần nộ bóp chặt hòn đá, cắn răng phun ra: “Nhĩ hảo, Liễu Ưc Vân!” Nói xong, liền quay đầu ngựa hướng phía tây nam chạy đi. Mà đang mờ mịt Hắc Ảnh cùng Thanh Sương chỉ có thể quay ngựa đuổi theo. Trần Lạc Phong cấp tốc chạy, lúc này đã sắp phát cuồng, trong đầu chỉ có dòng chữ: “Ngoại ô tây nam, Liễu Ưc Vân trốn đi.”

Ngơ ngác ngồi trong mã xa Liễu Ưc Vân lúc này cảm thấy đầu óc trống rỗng, muốn đi đâu, làm cái gì hắn cũng không biết, duy nhất biết chính là nhất định phải rời khỏi Trần Lạc Phong, càng xa càng tốt, hắn đã vô lực thừa nhận tra tấn. Bỗng nhiên một trận ngựa hí, mã xa dừng lại. Là tới địa phương nương ở rồi sao? Thế nào nhanh như thế, hắn nhớ kỹ trước kia đi gần như nửa ngày a. Lúc này của xe bị tách ra, Liễu Ưc Vân nhìn thấy người tới thì kinh ngạc ngây người.

“Đại hoàng tử!” Xa phu cư nhiên là đại hoàng tử Trần Ngạn Huy, nhưng hắn không phải bị đuổi ra khỏi kinh thành sao?

“Không dám nhận, nhờ có người giờ ta đã là người bình thường.” Trần Ngạn Huy cười, nhưng tươi cười không hề đến dưới đáy mắt. Hắn hận Trần Lạc Phong cũng hận Liễu Ưc Vân, vốn dĩ hắn cũng thật sự bị ép rời khỏi kinh thành vĩnh viễn không có dịp báo thù, chẳng đến khi hắn nhận được lá thư này.

“Đại... Đại hoàng tử.... Ta.... Xin thứ lỗi.....” Mặc dù hắn đã biết bộ mặt thật của Trần Ngạn Huy, mà lúc đó hắn lừa gạt Trần Ngạn Huy cũng không thật sự xuất phát từ chủ ý ban đầu của hắn, nhưng đối với Trần Ngạn Huy nghèo túng hiện giờ, Liễu Ưc Vân thiện lương vẫn cảm thấy rất áy náy.

“Chuyện quá khứ liền cho qua, ngược lại là người.....” Trần Ngạn Huy bỗng nhiên lại gần, tà tà cười.

“Đại.... Hoàng tử....” Hắn cười làm Liễu Ưc Vân nổi da gà, hắn không tự giác lùi ra sau.

“Rất lâu không thấy ta càng thêm tưởng niệm người!” Trần Ngạn Huy bỗng nhiên tiến lên ôm lấy Liễu Ưc Vân.

“A.... Người, người làm cái gì, đại hoàng tử, mau thả ta ra!” Liễu Ưc Vân tránh khỏi cái ôm, không ngừng trốn khỏi đôi môi Trần Ngạn Huy sáp lại. Đây là thế nào, vì cái gì đại hoàng tử lại đối xử với hắn như vậy!

“Trốn cái gì, khó được lúc người không suy nghĩ? Ở đây sẽ không có ai đến.” Trần Ngạn Huy không ngừng xé rách quần áo của Liễu Ưc Vân, rất nhanh Liễu Ưc Vân chỉ còn áo lót.

“Không cần, người, người mau dừng tay!” Cho dù là trước kia, Liễu Ưc Vân cũng không phải đối thủ của Trần Ngạn Huy đã từng luyện võ, càng huống gì hiện giờ thân thể hắn hư nhược. Liễu Ưc Vân vùng vẫy gần như không thể cản trở được Trần Ngạn Huy.

“Thẹn thùng cái gì, cái việc chúng ta làm không phải thường làm sao? Bảo bối, ta đều nhanh như người muốn chết. Nếu không phải Trần Lạc Phong tiểu tử kia để ý người gắt gao như vậy, chúng ta đã sớm có thể giống hiện tại bị dục song phi. Mỗi khi ta nghĩ đến người nguyên bản chỉ thuộc về ta, tiểu huyết nóng ầm này bị Trần Lạc Phong hưởng dụng ta liền gần như muốn điên lên.” Trần Ngạn Huy tự mình nói, nhưng tay không hề ngừng lại.

“Người.... Người nói vậy cái gì? Mau thả.....” Liễu Ưc Vân đột nhiên ngừng lại, ánh mắt kinh khủng nhìn đến phương hướng không xa, thân thể bắt đầu kịch liệt run rẩy.

“Thế nào, bảo bối?” Cảm giác được Liễu Ưc Vân khác thường, Trần Ngạn Huy chưa kịp xoay người, chỉ kịp nghe một tiếng rống giận, mã xa bọn hắn đang ở trong nháy mắt bị một cỗ lực lượng chấn vỡ, hắn cùng Liễu Ưc Vân cùng nhau ngã trên mặt đất. Chờ hắn thật vất vả bò lên liền thấy được đứng phía trước bọn hắn là Trần Lạc Phong gần như phát cuồng.

“Vì cái gì muốn chạy trốn, vì cái gì người cùng hắn một chỗ?” Trần Lạc Phong trầm giọng hỏi, nhưng từ ánh mắt đỏ hồng của y có thể thấy được, phía sau thanh âm âm trầm đó là lửa giận vô tận.

“.....” Không trả lời y, Liễu Ưc Vân buống xuống ánh mắt đứng ngốc tại chỗ.

“Nói chuyện! Vì cái gì không trả lời, hóa ra người cùng hắn thật sự có gian tình? Người thật sự vui vẻ với hắn?” Nhớ tới những lời vừa mới nghe, Trần Lạc Phong gần như phát cuồng, y mãnh liệt lay bả vai Liễu

Úc Vân, hy vọng hần có thể cho chính mình một lời giải thích.

Thật lâu sau, Liễu Úc Vân cuối cùng ngẩng đầu thật sâu nhìn Trần Lạc Phong, nâng tay gạt đi hai bàn tay y trên bả vai, chậm chậm đi tới bên người Trần Ngạn Huy, không bị sự tức giận của Trần Lạc Phong ảnh hưởng đứng lên ôn nhu nâng Trần Ngạn Huy dậy. Rồi mới xoay người đối mặt với Trần Lạc Phong vừa sợ vừa giận nói: “Đúng vậy, người cũng vừa mới nghe đi, ta yêu hần, trước người chúng ta đã có thân mật phu thê. Ta đã chịu đủ người, ta cùng hần đi!”

“Tiện nhân!” Mang theo nội lực, Trần Lạc Phong dùng sức quăng hần một bàn tay.

“Hừ!” Bị đánh cho té trên mặt đất Liễu Úc Vân từ từ bò lên, xoa xoa khoe miệng chảy ra máu, lạnh lùng khinh hừ, “Ta là thực tiện, cho nên bỏ qua cho ta tiện nhân này đi.”

“Rồi để cho các người tiêu dao khoái hoạt sao?!” Trần Lạc Phong cắn răng hỏi.

Từ chối cho ý kiến nhún vai, Liễu Úc Vân cam chịu. Nhưng không ai chú ý tới đáy mắt hần lúc này đầy quyết tuyệt.

“Người nằm mơ! Ta sẽ không để các người được như nguyện!” Trần Lạc Phong rống to. Y đột nhiên chuyển hướng Trần Ngạn Huy, “Ta phải giết người!” Vẫn chừng mười thành nội lực, Trần Lạc Phong lấy tư thế sét đánh hướng Trần Ngạn Huy mạnh mẽ đánh ra một chưởng.

Bỗng bóng người trước mắt chớp động, chờ thấy rõ người Trần Lạc Phong theo trực giác thu chưởng, nhưng bởi vì thể quá mạnh, vẫn có ba thành công lực thật mạnh đánh vào Liễu Úc Vân chắn phía trước Trần Ngạn Huy.

“Ngô!” Bị chấn động mạnh Liễu Úc Vân té trên mặt đất, lập tức một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

Nhìn đến Liễu Úc Vân bị chính mình đả thương, Trần Lạc Phong cảm thấy thập phần đau lòng, nhưng tưởng tượng đến hần là vì cứu Trần Ngạn Huy, y lại lửa giận bạo phát. Y kéo Liễu Úc Vân lên lưng ngựa, rồi mới xoay người lên ngựa, không đếm xỉa đến Liễu Úc Vân một lần nữa hộc máu, y oán giận nói: “Người chọc giận ta! Bất quá, người phải biết chọc giận ta có hậu quả gì!”

“Dem hần mang đi, chờ ta xử trí!” Chỉ Trần Ngạn Huy bị sợ đến té ngã trên mặt đất, đối Hắc Ảnh cùng Thanh Sương phân phó. Rồi mới quay ngựa hướng biệt viện chạy đi.

23. Chương 23

Lưng ngựa không ngừng nhấp nhô gần như làm Liễu Úc Vân đầu vưng không thôi, lại tiếp tục ói ra máu. Ngay lúc hần tưởng chính mình sắp hôn mê, bỗng nhiên thân thể nhẹ nhàng rời khỏi lưng ngựa, không bao lâu thì thật mạnh ngã trên mặt đất.

“Vì cái gì? Vì cái gì phản bội ta?!” nhìn Liễu Úc Vân cuộn mình trên mặt đất Trần Lạc Phong thật đau lòng, nhưng là hần phản bội làm y không thể chịu được.

“Phản bội? Ta cho tới bây giờ chưa từng vui vẻ cùng người, vẫn luôn là người cường ép ta, vì cái gì lại có phản bội?” Liễu Úc Vân nhìn vào mắt Trần Lạc Phong bình tĩnh nói, phảng phất phải tận lực chọc giận y!

“Ta cường ép người?!” Không nghĩ chính mình thực tâm lại bị nghĩ thành như vậy, Trần Lạc Phong gần như điên cuồng, “Hảo, cho dù cường ép người, người cũng đừng nghĩ rời khỏi ta!” Y mãnh liệt xé rách quần áo Liễu Úc Vân.

“Hừ, làm gì? Chiếm được thân thể ta nhưng không chiếm được tâm của ta đâu?” Không có vùng vẫy, tùy ý y lột sạch chính mình, Liễu Úc Vân lạnh lùng nói.

“Người đồ hạ tiện ta căn bản không hiếm lạ!” Động thân một cái, không có gì bôi trơn, Trần Lạc Phong để dục vọng chính mình chen vào dùng đạo của Liễu Úc Vân.

“A.....” Bị mạnh mẽ xuyên thấu Liễu Ưc Vân thống khổ kêu ra tiếng.

“Kêu thực *** đấng, người đến tốt cùng ở dưới thân bao nhiêu nam nhân kêu như vậy? Tao huyết phía sau của người rốt cuộc đã nuốt qua bao nhiêu phân thân của nam nhân, ân? Nói!” Trầm Lạc Phong một bên mạnh mẽ trừu động, mỗi lần trừu động đều mang theo tơ máu, một bên không ngừng khinh miệt hỏi.

“A..... Nha.... Đây.... Đây cùng người.... Ân.... Không..... A..... Không quan hệ!” Mạnh mẽ áp xuống đầu đòn, Liễu Ưc Vân không sợ chết nói.

“Hảo, người nguyện ý trở nên tiện như vậy, ta liền thành toàn người!” Rút ra dục vọng dính đầy máu, hung hăng nắm đầu Liễu Ưc Vân, không chút lưu tình nhét phân thân vào miệng hắn, ” Chuyện này thanh lâu kỹ nữ đều làm, nói vậy người cũng thường xuyên làm đi. Hôm nay làm cho ta thấy kỹ thuật của người đi!”

“Ngô.....” Hương vị dịch thể tràn đầy khoang miệng, phân thân thô to đỉnh thẳng đến cổ họng hắn, Liễu Ưc Vân cảm thấy hắn sẽ ói ra, trực giác nói phải tránh ra, nhưng Trầm Lạc Phong gắt gao giữ đầu hắn.

“Liếm tốt cho ta!” nắm chặt đầu Liễu Ưc Vân, Trầm Lạc Phong ở trong khoang miệng hắn mạnh mẽ đỉnh động, mỗi một cái hạ đều gần như xâm nhập vào cổ họng hắn.

“Ngô.....” Phát không ra thanh âm gì Liễu Ưc Vân chỉ có thể vô lực thừa nhận, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Ngay lúc này cửa mạnh mẽ bị mở ra, nhìn người tiến vào, hai người trong nháy mắt đều cứng lại. Chính là Trầm Lạc Phong trong phút chốc rất nhanh che đậy lại, y thông dong từ trong miệng Liễu Ưc Vân rút ra phân thân của mình, tùy ý cầm lấy quần áo phủ thêm, rồi mới ngồi xuống một bên ghế. “Phụ vương, mẫu phi, các người thế nào đến đây?” Y thông dong hỏi.

“Các người vừa mới làm cái gì? Lạc Phong, người tốt nhất giải thích cho ta!” Từ trong chấn kinh quay về Đoan vương gia phần nộ hỏi.

“Lạc Phong, người thế nào cùng tiện nhân này cùng nhau, nhất định là hắn câu dẫn người đi?” Đoan vương phi cũng chất vấn theo.

Trầm Lạc Phong nhìn Liễu Ưc Vân quỳ rạp trên mặt đất đang hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, đáy lòng xẹt qua một tia phần hận, là người phụ ta, đừng trách ta vô tình! “Đúng vậy, mẫu phi nói đúng, lần đó sau khi cung biến, chính là tiện nhân này không biết thẹn vấy mông lên giường câu dẫn ta, hy vọng ta có thể thu lưu hắn. Lúc đầu ta cũng không muốn, nhưng hắn hù sao cũng là ca ca ta, ta cũng không nhẫn tâm đuổi hắn đi, càng huống gì tiện nhân này thủ đoạn thật cao minh, chuyện hạ tiện nào cũng có thể làm, ta là nam nhân huyết khí phương cương, như thế nào có thể ngăn cản được, liền cùng hắn làm chuyện có lỗi.”

Một câu nói làm Liễu Ưc Vân đột nhiên ngẩng đầu không dám tin nhìn y, mà Trầm Lạc Phong không hề liếc hắn một cái.

“Người đồ tiện nhân, cư nhiên giống nương người câu dẫn nam nhân, thật sự là ác tâm!” Đoan vương phi lộ ra gương mặt hèn mọn, “Vương gia, người nhất định phải hảo hảo xử phạt hắn, thân là huynh trưởng, cư nhiên câu dẫn đệ đệ làm ra chuyện trái luân thường đạo lý như vậy....”

“Im lặng!” Đoan vương gia nghiêm lệ cắt lời nàng, hắn bình tĩnh nhìn Liễu Ưc Vân ánh mắt đều là không tin cùng đau lòng, “Người vì cái gì phải làm như thế?”

“Phụ vương, ta.....”

“Không cần giải thích! Người cút! Ta không muốn nhìn thấy người, nếu không phải đối với mẫu thân người ấy này, từ lúc người phản bội triều đình thì ta đã cùng người đoạn tuyệt quan hệ. Không nghĩ đến người cư nhiên làm ra chuyện hạ tiện như vậy! Lần này ta sẽ không tiếp tục nuông chiều người, người mau cút, từ hôm nay người không còn là nhi tử của ta!” Đoan vương gia nổi giận nói.

“Không, phụ vương, ta.....” Đoan vương gia nói như sét đánh giữa trời quang, làm Liễu Ưc Vân không cách nào thừa nhận, hắn trực giác nghĩ muốn vấn hồi.

“Câm mồm! Không được phép tiếp tục gọi ta như vậy, ta không có nhi tử như người!”

“Phụ vương!” Doan vương gia nổi giận cùng Liễu Ưc Vân đoạn tuyệt quan hệ làm Trầm Lạc Phong không kịp sử liệu, nhìn Liễu Ưc Vân run rẩy trên mặt đất y bỗng nhiên cảm thấy thật hối hận.

“Còn không mau cút, ở lại đây làm gì? Nhìn thấy người lại thấy khó chịu!” Doan vương phi chanh chua thúc giục hắn.

Đúng vậy, hắn còn muốn vặn hỏi cái gì? Mặc kệ như thế nào, cùng đệ đệ loạn luân là sự thật. Nay đều là hắn tạo thành, nếu lúc đó hắn không có ý nghĩ không an phận với Trầm Lạc Phong, sự tình sẽ không diễn biến tới nông nổi này. Nếu lúc trước hắn chết, nếu hắn không phải bởi vì tham luyến ôn nhu của Lạc Phong mà sống đến hiện tại, phụ vương sẽ không nhìn thấy một màn này. Hiện giờ hắn hại phụ vương tức giận, phụ vương nhất định đau lòng vì có nhi tử như hắn, chính mình làm hắn thất vọng rồi. Bất quá, hắn sẽ không lại làm phụ vương thương tâm, hắn sẽ rời khỏi, vĩnh viễn rời khỏi, hắn đáng lẽ phải sớm rời khỏi.

Liễu Ưc Vân từ từ đứng dậy, mặc vào quần áo bị Trầm Lạc Phong xé rách, đi tới trước người Doan vương gia, đoan đoan chính chính quỳ lạy hắn ba cái, rồi mới loạng choạng đi ra ngoài.

“Vân nhi!” Hành động của Liễu Ưc Vân làm Trầm Lạc Phong cảm thấy hoảng hốt, y trực giác phải lưu lại hắn, phảng phất như vậy sẽ làm y vĩnh viễn không còn nhìn thấy hắn.

“Người đứng lại cho ta!” Doan vương gia ngăn cản Trầm Lạc Phong muốn đuổi theo, “Đừng tưởng người như vậy liên không việc gì, theo ta hồi phủ! Xem ra ta rất sùng bái người!”

“Vương gia...” Doan vương phi muốn thay Trầm Lạc Phong biện hộ.

“Câm mồm! Hôm nay ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn y! Ai cũng không thể ngăn trở!” Doan vương gia nghiêm lệ nói.

Nhìn đến phụ thân khó được như vậy tức giận, Trầm Lạc Phong tránh cũng không được phải kiên trì vài phần, mặc dù y điên cuồng muốn đi tìm Liễu Ưc Vân cũng chỉ có thể âm thầm nhìn xuống, chỉ có thể cầu mong Liễu Ưc Vân không làm chuyện gì điên rồ, hoặc là Hắc Ảnh cùng Thanh Sương đều nhanh chóng gấp gấp đi tìm. Nhưng y đâu biết, một lần do dự này nhưng lại làm ra hậu quả khiến y hối hận cả đời.

24. Chương 24

Như một người không mục đích, Liễu Ưc Vân không biết đi đâu, hắn thậm chí mau chấm dứt sinh mệnh của hắn, chấm dứt thứ cuộc sống không nên tồn tại, cũng chấm dứt luôn thống khổ của hắn. Hắn thất hồn lạc phách bước đi, lúc này bỗng nhiên đầu hắn bị bao lại, thân thể cũng lập tức bị khiêng lên. Là ai, phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ đến Trầm Lạc Phong. Nhưng nhanh chóng phủ định suy nghĩ này. Sẽ không, nếu y muốn bắt mình trở về, sẽ không làm như thế. Vậy là ai, muốn làm gì? Phản xạ muốn vùng vẫy, nhưng vội vàng dừng lại. Ha ha, kỳ thật hiện giờ hắn còn cái gì phải sợ nữa? Nếu là muốn giết hắn không phải rất tốt sao. Như vậy, Liễu Ưc Vân không phản kháng chút nào bị người mang đi.

Thật lâu sau, hắn đột nhiên bị ngã thật mạnh trên mặt đất, đầu bị bao lại cũng được tháo ra. Thật vất vả từ trong choáng váng tỉnh lại, vừa mới va chạm mạnh làm ngực hắn càng thêm đau, lại ối ra một búng máu. Hắn từ từ ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện hắn đang ở sát bên vách núi, mà đứng trước mặt hắn cư nhiên là Tiêu Mộng Liên!

Lúc này phía sau nàng là mười mấy tráng hán, đều giống nàng cười tà nhìn hắn. “Chắc chắc, đáng vẻ thật thảm hại, làm ta cũng không nhẫn tâm làm hại người tiếp. Bất quá, người cũng thật sự là hạ tiện a, cư nhiên thông đồng cùng Trầm Ngạn Huy, cũng khó trách Trầm Lạc Phong tức giận.” Nàng một dáng vẻ vui mừng khi người khác gặp tai họa nhìn Liễu Ưc Vân, “Ai, nhìn đáng vẻ của người ta có chút không đành lòng, bất quá đây là mệnh lệnh của Trầm Lạc Phong, ta có thể nào không chấp hành? Người nói đi?” Nàng cười gian nói với hắn.

Cái gì? Y lại muốn làm gì? Liễu Ưc Vân ánh mắt phòng bị nhìn Tiêu Mộng Liên.

“Thực không đành lòng cho người biết, bất quá này cũng là người tự tìm! Lạc Phong nói, người đã hạ tiện như thế, tùy tiện nam nhân đều có thể thượng người, kia y liền tìm mấy nam nhân khiến người sung sướng một lần!” Đang nói nàng đối với mấy nam tử phía sau nháy mắt, “Hắn chính là thứ rác rưởi thực *** đáng nga, tùy các người ngoạn thế nào cũng được!”

“Không, không cần!” Nhìn đám nam nhân trong mắt đầy *** đang đi về phía hắn, khủng hoảng trong nháy mắt tràn lan, Liễu Ưc Vân cố gắng đứng dậy muốn chạy trốn, nhưng mới chạy được một bước liền bị bắt trở về. Trên người quần áo vốn đã không còn nguyên vẹn trong nháy mắt bị xé thành mảnh vụn, hai đùi cũng bị mạnh mẽ tách ra....

Cuối cùng kết thúc bị dạy dỗ, Trầm Lạc Phong thừa dịp bị phạt quỳ từ đường cuộn êm đi. Lòng nóng như lửa đốt dùng toàn lực hướng biệt viện chạy tới, vừa tiến vào cửa liền nhìn thấy Hắc Ảnh cùng Thanh Sương.

“Gia!” Nhìn thấy Trầm Lạc Phong, hai người vội vã nghênh đón.

“Các người có thấy Vân nhi không?” Trầm Lạc Phong lo lắng hỏi.

“Hắn cùng ngài một chỗ không phải sao?” Không phải gia chính mình đem hắn đi sao? Thanh Sương nghi hoặc.

“Đừng nói dài dòng, các người trước phân chia đi tìm hắn, hắn có thương trong người sẽ không đi quá xa.” Mặc dù ngoài miệng nói như thế, chính là đáy lòng vẫn không ngừng nôn nóng làm y cảm thấy khủng hoảng. Vân nhi, người nhất thiết không cần có chuyện gì! Cầu người!

“Nhưng là...” Thanh Sương muốn nói lại thôi.

“Thế nào?”

“Ta cùng Hắc Ảnh dựa theo ngài phân phó đưa Trầm Ngạn Huy tới chỗ Xích Huyết, nhưng trở về không nhìn thấy ngài, thế là chúng ta tìm ở phụ cận, nhưng.... Nhưng không nhìn thấy...” Nhìn đến Trầm Lạc Phong bởi vì hắn nói mà sắc mặt trong nháy mắt biến tái nhợt, Thanh Sương cảm thấy mình nói không nổi nữa.

Không có, dựa theo tốc độ của Thanh Sương bọn hắn, cũng trạng huống thân thể Liễu Ưc Vân, làm sao có chuyện bọn họ không thấy hắn a! Hắn rốt cuộc đi đâu? Trầm Lạc Phong đáy lòng nôn nóng lúc này bỗng nhiên trở nên càng sâu, làm y cảm thấy càng thêm khủng hoảng. “Sẽ không đâu, nhất định là các người để lọt, hắn không thể đi được bao xa, nhất định tìm được hắn, nhất định!” Y thanh âm run rẩy nói, nói cho người khác như đang an ủi chính mình, “Phải càng nhiều người, tìm cẩn thận, nhất định có thể tìm được!”

“Chúng ta đã biết, chúng ta nhất định toàn lực tìm Liễu Ưc Vân, chính là gia, ngài tốt nhất nghỉ ngơi một chút.” Nhìn dáng vẻ Trầm Lạc Phong lúc này, Thanh Sương thực lo lắng.

“Không, ta muốn đi tìm hắn! Ta nhất định có thể tìm được hắn....” Giọng chưa tàn, người đã phóng ra khỏi cửa sổ. Nhìn y nhanh chóng bay đi, Hắc Ảnh cùng Thanh Sương cũng chỉ đành nhanh chóng theo sát.

Lúc này trên vách núi, cuối cùng hai nam nhân cũng phát tiết xong dục vọng trong miệng và hậu huyệt Liễu Ưc Vân, bọn hắn thỏa mãn từ trên người Liễu Ưc Vân đã bị tàn phá đứng dậy, tùy ý vứt hắn sang một bên.

“A nha nha, mười mấy người này thỏa mãn được người đi, xem ra người thực sự được uy no đấy!” Một mực đứng bên cạnh quan sát Tiêu Mộng Liên cười gian đi tới bên cạnh Liễu Ưc Vân đã bị tra tấn tới hấp hối. Nhìn đến hắn khắp người đều là vết thương bị ngược đãi cùng dịch thể dính dấp, phía sau cùng khoe miệng vẫn không ngừng có chất nhầy ô uế chảy ra, nàng ngại dơ nhíu mày, “Thực xấu xa!”

Đến nói chuyện cũng không có khí lực, nhưng Liễu Ưc Vân vẫn căng thẳng nhìn Tiêu Mộng Liên, trong ánh mắt tràn ngập lửa giận cùng hận ý.

“Người nhìn ta như thế làm gì, ta chỉ là dựa theo mệnh lệnh của Trầm Lạc Phong làm thôi, ha ha...” Nàng đắc ý cười, “Bất quá này cũng là người tự tìm! Nếu ta là người, đã sớm nhảy vực, đỡ phải sống trên đời này mà mất mặt!”

Lạc Phong, lúc này nghe được cái tên này, Liễu Ưc Vân liền cảm thấy đau lòng phảng phất như có người cắt vụn nó. Hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới y cư nhiên đối xử với hắn như vậy, thực sự hận hắn như

thế sao, đến mức chết cũng muốn hấn chết thật khuất nhục. Chậm rãi đi tới vách núi, nhìn bên dưới sóng biển cuộn cuộn, hấn hơi hơi nở nụ cười. Hấn thật là khờ a, những tưởng có thể trốn đi, những tưởng sau bao đau khổ ông trời sẽ cho hấn hạnh phúc, lại ảo tưởng Trầm Lạc Phong quên đi cừu hận mà yêu hấn..... Hấn sinh ra là sai lầm, cư nhiên mơ mộng có cuộc sống hạnh phúc, khó trách ông trời trừng phạt hấn. Bất quá rất nhanh thôi, rất nhanh hấn có thể giải thoát, hấn có thể quên đi hết mọi thống khổ, hấn có thể đem sinh mệnh sai lầm mà đi tới thế giới này trả lại cho ông trời. Nếu có kiếp sau hấn phải khẩn cầu ông trời đừng cho hấn đầu thai làm người. Nghĩ như vậy hấn từ từ đi về phía trước, lúc này một cái chân đột nhiên dẫm nát lưng hấn ngăn trở hấn tiến lên.

“Người tưởng có thể giải thoát sao?” Tiêu Mộng Liên một cước đạp lên lưng Liễu Ưc Vân, vừa hung hăng nói: “Người nằm mơ!” Bỗng nhiên nàng lấy ra một cái chai, nhanh chóng mở nút lọ, vào lúc Liễu Ưc Vân không kịp phản ứng thì đổ toàn bộ dịch thể lên khuôn mặt hấn.

“A a a a a!!!!” Một tiếng hét tê tâm liệt phế vang lên, đến Tiêu Mộng Liên đứng một bên cũng thấy lạnh cả người. Trên khuôn mặt đột nhiên như bị hỏa thiêu mà đau đớn cực độ, làm Liễu Ưc Vân đau đến hôn mê.

“Đây chính là kết cục người chống lại ta! Liễu Ưc Vân, ta phải hủy đi khuôn mặt người, làm người xấu xí đến diêm vương cũng không dám thu nhận người, cho dù chết cũng khiến người chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ!” Nói xong nàng nâng chân hung hăng đá Liễu Ưc Vân xuống vách núi. Nhìn Liễu Ưc Vân bị tàn phá như búp bê từ từ rơi xuống, rồi mới bị sóng biển mênh mông cắn nuốt, nàng lộ ra mỉm cười thắng lợi.

Mà lúc này, loạn tìm Liễu Ưc Vân khắp nơi Trầm Lạc Phong bỗng nhiên cảm thấy một trận đau lòng như bị đao khoét, làm y không kìm được mà dừng lại giữa không trung

25. Chương 25

“Gia, người thế nào?” Nhìn đến Trầm Lạc Phong bỗng nhiên dừng lại, Hắc Ảnh bước lên phía trước dò hỏi.

“Không việc gì..... Không việc gì.....” Tiếp tục đề khí chạy như điên, nhưng Trầm Lạc Phong không ngăn cản được sự kinh hoàng trong tâm lúc này. Vừa mới rồi là cảm giác gì, lẽ nào Vân nhi đã xảy ra chuyện? Không cần, nhất thiết không cần! Y biết mình lần này rất quá phận, bất luận trừng phạt y thế nào, y đều không có một câu oán hận, chính là không cần để Vân nhi có chuyện gì bất trắc. Y không cách nào tưởng tượng việc mất đi hấn.

Sáng sớm hôm sau, không ngủ nghỉ điên cuồng tìm một ngày Trầm Lạc Phong bị Thanh Sương, Hắc Ảnh cùng Xích Tuyết và Bạch Vụ mạnh mẽ mang về biệt viện.

“Các người thật lớn mật, cư nhiên dám ngăn cản ta! Vì cái gì không cho ta đi tìm hấn, hấn đang đợi ta đâu! Các người mau thả ta ra.” Trầm Lạc Phong điên cuồng gào thét, y trong mắt tràn đầy tơ máu, đầu tóc cũng bởi vì không ngừng đi tìm mà bị gió thổi thập phần rối loạn, làm y nhìn qua thập phần ghê người.

“Người trước tỉnh táo một chút!” Vừa mới nghe chuyện gấp gấp tới đương kim hoàng đế Trầm Ngạn Liệt khuyên giải nói. Ai, Trầm Lạc Phong như thế là lần đầu thấy được, xem ra địa vị của Liễu Ưc Vân ở trong lòng y thật là phi thường trọng yếu a. Âm thầm thở dài dưới đáy lòng, thật sự là nghiệt duyên.

“Tỉnh táo, người muốn ta thế nào tỉnh táo được, người mau thả ta. Nếu không đừng trách ta trở mặt!” Trầm Lạc Phong giận dữ trừng Trầm Ngạn Liệt, thanh âm trầm thấp uy hiếp.

A, thật đáng sợ. Trầm Ngạn Liệt trộm rùng mình, bất quá nói vẫn phải nói. “Trừ phi hấn có thể bay, nếu không đã sớm tìm được rồi. Một người đang sống liên như thế tiêu thất, lẽ nào người không nghĩ có vấn đề?”

“Có ý tứ gì?” Trầm Lạc Phong cũng từ từ khôi phục bình tĩnh, đầu óc cũng nhanh chóng xoay chuyển.

“Ý tứ của ta chính là chuyện, có, kỳ, quái!” Trầm Ngạn Liệt hảo tâm nhắc nhở y.

Chuyện có kỳ quặc? Trầm Lạc Phong trầm tư suy nghĩ, y thế nào không nghĩ đến. Phụ vương nói với y ngẫu nhiên nhận được một phong thư nói Vân nhi đang ở trong biệt viện của hắc bị trọng thương, bọn họ mới vội vàng chạy tới. Mà mình nửa đường cũng nhận được tin Vân nhi đào tẩu bằng mã xa. Đây không phải rất xảo quyệt sao? Hình như có người an bài tốt lắm. Vân nhi thất tung làm y bị rối loạn, nghi vấn rõ rệt như thế cứ nhiên đều không phát hiện được. Vậy, còn Trầm Ngạn Huy, hắc thể nào xuất hiện? Hắc cùng Vân nhi có quan hệ gì? Hắc cùng Vân nhi thất tung lại có quan hệ gì?

“Xích Tuyết, mang Trầm Ngạn Huy tới đây.” Có lẽ từ hắc sẽ phát hiện chút gì đó.

“Tuân lệnh!” Nhìn Trầm Lạc Phong cuối cùng cũng khôi phục tỉnh táo cơ trí lúc trước, mọi người nhẹ nhàng thở phào.

Không lâu, Trầm Ngạn Huy liền bị trói gô lại mang đến, Xích Tuyết ném hắc thật mạnh ngã trên mặt đất. Hắc nghĩ muốn mở miệng mắng chửi, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy Trầm Lạc Phong âm trầm lãnh khốc làm sợ đến không lên được tiếng.

“Người tốt nhất đem chân tướng đầu đuôi nói cho ta biết, nếu không ta đảm bảo người sẽ biết cái gì gọi là sống không bằng chết!” Trầm Lạc Phong bắt lấy Trầm Ngạn Huy từ kẽ răng phun ra lời cảnh báo hắc.

“Hừ.... Ta nói thế nào cũng là hoàng tử, hơn nữa lúc đó Hoàng Thượng cũng đã nói không giết ta, người.... Ta, ta không tin người dám làm gì ta!” Hắc nghĩ muốn nói cường ngạnh một chút, nhưng là thanh âm run rẩy đã sớm tiết lộ hết.

“Nga? Xem ra người hoài nghi lời nói của ta?” Tay Trầm Lạc Phong đặt lên vai phải của hắc, nhẹ nhàng dùng lực, chỉ nghe “rắc rắc” một tiếng, xương vai Trầm Ngạn Huy thế nhưng bị hắc bóp nát.

“A.....!” Trầm Ngạn Huy nhất thời kêu thảm ra tiếng, “Người.... Người dám....” Mắt thấy tay Trầm Lạc Phong lại chuyển sang vai trái, hắc nhất thời bị dọa mồ hôi chảy ròng ròng, không ngừng hướng về phía sau trốn.

“Ta đương nhiên dám, huống hồ Hoàng Thượng giống như cũng không có dị nghị.” Cười đến quỷ mị đầu Trầm Lạc Phong hướng phía Trầm Ngạn Liệt xoay qua.

“Nhị hoàng đệ?!” Thuận theo đường nhìn của y, Trầm Ngạn Huy mới phát hiện nguyên lai Trầm Ngạn Liệt cũng ở đây, hơn nữa hắc đối với hành vi của Trầm Lạc Phong cũng phản phát đồng ý.

“A.....” Trầm Lạc Phong dưới tay dùng lực, làm Trầm Ngạn Huy đau đớn không thôi, biết đại thể đã qua bây giờ bảo mệnh là qua trong nhất, hắc vội vàng hô to “Ta nói, ta nói, mau buông tay!”

“Nói!” Nhìn hắc thỏa hiệp, Trầm Lạc Phong hơi chút thả tay giục hắc.

“Ta nói, ta nói, nhưng là.... Người, các người phải bảo chứng.... Bảo chứng không giết ta, nếu không ta chết cũng không nói.” hắc hiện giờ quan trọng nhất là bảo toàn tính mạng.

“Người dám uy hiếp ta?” Đây đáng chết cứ nhiên dám uy hiếp hắc?! Trầm Lạc Phong tức giận muốn giết hắc.

“Quên đi, trăm bảo chứng người không chết, có cái gì nói đi!” Đứng một bên Trầm Ngạn Liệt nói xen vào. Gia hỏa sợ chết này là ngu ngốc sao? Lúc này còn dám vuốt râu cọp, hắc muốn chết còn chưa tính, nếu bỏ lỡ đường Trầm Lạc Phong đi tìm Liễu Ưc Vân, đến lúc đó hậu quả nhất định hại hắc cũng bị liên lụy theo.

“Hảo, quân vô hí ngôn!” Thấy Trầm Ngạn Liệt cho phép, hắc mới nhẹ thở dài, ngữ khí cũng trở nên cứng rắn hơn, “Nói đi, các người muốn biết cái gì? Bất quá, ngồi dưới đất như vậy ta cái gì cũng không nói nổi a.” Hắc được một muốn mười mà bày ra tư thế.

“Mặc dù ta không giết người, nhưng không nói không làm người sống mà chịu tội!” Trầm Lạc Phong tức giận bóp tay, “Mau nói, người thế nào cùng Vân nhi ở một chỗ?”

“A! Ta không dám, ta nói.” Trên vai truyền tới đau đớn kịch liệt làm Trầm Ngạn Huy lập tức cúi đầu vội vàng trả lời, “Ta cũng là ngẫu nhiên nhận được một phong thư không biết là ai gửi. Thư nói để ta đánh xe đi đón Liễu Ưc Vân, thời gian tuyến đường tất cả đều dựa theo phong thư. Bên trong thư có một xấp ngân

phiếu, nói ta đưa hấn đến dưới tàng cây ở thành Tây.... Cưỡng.... Cưỡng hiếp hấn....” Trầm Ngạn Huy sợ hãi nói.

“Cái gì?” Nghe cứ nhiên có người muốn Trầm Ngạn Huy ô nhục Liễu Ưc Vân, Trầm Lạc Phong muốn tức điên, y đề chừng hướng Trầm Ngạn Huy, hấn không thể chém hấn thành hai nửa.

“Lạc Phong, người trước tỉnh táo, nghe hấn nói xong!” Nhìn thấy tình thế không ổn, Trầm Ngạn Liệt vội vã ra tay ngăn trở.

Giống như đi qua quỷ môn quan, Trầm Ngạn Huy lúc này sợ tới mồ hôi lạnh chảy ròng, nhưng không dám chậm trễ vội vàng nói tiếp: “Phong thư muốn ta một bên làm một bên nói chút thứ như được viết, ta mặc dù cảm thấy kì quái, nhưng khi đó ta đã đường cùng, thấy thư nói sau khi hoàn thành sẽ cho ta càng nhiều tiền, hơn nữa giống như ta cũng không có gì bất lợi nên ta liền làm theo.”

“Người là nói, khi ấy Vân nhi cũng không biết là người đánh xe, hơn nữa khi đó cũng là dựa theo bên trong thư nói?” Dự cảm không tốt hiện lên trong lòng, Trầm Lạc Phong thanh âm bắt đầu run rẩy.

“Phải....”

“Cũng có nghĩa là, giữa người và hấn không có chuyện gì phát sinh....” Khủng hoảng trong đáy lòng tăng lên, y đến cả thân thể cũng run rẩy.

“Đúng vậy, chúng ta cho tới bây giờ cũng không có quan hệ gì ái muội, cho nên khi ấy hấn đột nhiên thừa nhận thì ta cũng bị dọa....” Không phát hiện dị thường Trầm Ngạn Huy vẫn tự mình nói, thẳng đến lúc Trầm Ngạn Liệt cắt ngang hấn.

“Cút, Xích Tuyết trước mang hấn xuống!” Đã qua Thanh Sương biết chuyện tình ngày đó, Trầm Ngạn Liệt lo lắng nhìn Trầm Lạc Phong.

“Ta đã làm cái gì, ta cứ nhiên trách mắng hấn, lại.... Ra tay đánh hấn....” Nghĩ đến khi ấy Liễu Ưc Vân bị y đánh đến mức bay đi miệng phun máu tươi, y hận không thể đem tay chính mình chặt bỏ. “Nhưng hấn vì cái gì phải thừa nhận, vì cái gì....”

“Ai....” Nhìn dáng vẻ thống khổ của y Trầm Ngạn Liệt thở dài, “Hiện giờ không phải lúc hối hận, ân hận đến đâu, muốn trừng phạt chính mình cũng phải chờ tìm được hấn đã.” Hấn nhắc nhở trước mắt Trầm Lạc Phong còn chuyện trọng yếu hơn phải làm. “Từ Trầm Ngạn Huy, chúng ta không khó đoán được, tất cả đều có người an bài trước. Nhưng mục đích của hấn là gì? Hấn làm sao biết Liễu Ưc Vân ở nơi này muốn đi ra ngoài?”

“Duy nhất có thể chính là người nọ cùng Vân nhi có quen biết, nghe được hấn nói phải ở nơi này đi ra. Mà mục đích của hấn thực hiển nhiên cùng Vân nhi có liên hệ, mà chúng ta thế nào cũng không tìm được Vân nhi xem ra, rất có thể là bị người nọ mang đi rồi. Đối với việc không biết hấn có ý đồ gì, cũng sẽ không xác định Vân nhi có an toàn hay không.” Bị Trầm Ngạn Liệt nói ra trọng điểm làm Trầm Lạc Phong bắt đầu tự hỏi, “Xích Tuyết, Bạch Vụ, các người tiếp tục tìm tung tích Vân nhi. Thanh Sương, Hắc Ảnh, các người đi thăm dò một chút gần nhất Vân nhi cùng ai tiếp xúc, nhanh chóng hướng ta báo cáo.” Đúng vậy, trước tìm được hấn mới là chính yếu.

“Ta đây trước về cung, có việc trực tiếp tiến cung tìm ta.” Nhìn y đã có biện pháp, Trầm Ngạn Liệt cũng thoáng yên tâm.

“Ân!” Không có lời nào, chỉ có một ánh mắt cảm kích, Trầm Ngạn Liệt đã quen rất ăn ý cảm nhận được tạ ý của y. Ai, chỉ mong Liễu Ưc Vân có thể bình an vô sự, nếu không hấn thật không dám tưởng tượng Trầm Lạc Phong sẽ biến thành cái dạng gì. Hấn lúc này mới phát hiện, nguyên lai Liễu Ưc Vân trong lòng Trầm Lạc Phong địa vị đã trọng yếu như thế. Chính là không biết vì cái gì hấn có dự cảm không tốt, hy vọng chỉ là hấn đa tâm.

26. Chương 26

“Người nằm mơ, ta đã nói trừ bỏ Vân nhi ai ta cũng không muốn!” Y kiên định cự tuyệt.

“Người!” Nàng không dám tin nhìn Trần Lạc Phong, không nghĩ đến y cư nhiên đối với chính mình tuyệt tình như thế. “Người cư nhiên vì hấn đến cốt nhục của chính mình cũng không cần? Hấn rốt cuộc tốt chỗ nào, hấn sau lưng người muốn cùng Trần Ngạn Huy một chỗ, người cư nhiên vẫn thích hấn như thế.” Nàng tức đến mức nói không suy nghĩ.

“Này cùng người không....” Y ngưng bật, rồi mới đột nhiên xoay người gắt gao bắt lấy Tiêu Mộng Liên, “Người làm sao biết chuyện Vân nhi cùng Trần Ngạn Huy?”

“Ta..... Ta là nghe..... Nghe nghĩa mẫu nói.....” Phát giác chính mình lỡ lời Tiêu Mộng Liên tâm tư trống rỗng trả lời.

“Nói bậy! Sự kiện này trừ bỏ ảnh vệ không ai biết, hơn nữa ta cũng bắt bọn hấn giữ bí mật.” Y bộ mặt dữ tợn nhìn Tiêu Mộng Liên, “Cho nên người duy nhất biết sự việc này chính là chủ mưu. Nói có phải hay không là người! Vân nhi hiện đang ở đâu?” Y điên cuồng lắc bả vai Tiêu Mộng Liên.

“A đau quá, người mau thả ta ra!” Nàng nhanh bị y bóp chết.

“Nói, có phải hay không là người! Nói!”

“Người, người mau buông ta ra, người như vậy sẽ làm tổn thương đứa nhỏ!” Nàng kinh hoảng kêu to, hy vọng có thể ngăn lại hành vi điên cuồng của Trần Lạc Phong.

“Đứa nhỏ?” Trần Lạc Phong bỗng nhiên dừng tay, ngay lúc Tiêu Mộng Liên mới lấy lại hô hấp thì, y bỗng nhiên rút ra một cây chủy thủ để trước bụng nàng, “Mau nói cho ta biết Vân nhi ở đâu? Nếu không ta mổ bụng người lấy ra đứa nhỏ trước mặt người.”

“Người?” Tiêu Mộng Liên khó có thể tin được nhìn Trần Lạc Phong trước mắt như quỷ mị, thế nào cũng không nghĩ đến y cư nhiên nhẫn tâm như thế.

“A.....!” Nàng do dự làm Trần Lạc Phong cầm chủy thủ đâm một nửa vào bụng nàng. Nhìn máu tươi ồ ồ chảy ra, Tiêu Mộng Liên triệt để tan nát cõi lòng, nàng đột nhiên cười to, “Ha ha..... Cáp.... Cáp.....” Cười như điên dại mang theo đau lòng, nghe thật thê lương. “Trần Lạc Phong, người cư nhiên ngoan độc như thế!”

“Ít nói nhảm! Mau cho ta biết Vân nhi ở nơi nào!” Trần Lạc Phong không may bị ảnh hưởng.

“Hừ, người nghĩ muốn thấy hấn, kiếp sau đi!” Nàng cười nhạo nhìn y.

“Cái gì?”

“Ha hã. cho người biết. Hết thấy đều là ta làm. Là ta làm hấn tin tưởng người chẳng qua là đùa giỡn hấn, là ta nói hấn rời khỏi người, là ta an bài Trần Ngạn Huy làm người hiểu lầm hấn, cũng là ta thông báo cho vương gia. Cuối cùng vẫn là ta.....” Nàng đắc ý nhìn Trần Lạc Phong run rẩy, cấp cho y một kích trí mạng, “Tự tay đẩy hấn xuống vực! Ha ha..... Hấn đã chết, người vĩnh viễn cũng đừng nghĩ muốn gặp lại hấn! Ha ha..... A!”

“Người đáng chết!” Chủy thủ trong cơn giận đâm thật sâu vào thân thể nàng.

“Ha hã.... Khụ.... Cáp..... Người giết ta cũng vô dụng, ha ha..... Người đến thi cốt của hấn cũng không nhìn thấy, a a a a a!” Chủy thủ sắc bén trong nháy mắt mở toang bụng nàng, trong bụng nội tạng cùng máu tươi lập tức chảy ra ngoài, Tiêu Mộng Liên sau một tiếng kêu thảm liên tiếp thối. Máu tươi nhuộm đầy thân Trần Lạc Phong, mà y giống như không có cảm giác đứng ở chỗ đó.

“Vân nhi sẽ không chết, người lừa ta, hấn sẽ không chết.....” Không để ý tới Thanh Sương dò hỏi, Trần Lạc Phong không ngừng thấp giọng lầm bầm, thẳng hướng ngoài cửa đi tới.

“Gia, người muốn đi đâu?” Không dám ngăn y, Hắc Ảnh cùng Thanh Sương chỉ có thể yên lặng đuổi theo.

Đi được một hồi, trước mặt xuất hiện một vách núi. Trầm Lạc Phong loạng choạng hướng vách núi đi tới, bỗng nhiên một bụi cỏ hấp dẫn sự chú ý của y, y ngồi chồm hổm xuống, run rẩy cầm lấy. Ngón tay tiếp xúc với bề mặt ôn lương, nước mắt trong nháy mắt như suối chảy xuống. Đây là nửa khối ngọc bội, ỉn ỉn có thể nhìn ra chữ “Vân”. Đây nguyên bản là lễ vật y mười bảy tuổi được Vân nhi tặng, hai khối có chữ “Phong Vân”, bọn hắn mỗi người một khối. Khối kia của y từ lúc mới nhốt hắn vì muốn đả kích hắn đã làm vỡ trước mặt hắn, mà khối này Vân nhi luôn mang theo trong người. Nhẹ nhàng vuốt nửa ngọc bội còn lại trong tay, nơi bị vỡ ỉn ỉn có thể nhìn thấy vết máu còn lưu lại, phảng phất cho y biết Vân nhi trước khi chết bị hành hạ đến cỡ nào. Y thống khổ nhắm lại hai mắt, cầm trong tay tàn ngọc, mặc kệ bề mặt sắc bén cắt tay y máu chảy ròng ròng. Y cuối cùng biết vì cái gì Vân nhi phải thừa nhận lời nói dối của Trầm Ngạn Huy, vì cái gì nhận một chương trí mạng, nguyên lai hắn căn bản là muốn chết, lúc hắn tưởng mình bị lừa dối hắn đã tâm ý nguội lạnh muốn đi tìm cái chết. Mà y chẳng những không làm rõ tình huống, liền hung hăng tổn thương hắn, cứ thế mà.... Trầm Lạc Phong nhìn bên dưới vách núi là nước biển cuộn cuộn, nhìn thứ đã nuốt lấy người y muốn cả đời yêu thương thống khổ hô to, âm thanh thê lệ vang vọng tứ phía, thật lâu không tiêu tan....

27. Chương 27

Tám năm sau.

Trên một khối đá lớn gần Đào Nguyên đảo, một bóng người gầy đón gió mà ngồi. Hắn hai mắt vô thần nhìn ra nơi xa, tay không ý thức nhẹ nhàng vuốt ve nửa khối ngọc bội. Bị gió biển thổi trúng vạt áo không ngừng trở mình bay về phía trước là một thân bạch sa trường sam, hơn nửa thỉnh thoảng lộ ra bên ngoài quần áo là làn da tái nhợt làm hắn cả người thoát nhìn thanh nhã sạch sẽ, giống như thân rơi xuống trần gian. Nhưng là khuôn mặt của hắn bị một mặt nạ che khuất, chỉ lộ ra hai mắt cùng môi.

“Hải Sinh, Hải Sinh!” Từ xa một thanh niên chạy lại, thân ảnh khỏe mạnh cường tráng cùng làn da bị phơi nắng đến ngăm đen khiến cho người khác nhìn vào là biết một người hoạt bát thích vận động. Hắn một mặt chạy một mặt hướng phía bạch sắc nhân ảnh ngồi mà gọi, nhưng là người đã lâm vào trầm tư phảng phất không nghe hắn kêu gọi.

Người thanh niên đã đi tới phụ cận, nhìn thân ảnh tuyết trắng cho dù mình kêu thế nào cũng không phản ứng, hắn ngoài mặt trở mình xem thường, trên khuôn mặt búp bê lộ biểu tình chịu không nổi. A, lại nữa. Kể từ tám năm trước hắn ở ven biển tìm được người này đang hấp hối, rồi sau khi ngàn cầu vạn cầu lãnh khốc sư phụ của hắn cứu sống người này, người này liền ngày nào cũng bày ra dáng vẻ mất hồn. Mỗi ngày không phải ngồi lì trong nhà xem y thư khó hiểu của sư phụ, hoặc là giúp đỡ cư dân trên đảo xem bệnh, còn lại gần như tất cả thời gian đều ở đây ngăn người. Bất quá ngăn lại hắn cũng thực đáng thương, ngày ấy chính mình cứu hắn lên cả người đều là vết thương, ngực còn có một vết thương chí mạng do chưởng phong, đáng sợ nhất là khuôn mặt hắn, sư phụ nói là bị người dùng độc dược phá hủy. Bất quá càng làm hắn tức giận chính là, lúc hắn đối được cho người này nhìn đến phía sau hắn địa phương đó có vết thương bị nứt ra, sư phụ nói đó là bị người vũ nhục lưu lại. Thật không biết là ai tàn nhẫn như vậy! Mặc dù người này lúc tỉnh lại có một đoạn thời gian dường như không còn muốn sống, bất quá cuối cùng dưới cố gắng không ngừng của hắn cũng sống ở đây (chỉ có hắn tin như thế....). Khuôn mặt ngăm đen của thanh niên lộ ra tươi cười đắc ý. Bất quá người này giống như không nhớ kỹ sự tình trước kia, thậm chí đến tên hắn cũng lắc đầu, thế là liền đặt cho hắn cái tên mới, Hải Sinh. Không biết đã nghe ở đâu, chỉ biết nghĩa là sinh ra từ trong biển rộng, “Ha ha” càng nghĩ càng cảm thấy chính mình đặt tên này thật chính xác, thanh niên bất giác tự hào cười ra tiếng.

“A Bảo, người đang cười cái gì?” Một thanh âm ôn nhu hỏi.

“A?! Hải Sinh, người tỉnh rồi?” Nhìn thấy thân ảnh màu trắng đã tới trước mặt mình, A Bảo bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi.

“Là người tỉnh, mới đứng đi.” Hải Sinh cười hỏi. Mới mơ màng một chút, chính mình đã ngăn người a.

“Hắc hắc.....” Ngượng ngùng gãi đầu, khuôn mặt ngăm đen lộ ra một mặt hồng ửng.

“Trở về có được cái gì không, lần này cùng A Vương thúc rời bến đi Huyền thành có thu hoạch cái gì a.” Chỉ biết tiểu gia khóa đơn thuần này bụng không giấu được gì, nhất định trở về liền chạy tới tìm chính mình khoe vào thành nhìn thấy gì, Hải Sinh thông minh dời đi chủ đề.

“Đúng vậy, đúng vậy, có thiệt nhiều thứ hảo ngoạn đâu? Đi, chúng ta về nhà, vừa đi vừa nói!” A Bảo khoái trá kéo Hải Sinh hướng về nơi bọn họ ở đi đến.

Đứng dậy cầm ấm đựng nước, Hải Sinh nghĩ muốn cho A Bảo chén nước. Tiểu tử này đã nói nửa ngày, hẳn không mệt sao? Nhìn không được bộ dáng thao thao bất tuyệt của A Bảo, hẳn không còn cách nào lắc lắc đầu.

“Ân, lần này vào thành, chúng ta lại nghe được một ít chuyện kinh thành đâu?”

Nghe “Kinh thành” hai chữ, Hải Sinh thân mình chấn động.

“Nghe nói kinh thành cái gì Đao lão vương gia giống như mắc cái gì quái bệnh, tất cả thầy thuốc đều thúc thủ vô sách (bó tay không biện pháp), hoàng đế giống như ra chiếu kêu gọi thầy thuốc trên cáo thị, ai có thể chữa khỏi cho hắn, thưởng hoàng kim mười vạn lượng đâu! Nếu sư phụ không đi du lịch thì tốt rồi, bệnh người khác không chữa được không là gì đối với thánh thủ y tiên. Ai, bất quá cho dù hắn ở, cái người bằng sơn đó cũng không nhất định sẽ ra tay.” Bĩu môi, hẳn không phát giác dị dạng của người nghe hắn nói.

Hải Sinh nghe hắn nói Đao vương gia bệnh nặng, trong đầu cũng chỉ còn câu nói này, A Bảo lúc sau nói cái gì hẳn một chút cũng không nghe vào.

“A, Hải Sinh người thế nào lại ngẩn người, nước, nước đổ ra ngoài.” Cuối cùng phát hiện hắn phân tâm A Bảo lớn tiếng hô.

“A! Xin lỗi.” Hải Sinh bị A Bảo đánh thức, vội vàng cầm khăn tay chà lau.

“Hải Sinh, người thế nào?” Hắn thế nào có chút phát run, là bệnh cũ tái phát sao? Phải biết sẽ không a, kể từ hai năm trước sư phụ bảo hắn không cần ăn được tới nay, đều hảo hảo a.

“Không, không việc gì, có thể là vừa rồi gió thổi hơi lớn, có chút chóng mặt, ta nghỉ ngơi một chút.” Hải Sinh đơn giản hoảng loạn giải thích nói.

“Vậy người nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi, ở đây để ta thu thập.” Thấy hắn nói không thoải mái, A Bảo vội vàng giục hắn vào phòng.

Một mình nằm trên giường, nội tâm hắn sóng cuộn dâng trào. Hắn căn bản không mất ký ức, hắn chính là Liễu Ưc Vân. Năm ấy bị cứu tỉnh hắn từng một lần mất đi ý thức muốn sống, may mắn sư phụ, A Bảo cùng những người thiện lương trên đảo làm hắn hiểu được sinh mệnh trân quý, làm hắn có được sự ấm áp, hẳn cuối cùng sống tiếp. Có một ngày hắn biết người cứu hắn là thánh thủ y tiên, hắn liền bắt đầu cố gắng theo học tập y thuật, mặc dù người kia nói không thu đồ đệ, nhưng người trời sinh tính lạnh băng như vậy lại không cự tuyệt chính mình học tập. Tám năm này, dựa vào cố gắng của hắn, hắn đã học được bảy phần y thuật của sư phụ hắn, hắn thầm nghĩ vĩnh viễn ở lại đây, giúp người ta xem bệnh, vô sự thì đọc y thư, yên lặng như vậy cả đời. Hắn một mực cố gắng quên đi ký ức về cuộc sống trước kia, mặc dù có lúc hắn vô tình nghĩ tới, nhưng hắn tin tưởng thời gian sẽ vùi lấp hết thấy, rồi sẽ có một ngày hắn quên đi sự tồn tại của Liễu Ưc Vân, thật sự trở thành Hải Sinh. Nhưng là hiện giờ vận mệnh lại một lần nữa đem hắn ra vui đùa. Phụ vương bị bệnh nặng! Mặc dù phụ vương không còn nhận chính mình, nhưng hắn không thể nhìn người chết mà không cứu. Mà nếu hắn trở về cứu phụ vương, liền nhất định thấy y, nhìn thấy người hắn cực lực muốn quên, vậy tám năm cố gắng của hắn sẽ hóa thành bọt nước. Ông trời, vì cái gì phải tra tấn hắn như vậy, hẳn rất cuộc nên làm sao bây giờ?

28. Chương 28

Trên ngã tư đường nơi kinh thành phồn hoa, một người đeo mặt nạ, thân ảnh tuyết trắng đứng trong đám người có chút chói mắt. Liễu Ưc Vân không để ý đến ánh mắt dị dạng của người khác nhanh chóng bước đi. Đây cũng là nguyên nhân hắn không thích đi tới địa phương có quá nhiều người, dù sao khuôn mặt của hắn cũng không giống người mà như ma quỷ. Mà A Bảo đi phía sau hắn vẫn hồn nhiên không biết gì, cảnh tượng kinh thành phồn hoa náo nhiệt hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn.

“Hải Sinh, Hải Sinh! Người xem, phòng ở nơi này thật khá, còn có bên kia, có thật nhiều đồ ăn ngon, ta thật muốn nếm thử a. A.....! Chỗ đó, ngoài cửa có thật nhiều cô nương xinh đẹp, đó là nơi nào a? Ai, Hải Sinh người chờ ta với a!” A Bảo đơn thuần hiểu động không ngừng nhìn đông nhìn tây, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu khoa trương.

Liễu Ưc Vân trong lòng hối hận vì mang theo tiểu tử này, không muốn dẫn tới càng nhiều sự chú ý, hắn càng tăng nhanh bước chân tiến về địa phương quen thuộc đi đến.

Đứng trước cửa lớn đã lâu, Liễu Ưc Vân gần như không ức chế được nội tâm kích động. Hắn vẫn trở về, mặc dù ngàn vạn lần không mong muốn, nhưng hắn không thể mặc kệ phụ thân bị bệnh nặng. Nhưng là cho dù đang đứng trước cửa, hắn vẫn như cũ có chút phát run, hắn không biết nếu đi vào, kí ức ngày xưa phát sinh lại bùng lên, thậm chí.... Gặp lại y, hắn có thể chịu được không. Gương mặt này của hắn, hắn dám khẳng định y sẽ không nhận ra chính mình, nhưng là hắn vẫn có chút lo sợ.

“Vị tiên sinh này cho hỏi ngài tìm ai?” Mặc dù cảm thấy bề ngoài của hắn thực kì dị, thị vệ ngoài cửa vẫn lễ phép hỏi.

“A..... Ta,” Liễu Ưc Vân vội vã hồi tỉnh lại, nên đối mặt vẫn phải đối mặt, “Ta bóc lấy hoàng băng, ta là thầy thuốc muốn xem bệnh cho Đoan vương gia.”

Nhìn hắn tóc bạc vẫn tưởng là lão giả, không nghĩ đến thanh âm của hắn là thanh niên, thị vệ đầu tiên là ngăn người, lại nghe hắn nói là muốn xem bệnh cho lão vương gia, vội vàng nói: “Tiên sinh thỉnh chờ, ta đi bẩm báo quân gia.”

“Nhọc công các vị!” Hắn chấp tay thi lễ.

Ngay sau đó, thân ảnh lão quân gia liền xuất hiện trước mặt Liễu Ưc Vân. Một phen dò hỏi sau mới cung kính đưa hắn tới phòng của Đoan vương gia. “Vương gia hắn đã gần ba năm, không ngừng ho khan, người cũng gầy hốc đi. Nhiều thầy thuốc đã xem qua, dùng rất nhiều dược cũng không thấy tốt lên. Gần đây càng thêm nghiêm trọng, thường xuyên hộc máu, người cũng bắt đầu mê man cả ngày. Hy vọng thầy thuốc ngài có thể diệu thủ hồi xuân (bàn tay vàng) chữa khỏi cho vương gia, Trầm An ta cho dù làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp cho ngài.” Lão quân gia mệt mỏi nói. Không biết vì cái gì, hắn cảm thấy người trước mắt này có thể trị khỏi cho vương gia.

“Ta nhất định tận lực.” Đáy lòng đối với lão quân gia trung tâm cảm thấy vui mừng, hắn ôn nhu nói.

Liễu Ưc Vân xoay người đi tới trước giường vương gia, nhìn phụ thân gầy trơ xương, không còn chút nào anh vĩ của ngày xưa, hắn cực lực ngăn lại dòng lệ chảy xuống. Hắn nhất định phải chữa khỏi cho phụ thân, cho là sự bồi thường của người con bất hiếu này đi. Ngón tay nhẹ nhàng để lên cổ tay phụ vương, hắn nhắm hai mắt xem xét. Bỗng nhiên hắn kinh ngạc mở hai mắt. Thế nào như vậy? Thế nào có thể?! Trúng độc! Hơn nữa đã một thời gian dài, đến tận cùng là như thế nào, ai muốn làm hại phụ thân? Hắn trong đầu không ngừng tìm biện pháp.

“Hải tiên sinh, thế nào?” Nhìn hắn chuẩn mạch, lão quân gia bước lên dò hỏi.

Có nên cho hắn biết không? Không, hiện không thể tin tưởng mọi người. “A, vương gia mạch đập rất kì quái, ta phải nghiên cứu một chút mới có thể cho thuốc. Ngày mai ta viết phương thuốc đưa người, hôm nay người trước mang thuốc cùng đồ ăn của vương gia, cả nước uống cũng tạm thời ngừng lại. Từ giờ bắt đầu, chỉ có thức ăn cùng nước uống của ta mới có thể lấy cho vương gia dùng.”

“A? Vì cái gì a?” Lão quân gia khó hiểu.

“Là như vậy, ta dùng đều là các loại dược kì lạ, hơn nữa căn cứ vào bệnh tình của vương gia, ta tùy thời điều chỉnh phương thuốc. Vì tránh cho vương gia dùng sai phương thuốc, cho nên thức ăn của vương gia, ta đều phải tự mình an bài.” Liễu Ưc Vân giải thích nói.

“Này.....” Mặc dù lão quản gia đối với lời nói của hắn có chút hoài nghi, bất quá người này dám bóc hoàng bằng chắc phải có chút năng lực đi, hơn nữa không biết vì cái gì, lão quản gia cảm thấy người trước mặt thực thân thiết, đáng tin cậy.

Đang lúc này, bên ngoài truyền tới một trận âm ỉ, lão quản gia vội vã ra cửa xem xét, Liễu Ưc Vân cũng đi theo. “Thế nào? Có việc gì mà ồn ào vậy?” Lão quản gia nghiêm lệ nói.

“Là tiểu tử này, hắn nói muốn tìm cái gì Hải Sinh, liền cường ngạnh tiến vào....”

“Hải Sinh! Ta đi tìm người, ai, người mau buông ta ra!” Một thị vệ trả lời xong, A Bảo liền một bên vùng vẫy một bên kêu to.

“A, A Bảo!” Nhìn thân ảnh đang vùng vẫy trong tay thị vệ, Liễu Ưc Vân mới nhớ đến chính mình đã quên mất hắn, “Quản gia, hắn là bằng hữu của ta, theo ta cùng nhau, vừa này chúng ta không cần thận bị tách ra.” Hắn vội vã hướng quản gia giải thích.

“Nguyên lai là bằng hữu của tiên sinh, xin thứ lỗi, chúng ta sơ suất.” Quản gia cũng vội vàng giải thích, “Mau thả vị tiểu huynh đệ này.”

“Uy, ta cũng không phải cái gì tiểu huynh đệ nga!” Vừa được tự do, A Bảo liền nhanh nhẹn chạy đến trước mặt lão quản gia, “Ta chính là đồ đệ của thánh thủ y tiên nga. Mặc dù y thuật học có chút không xong, bất quá thế nào cũng là sư huynh của gia hỏa này nga!” Hắn chỉ chỉ Liễu Ưc Vân, một khuôn mặt tự hào nói.

“A Bảo!” Liễu Ưc Vân có chút chỉ trích nhìn hắn, thật là, sư phụ không thích bọn hắn nói là đồ đệ của người, gia hỏa này thật đúng là dạy dỗ mãi không đổi.

Vừa nghe là đồ đệ của thánh thủ y tiên, lão quản gia nhất thời trở nên sùng kính, vừa mới có chút hoài nghi với Liễu Ưc Vân trong nháy mắt biến mất không dấu vết, “Nguyên lai là đệ tử của thánh thủ y tiên, lão phu thật là có mắt không trông. Xem ra lần này vương gia nhất định được cứu rồi. Tiên sinh đi đường nhất định thập phần mệt mỏi, người đâu, mau thu thập hai gian phòng hảo hạng để hai vị khách quý nghỉ ngơi.”

“A, chúng ta.....” Liễu Ưc Vân nghi hoặc, hắn không nghĩ ở lại đây, nhưng tình huống của phụ thân lại làm hắn không yên lòng.

“Thế nào, tiên sinh?” Thấy hắn do dự, lão quản gia vội hỏi.

“Không có gì, làm phiền rồi.” Vẫn là sinh mệnh của phụ thân quan trọng hơn, Liễu Ưc Vân cuối cùng quyết định ở lại.

29. Chương 29

Buổi đêm ngày hè, bầu trời sáng sủa không một gợn mây, ánh trăng treo trên cao điểm xuyết thêm những ngôi sao nhỏ sáng rực. Gió nhẹ thổi qua, mang theo chút hơi lạnh, làm tan đi nhiệt độ nóng bức đêm hè. Liễu Ưc Vân đi giữa hoa viên, trong lòng rối rắm suy nghĩ. Tình huống của phụ thân đã ổn định, chỉ cần chậm rãi điều dưỡng, vài ngày sau nhất định sẽ khỏe lại. Nhưng hắn âm thầm quan sát mấy ngày nay, vẫn như cũ không biết ai muốn hại phụ thân, những người quanh đây hắn không dám tin tưởng, người duy nhất tin tưởng sẽ không hại phụ thân lại không chịu xuất hiện. Nghĩ đến người đó, Liễu Ưc Vân không hiểu sao trở nên nôn nóng. Trở về đã hơn mười ngày, mỗi ngày hắn đều vượt qua trong lo lắng, sợ hãi gặp lại y, nhưng khi mỗi ngày kết thúc lại cảm thấy có chút mất mát. Hắn thậm chí vài lần muốn hướng quản gia dò hỏi, nhưng lại không biết bắt đầu như thế nào. “Ha ha.....” Nở nụ cười mang theo chút tự giễu. Cho dù hỏi được thì như thế nào, hắn hiện tại chuẩn bị tốt lắm, lại muốn gặp mặt y sao? Thật sự muốn nhìn đến y,

nhìn người cho hần bao nhiêu đau khổ sao? “Không, ta chỉ là vì phụ thân!” Phảng phất an ủi chính mình, hần kiên quyết tự nhủ. Đúng, hần chính là vì an toàn của phụ thân, muốn tìm y thương lượng, hần đã quên hết thấy, toàn bộ đã quên!

Bất tri bất giác Liễu Ưc Vân đi tới một đình viện an tĩnh, nhìn viện môn quen thuộc trước mắt, Liễu Ưc Vân bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt có chút ẩm ướt. A, thật là lại trở về, trở về nơi hần từng sinh sống hai mươi năm. Không biết hiện tại là cái dạng gì đâu? Tám năm sau khi đưa con bất hiếu này rời đi, ở đây chắc là không có người chăm sóc mà tàn lụi đi. Hần nhẹ nhàng mở cửa, trước mắt hoàn toàn bất đồng so với trong tưởng tượng của hần làm Liễu Ưc Vân ngốc lảng tại chỗ. Trong viện cây cối vẫn rậm rạp như cũ, hoa cỏ vẫn như trước tốt tươi, đình viện sạch sẽ ngăn nắp đến một mảnh lá khô cũng không có. Đi vào căn phòng, nếu nói căn phòng ngăn nắp làm Liễu Ưc Vân giật mình, không bằng nói trong căn phòng cùng năm đó một chút cũng không đổi thực sự làm hần kinh ngạc. Đây vì cái gì? Sạch sẽ ngăn nắp như thế nói rõ có người thường xuyên đến quét tước, nhưng là nếu nói ở đây có người ở, vì sao bố trí trong căn phòng chưa từng bị động qua, hơn nữa từ ngày hồi phủ, trừ bỏ phụ vương cùng vương phi, lão quản gia cùng một ít hạ nhân, căn bản một người khác cũng không thấy, vậy là ai ở tại đây đâu?

Ngay lúc Liễu Ưc Vân lâm vào trầm tư, một thân ảnh cao ngất khỏe mạnh xuất hiện trước cửa viện. Nhìn thấy cửa viện mở ra, Trầm Lạc Phong lông mày anh tuấn không khỏi nhướn lên, trong lòng ngực dâng lên một tia lửa giận. Đến tột cùng là ai lớn mật như thế dám tiến vào đây, y không phải đã phân phó bất luận kẻ nào cũng không được bước vào đây sao? Y bất quá chỉ là rời khỏi mười mấy ngày, liền cư nhiên có người muốn khiêu chiến với y, y thật sự phải nhìn một chút là kẻ nào lớn mật như thế! Nghe trong thư phòng truyền đến một ít thanh âm nhỏ nhẹ, Trầm Lạc Phong lập tức mang theo lửa giận đi thẳng đến thư phòng.

Ánh trăng nhu hòa tiến vào căn phòng, làm người một thân tuyết trắng nhiễm một tầng ánh sáng mờ mờ lung lung. Gió nhẹ trong đêm nhẹ nhàng nhấc lên vạt áo hần, không ngừng ở trong không trung lay động. Ánh sáng bạc cũng tùy theo gió mà tại trên thân ảnh nhẹ nhàng đung đưa, ánh trăng nhu hòa phát ra quang mang lóng lánh màu bạc. Trầm Lạc Phong đi tới thư phòng nhìn đến chính là cảnh tượng như vậy, nhìn người trước mắt điềm tĩnh ôn nhu lửa giận của y vừa mới bốc lên trong nháy mắt tiêu thất. Y đứng ngốc ở không xa phía sau nhìn bóng dáng gầy yếu của hần, không biết vì cái gì y bỗng nhiên cảm thấy nhìn hần như vậy thực thoải mái, cái cảm giác đã lâu không có. Hần là ai? Y không nhớ vương phủ có người như vậy a.

“Người là ai?” Không tự giác thả nhẹ giọng, thì thào hỏi.

Vẫn còn trong trầm tư Liễu Ưc Vân nghe tiếng xoay người, người xuất hiện trước mắt làm hần trong nháy mắt cứng đờ. Là y! Mặc dù dưới đáy lòng đã chuẩn bị trước vô số thứ dùng khi gặp lại y, nhưng hôm nay thật sự gặp, ở tình huống đột nhiên như thế gặp lại y, đối với Liễu Ưc Vân mà nói vẫn là bị kinh hách không nhỏ. Nhiều năm không thấy y lại càng anh tuấn, bất luận là thân hình cao lớn hay là dung mạo tuấn đạt khí chất hơn người, đều đã không còn sót lại sự non nớt của thiếu niên, cảm giác làm người khác thấy áp bức. Liễu Ưc Vân tuyệt đối không nghĩ

đến Trầm Lạc Phong lại đột nhiên xuất hiện phía sau, hần vô ý thức sờ mặt nạ trên mặt, biết nó hoàn hảo mang trên mặt mới có chút thả lỏng.

“Người là ai? Sao lại ở đây?” Thấy hần thật lâu không đáp, Trầm Lạc Phong bước về phía trước vài bước rồi một lần nữa hỏi lại.

“Không, không cần.... A!” Nhìn y đi về phía mình, một cảm giác sợ hãi không hiểu bỗng dưng đánh ụp về phía Liễu Ưc Vân, trong lúc hoảng loạn hần muốn lui về phía sau lại bị vấp vào chân bàn, mắt thấy sẽ hướng về phía sau ngã sấp xuống.

“Cẩn thận!” Trầm Lạc Phong tay mắt lanh lẹ đuổi về phía trước, đỡ Liễu Ưc Vân sắp ngã xuống chặt chẽ ôm lấy.

Không có đau đớn như dự đoán, Liễu Ưc Vân mở hai mắt kinh dị phát hiện mình đang nằm trong lòng Trầm Lạc Phong. Hần vội vàng tránh cái ôm muốn đứng lên.

“Ha hã.....” Người trong ngực phát run nhưng vẫn muốn tránh cái ôm mà đứng lên, giống như tiểu động vật chịu kinh hách, Trầm Lạc Phong bỗng nhiên tâm tình tốt nổi nụ cười, “Người không cần sợ hãi, ta sẽ không

làm hại người.”

“Người..... Người mau buông..... Ta” Liễu Ưc Vân run rẩy nói, mặc dù chắc y không nhận ra chính mình nhưng hấn vẫn cần thân dè thấp tiếng nói.

Nhẹ nhàng thả người trong ngực không ngừng vùng vẫy, không biết vì sao, Trầm Lạc Phong bỗng nhiên cảm thấy có một chút mát mát, nhưng y nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, “Ta là tiểu vương gia của Đoan vương phủ, người là ai?” Y hỏi.

“Ta..... Ta là..... Thầy thuốc chữa bệnh của vương gia, Hải Sinh.” Mặc dù hấn đã cố gắng khắc chế, nhưng đối mặt với Trầm Lạc Phong, hấn vẫn không thể thuận lợi nói cho xong.

“Người chính là Hải tiên sinh,” Không nghĩ đến người nhỏ bé trước mắt này chính là thầy thuốc quản gia nhắc tới, “Phụ vương ta bị bệnh thế nào?”

“Này.....” Hấn ngập ngừng, “Vương gia căn bản không phải bệnh.”

“Có ý gì?”

“Là trúng độc!”

“Trúng độc?!” Trầm Lạc Phong kinh ngạc, thế nào có thể?

“Đúng, hơn nữa không phải độc dược bình thường.” Tình huống của phụ thân làm Liễu Ưc Vân tạm thời quên đi sự sợ hãi đối với Trầm Lạc Phong, hấn giải thích nói “Vương gia trúng chính là một loại độc dược của Tây Vực tên là Duyên Hương, chỉ mình độc tính này cũng không mạnh, một lần ăn vào gần như không có phản ứng gì. Nhưng nếu ăn trường kỳ, độc tố ở trong thân thể tích lũy đến mức độ nhất định thì sau đó, liền bắt đầu có triệu chứng nôn mửa, choáng váng, thậm chí hộc máu, nếu không kịp thời cứu chữa, vậy cuối cùng sẽ hộc máu mà chết. May mắn tình huống của vương gia chưa quá trễ, ta đã giúp hấn giải độc, chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, sẽ tốt lên. Chính là...”

“Chính là không biết người hạ độc là ai? Người này nếu có khả năng giữa lúc không ai biết cho phụ vương trường kỳ ăn độc này, nói vậy là người trong phủ. Cho nên cho dù người lần này may mắn cứu được phụ vương, nhưng khó bảo toàn ngày khác giở trò cũ, là vậy sao?” Trầm Lạc Phong tiếp tục lời Liễu Ưc Vân nói.

“Ân!” Đã biết trước y cơ trí, cho nên Liễu Ưc Vân cũng không kinh ngạc khi y biết mình muốn nói gì, “Cho nên việc cấp bách là tìm ra người hạ độc vương gia.”

“Chuyện phụ vương trúng độc, còn có ai biết?”

“Không có!”

Đối với việc hấn thông minh giữ bí mật, Trầm Lạc Phong cảm thấy rất kinh ngạc. Y có chút giật mình nhìn hấn, mặc dù người trước mắt là nhân tài, hơn nữa lại thần bí đeo mặt nạ. Nếu là bình thường, y nhất định sẽ không tin tưởng khinh địch như vậy với người không rõ lai lịch. Nhưng là lúc này y tin tưởng hấn nói, không chỉ như thế, y thậm chí đối với việc hấn thông minh giữ bí mật có chút tán thưởng. Y bắt giác bắt đầu đối với người một thân tuyết trắng này sản sinh hứng thú.

“Có thể cho ta biết vì cái gì lại đeo mặt nạ không?” Y mỉm cười hỏi.

“Ân?” Đối với việc Trầm Lạc Phong đột nhiên chuyển đề tài có chút khó hiểu, nhưng hấn liền lập tức bình tĩnh lại, hấn có chút thống khổ sờ mặt nạ trên khuôn mặt. Ha hã, y cứ nhiên hỏi hấn vì cái gì? Vì cái gì? Đây chính là kiệt tác của y a, người hỏi vì cái gì là hấn mới đúng đi! “Không cần người quản!” Liễu Ưc Vân tức giận hô to, lập tức xoay người hướng phía ngoài chạy đi.

“Ách!” Liễu Ưc Vân đột nhiên tức giận làm Trầm Lạc Phong cảm thấy lạ lùng, là y nói sai cái gì sao? Nhìn thân ảnh gầy yếu chạy xa dần, y trong lòng nổi lên tia đau đớn. Vì cái gì thân ảnh đơn bạc chạy trốn trong bóng đêm của hấn làm y đau lòng. Còn có vừa mới ôm lấy hấn cùng hấn kêu to có chút quen thuộc là thế nào? Không biết vì cái gì, Trầm Lạc Phong trực giác người kêu Hải Sinh này xuất hiện sẽ làm cuộc sống của y thay đổi thật lớn, nhưng là vì cái gì lại như vậy?

30. Chương 30

Uy phụ thân uống được xong, Liễu Ưc Vân ngồi trong căn phòng lâm vào trầm tư. Kể từ ngày ấy hắn hoảng hốt trốn sau đó không còn gặp lại Trầm Lạc Phong. Đối với việc ngày đó gặp nhau trong lòng hắn vẫn tràn đầy sợ hãi. Không biết vì cái gì gặp lại y hắn trừ bỏ khẩn trương bên ngoài, hắn cư nhiên không cảm thấy hận ý như tưởng tượng. Hắn cảm thấy hắn đáng lẽ phải hận y, hận y làm tổn thương hắn, hận y giẫm đạp tâm hắn. Chính là khi nhìn thấy khuôn mặt y, khi tay y lại một lần nữa ôm lấy hắn, thì hắn phát hiện hắn đã sai. Hắn căn bản không thể hận y, cho dù đã bị tổn thương như vậy, hắn vẫn không thể hận y, thậm chí còn có chút lưu luyến sự ôn nhu của y. Có lẽ hắn thật sự tiện đi. Hắn vẫn lừa chính mình phải quên y, nhưng hắn vĩnh viễn có lẽ cũng không quên được y. Nhưng là quên không được thì sao chứ? Y nhất định đã cùng Tiêu Mộng Liên thành thân đi, đã có đứa nhỏ, trong thế giới của y nhất định đã không còn hắn tồn tại.

“Hải tiên sinh, Hải tiên sinh!”

“Ách?” Ở lần gọi không biết thứ bao nhiêu của quản gia, Liễu Ưc Vân trong trầm tư cuối cùng có phản ứng.

“Hải tiên sinh, hôm nay khí hậu quá nóng, ta cố ý kêu trừ phòng làm chè lạnh giải nhiệt, ngài lại ném thử.”

“A, đa tạ lão bá.” Kinh ngạc vì chính mình ngăn người, Liễu Ưc Vân ngượng ngùng cúi đầu.

“Không có gì, Hải tiên sinh thoát nhìn giống như có tâm sự?” Lão quản gia hảo tâm hỏi thăm, không biết vì cái gì hắn rất thích Hải tiên sinh, cảm thấy hắn giống như con của mình, mỗi lần đứa nhỏ này một bộ dáng đăm chiêu, lại làm hắn rất lo lắng.

“Ta, ta không việc gì! Có thể do trời rất nóng.” Hắn lúng túng trả lời.

“A, ta lấy thêm cho người chè giải nhiệt!” Lão quản gia xoay người muốn đi.

“A, không cần! Cái.....” Liễu Ưc Vân do dự, “Ta muốn hỏi một chút.....”

“Cái gì?”

“Cái.... Tây.... Gian phòng phía tây....” Hắn ấp úng nói.

“Phòng phía tây? Thế nào người lại đi vào Gian phòng phía tây?” Lão quản gia kinh ngạc hỏi.

“Thế nào?” Đối với lão quản gia phản ứng quá mức, Liễu Ưc Vân cảm thấy giật mình.

“Ai, đều do ta gần đây quên cho người biết, chỗ đó không thể tới!”

“Vì cái gì?”

“Người có điều không biết a, ai....” Lão quản gia thở dài, ngữ khí đầy bất đắc dĩ, “Nơi đó là đại gia nhà ta trước đó ở. Kể từ tám năm trước sau khi đại gia qua đời, tiểu vương gia đã ra lệnh không cho bất luận kẻ nào vào chỗ đó, cho dù mọi người quét tước cũng không được, nếu có ai không cẩn thận đi lầm vào, nhất định bị đánh cho thực thảm rồi mới đuổi ra khỏi vương phủ.”

“Vì cái gì?” Hắn khó hiểu.

“Còn không phải vì đại gia chết. Tám năm trước đại gia đột nhiên mất tích, khi đó tiểu vương gia gần như nổi điên đi tìm hắn. Cuối cùng có một ngày y không biết làm sao biết được, kỳ thật đại gia đã chết, gần như đã kích sinh mệnh của tiểu vương gia, y nói là chính mình hại chết đại gia, y mỗi ngày đều tra tấn chính mình, có nhiều lần thậm chí muốn chết. Nhìn dáng vẻ y, ta thật sự là đau lòng a.” Nhớ tới tình cảnh khi đó, lão quản gia vẫn thấy hoảng sợ, “Sau này y cuối cùng ngã bệnh, bệnh nặng một hồi khi tỉnh lại mặc dù không còn muốn tìm cái chết, nhưng y tựa như trở nên phong bế chính mình. Vốn không thường cười nay càng trở nên lạnh lùng, y không cho bất luận kẻ nào tiếp cận mình, thậm chí cả ảnh vệ trước kia cũng bị y đưa đến chỗ khác. Y đột ngột ở ở biệt viện, dọn vào ở trong gian phòng của đại gia lúc trước, cự tuyệt bất luận kẻ nào tiếp cận chỗ đó, quét dọn đều là y tự mình làm. Chỉ cần ở nhà trừ bỏ đi chăm sóc hoa viên đủ loại hoa cỏ của đại gia trước kia, thì cũng là đem chính mình giam trong gian phòng phía tây, không

cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc. Cho nên chỗ đó tuyệt đối là cấm địa, người nhất thiết không được tới đó a! Hải tiên sinh, Hải tiên sinh!” Không biết vì cái gì Hải tiên sinh lại lâm vào trầm tư, lão quần gia đã biết thói quen này của hắn rất khó bị người đánh tỉnh, đành phải không còn cách nào lắc đầu xoay người rời khỏi.

31. Chương 31

Nghe lão quần gia nói một hồi, Liễu Úc Vân gần như đã ngốc lảng tại chỗ. Hắn không cách nào khống chế bước chân của chính mình, chậm rãi đi tới hoa viên trước kia chỉ thuộc về hắn. Ánh vào tâm mắt là biển hoa cùng mùi hương thơm ngát làm nội tâm Liễu Úc Vân không ngừng cuộn sóng. Thế nào như vậy? Đây cùng hắn tưởng tượng hoàn toàn không giống a. Y không phải hy vọng chính mình chết sao? Không phải y gọi người cường bạo hắn sao, lại đẩy hắn xuống sườn núi sao? Đây rốt cuộc là thế nào? Là giống như quần gia nói như vậy nhớ chính mình sao? Hắn không thể tin được, cũng không nguyện tin tưởng. Hắn tưởng y đã thành thân, đã có đứa nhỏ của chính mình, cuộc sống trôi qua hạnh phúc, nhưng sự thật sao lại như thế! Nhưng là lúc đầu nhìn thấy y thì, ánh mắt ưu thương trên khuôn mặt u buồn không hợp với tuổi tác là vì cái gì....

“Có phải hay không cảm thấy thực mê hoặc?” Một giọng nữ đột nhiên xuất hiện phía sau hắn.

“Ai?” Liễu Úc Vân kinh ngạc xoay người, rõ ràng phát hiện một thanh trường kiếm chỉ trước ngực hắn, mà người cầm kiếm cư nhiên là Đoàn vương phi!

Đoàn vương phi lúc này chính là một khuôn mặt phấn hận nhìn hắn, “Cảm thấy thực kinh ngạc đi, ta cũng vậy? Ta thực không nghĩ đến từ trên vách núi ngã xuống mà người cư nhiên còn sống, Liễu Úc Vân!”

“Người, người thế nào biết?” Thân phận chính mình bị vạch trần, làm hắn giật mình.

“Hừ! Nếu không phải người chạy tới gặp cái tiện nhân, ta cũng không biết.”

“Người theo dõi ta?” Không nghĩ đến chính mình đi nhìn trộm mẫu thân, cư nhiên bại lộ thân phận.

“Người thực sự làm kẻ khác phát ghét a! Cư nhiên lần lượt phá hoại chuyện của ta. Trước kia là bởi vì người, làm Lạc Phong không thể tàn nhẫn giúp ta diệt trừ cái tiện nhân. Đây một lần, người rõ ràng đã chết, lại vì cái gì mà chạy về phá hoại chuyện của ta!” Không trả lời Liễu Úc Vân hỏi, Đoàn vương phi oán giận nói, trường kiếm trong tay tiến một chút về phía ngực Liễu Úc Vân.

“Phá.... Người sao? Không lẽ nào..... Không lẽ nào nói..... Là người?” Bỗng nhiên trong đầu hiện ra lời suy đoán làm Liễu Úc Vân không dám tin nhìn về phía Đoàn vương phi.

“Đúng vậy, là ta hạ độc. Ta thật vất vả tìm được độc được không nghĩ đến cư nhiên vẫn bị người giải được!”

“Vì cái gì? Người.... Người không phải thực yêu phụ thân sao?” Hắn khó hiểu.

“Chính là bởi vì ta yêu hắn!” Nàng đột nhiên không khống chế được mà hô to, trong mắt tràn đầy không cam lòng cùng cừu hận, “Ta yêu hắn hơn hết thảy, thậm chí là hy sinh mạng sống của ta. Nhưng hắn thì sao? Bất luận ta đối với hắn tốt thế nào, trong mắt hắn vĩnh viễn đều không có ta tồn tại, vĩnh viễn đều chỉ có nương diên khủng khiếp đáng chết của người! Cho dù nàng từng sát hại tỷ tỷ, làm ta cùng Lạc Phong bị thương, hắn vẫn yêu nàng, cho dù nàng sinh ra người tiện nhân câu dẫn đệ đệ mình, hắn vẫn để ý nàng. Cho nên ta hận hắn! Ta không cần hắn qua ta nhìn thấy bóng dáng tiện nhân kia, ta không cần hắn vẫn muốn nàng. Nếu không chiếm được hắn, ta thà... hủy hắn cũng không muốn hắn nhớ thương tiện nhân kia!”

“Cho nên người phải giết hắn?!”

“Đúng, ta làm cho hắn thay đổi, chỉ cần hắn không nghĩ về tiện nhân kia, ta sẽ cho hắn giải được. Chính là nhiều năm như thế, hắn không có một khắc quên được nàng, ta cuối cùng đối với hắn chết tâm. Nhưng là người, người xuất hiện làm hết thảy đều thay đổi. Ta hận người! Nếu giết hắn không được, hiện giờ ta giết người coi như có điểm an ủi!” Nói xong, nàng bỗng nhiên dùng sức đẩy trường kiếm trong tay về phía ngực Liễu Úc Vân.

Mắt thấy mũi kiếm đâm vào ngực mình, Liễu Ưc Vân tự biết bất luận thế nào cũng không trốn được, đơn giản nhắm lại hai mắt chờ đợi đau đớn xuất hiện. Kỳ quái là hần cứ nhiên tuyệt không sợ tử vong sắp tới, chính là đáy lòng có chút tiếc nuối. Tiếc nuối cái gì chứ? Cứ nhiên là trước khi chết không thể gặp lại Trầm Lạc Phong một lần. Không có hận, không có oán giận, phẳng phất mọi thứ đã qua hết thảy cũng không trọng yếu. Không nghĩ đến khi đối mặt với tử vong thì hần mới phát hiện tiếng lòng của mình, nguyên lai hần vẫn yêu y, chính là thừa nhận có chút muộn đi.

Ngay lúc mũi kiếm lóe hàn quang sắp đâm vào trong ngực Liễu Ưc Vân, bỗng nhiên chưởng phong ập lại, mũi kiếm sắc bén chỉ mới vạch được quần áo trước ngực hần đã bị cứng rắn bẻ gãy, Đoan vương phi cũng bị cường khí của chưởng phong dao động làm bay ra xa, lập tức Liễu Ưc Vân bị chặt chẽ ôm vào ***g ngực rộng lớn.

“Này....” Liễu Ưc Vân kinh ngạc nhìn người ôm mình. Thế nào là y? Là y cứu mình.

Trầm Lạc Phong không nói chuyện, y chính là chặt chẽ ôm chặt Liễu Ưc Vân, phẳng phất sợ giống như một khi lỏng ra hần liền biến mất. Không biết là khẩn trương hay kích động, Trầm Lạc Phong thân mình không ngừng run rẩy, thậm chí cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

“Tiểu... Tiểu vương gia.... Người, người có thể thả ra.... Ta không?” Cái ôm quá chặt làm Liễu Ưc Vân có chút khó thở, mà thân mật tiếp xúc như thế làm hần có chút vô thức.

“Vân nhi, ta cuối cùng lại được thấy ngươi.” Thanh âm khàn khàn run rẩy từ đỉnh đầu Liễu Ưc Vân truyền tới, giống như một tia sét nhảy mắt đánh trúng hần.

“Người..... Người nói cái gì..... Ta nghe không hiểu.....” Hần giây dựa muốn rời khỏi cái ôm của y, “Thỉnh người thả ta ra!”

“Không, không thể, Vân nhi, ta chết cũng không thả ngươi!” Trầm Lạc Phong kích động nói.

“Ta không biết ngươi nói cái gì, ta..... Ta không phải cái gì Vân nhi, ta gọi là Hải Sinh!”

“Không cần tiếp tục phủ nhận, Vân nhi, vừa rồi các ngươi nói gì ta đều nghe thấy.” Nhớ tới một màn vừa rồi Trầm Lạc Phong vẫn còn kinh sợ. Vài ngày này y cuối cùng tra được người hạ độc dĩ nhiên là dì, không biết giải quyết thế nào y hồi phủ mà tâm phiền ý loạn, vốn định đến hoa viên y thường đi để bình tĩnh một chút tâm tình, này là sau khi Vân nhi đi y dưỡng thành thói quen. Nhưng làm y không nghĩ đến chính là y cứ nhiên nghe được bọn hần nói chuyện. Không nghĩ đến Vân nhi của y còn sống, hơn nữa cứ nhiên ở ngay trước mắt y, y cao hứng muốn nhảy lên. Đang lúc y mừng như điên thì sau đó, y rõ ràng phát hiện Đoan vương phi đột nhiên đâm về phía Liễu Ưc Vân, mà càng làm y tim y muốn ngừng đập là Liễu Ưc Vân cứ nhiên không tránh, nếu không phải y lập tức phát chưởng bẻ gãy trường kiếm, hiện tại y không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì. Nghĩ đến đây, Trầm Lạc Phong không khỏi càng thêm ôm chặt người đang không ngừng vùng vẫy.

“Không, ta..... Ta không phải, ta là Hải Sinh, ngươi nghe nhầm.” Liễu Ưc Vân không ngừng phủ nhận.

“Vân nhi!” Trầm Lạc Phong lật người hần lên, “Này là cái gì, ngươi nếu không phải Liễu Ưc Vân, mang cái này làm gì?” Y chỉ ngọc bội của Liễu Ưc Vân trên ngực, bởi vì quần áo bị cắt mà nửa khối ngọc bội lộ ra bên ngoài hời.

“Này....” Cúi đầu xem ngọc bội trước ngực, Liễu Ưc Vân biết chính mình không cách nào tiếp tục phủ nhận.

“Vân nhi, ta cuối cùng lại thấy được ngươi!” Nhìn hần không phủ nhận, Trầm Lạc Phong mừng như điên ôm lấy hần.

“Không cần, không cần lại đây!” Liễu Ưc Vân lúc này tâm lí loạn thành một đoàn, chính là trực giác không muốn lại tiếp cận y, hần cứ tuyệt rõ ràng.

“Vân nhi?!” Liễu Ưc Vân cứ tuyệt quá rõ làm Trầm lạc Phong có chút thương tâm, “Người là không chịu tha thứ cho ta sao?” Y tràn đầy áy náy nói.

“....” Liễu Ưc Vân không trả lời, kỳ thật là không biết nên trả lời thế nào. Oán y sao? Là có chút ít. Chính là đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu.

“Vân nhi, ta có thể sửa. Ta có thể dùng cả đời để yêu thương bồi thường cho ngươi, cầu ngươi tha thứ cho ta được không?” Y khẩn cầu nhìn Liễu Ưc Vân.

“Ta.....” Nhìn Trầm Lạc Phong thành khẩn cùng ánh mắt khát vọng, Liễu Ưc Vân gần như yếu ớt gật đầu.

“Hừ, cho dù là như vậy, ngươi thật sự có thể cùng Lạc Phong tiếp tục cùng một chỗ sao? Khụ khụ....” Lúc này Đoan vương phi bị hai người xem nhẹ, từ từ ở dưới mặt đất đứng lên, “Dùng thân thể dơ bẩn bị mười mấy người luân phiên cưỡng bức?”

“Không cần nói!”

“Ngươi nói cái gì?” Hai thanh âm đồng thời phát ra.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi.... Ngươi nói lại một lần nữa!” Trầm Lạc Phong hỏi.

“Khụ khụ, nghe không rõ sao? Bảo bối của ngươi, kỳ thật là bị vô số nam nhân thượng nát rồi!” Đoan vương phi chanh chua nói, ngữ khí tràn đầy khinh miệt.

“Vân nhi!” Trầm Lạc Phong cúi đầu nhìn Liễu Ưc Vân không ngừng phát run, trong lòng nổi lên đau đớn như bị dao đâm. Vân nhi của y đến tột cùng chịu bao nhiêu đau khổ a, y đau đớn hôn lên tóc hần, “Xin thứ lỗi, làm ngươi chịu khổ!”

“Ngươi!” Không nghĩ đến Trầm Lạc Phong có phản ứng như vậy, Đoan vương phi phần hận chỉ y nói, “Lạc Phong, ngươi làm gì, ngươi có biết hay không hần có bao nhiêu dơ bẩn?”

“Vân nhi trong lòng ta vĩnh viễn là thuần khiết nhất!” Y kiên định trả lời, rồi mới chuyển qua Đoan vương phi, trong mắt ánh ra *** quang, “Nhưng thật ra ngươi, làm thế nào biết được việc này!”

“Chuyện tới hiện giờ ta cũng không giấu ngươi, hần bị cưỡng bạo chính là ta cùng Tiêu Mộng Liên làm!”

“Cái gì?!” Trầm Lạc Phong tức muốn bùng nổ, y tức giận trừng Đoan vương phi.

“Vì cái gì? Vì cái gì ngươi như vậy đối với ta? Cho dù ngươi hận nường ta, giết ta thì tốt rồi, nhưng vì cái gì phải tra tấn ta như vậy?” Vẫn chưa lên tiếng Liễu Ưc Vân bỗng nhiên thì thào hỏi.

“Bởi vì ta cũng hận ngươi! Ta đem Lạc Phong trở thành đứa nhỏ của chính mình, ta hy vọng y tương lai có thể cưới vợ hạnh phúc mà sống, hiểu thuận với ta. Chính là ngươi làm y trở nên như vậy, làm y trở nên không bình thường, là ngươi làm y vì ngươi cư nhiên xung đột với ta! Cho nên ta hận ngươi!” Đoan vương phi giận dữ trừng hần.

“Im đi! Hạnh phúc của ta tự ta chọn lựa! Mấu phi, này là lần cuối cùng ta gọi ngươi như vậy. Nguyên bản lúc ta biết nguyên nhân ngươi hạ độc hại phụ vương thì đối với người còn chút thương xót, nhưng ngươi cư nhiên hãm hại Vân nhi, lần này ta bất luận thế nào cũng không tha thứ cho ngươi!” Trầm Lạc Phong phần hận nói, trong mắt chứa đầy sát khí.

“Ha ha..... Không nghĩ đến ta tân tân khổ khổ nhiều năm như thế, cư nhiên đổi lại là đối đãi như thế của phụ tử các ngươi! Tỷ tỷ, lúc này ta thật ra có điểm hâm mộ ngươi có thể đi sớm như vậy, ha ha.....” Phát ra tiếng cười to điên cuồng, nàng đột nhiên nhìn về phía Trầm Lạc Phong, trong ánh mắt tràn đầy không cam lòng, “Không cần ngươi giết ta, ta sớm có chuẩn bị.....” Đang nói một tia máu tươi từ khóe miệng nàng chảy xuống, “Ta hận tất cả các ngươi.....” Giọng nói nhỏ dần, Đoan vương phi thân hình từ từ ngã xuống trên cỏ.

Chính là lạnh lùng nhìn thoáng qua Đoan vương phi, Trầm Lạc Phong xoay người ôm lấy Liễu Ưc Vân còn đang lạnh run rời khỏi hoa viên. Ôm chặt Liễu Ưc Vân, Trầm Lạc Phong hướng gian phòng phía tây chạy như điên, không đoái hoài đến người không ngừng vùng vẫy trong ngực.

32. Chương 32

“Thả ta xuống, Lạc Phong! Thả ta xuống!”

Không ngờ ngang tới Liễu Ưc Vân kháng nghị, Trầm Lạc Phong một đường đi thẳng tới phòng ngủ. Nhẹ nhàng đặt người trong lòng lên giường, đúng lúc Liễu Ưc Vân thả lỏng, Trầm Lạc Phong cao lớn cả người sắp lại, chặt chẽ cố định hẳn dưới thân.

“Cảm tạ ông trời, đem người trả lại cho ta! Vân nhi, người không chết, người lại trở lại bên người ta!” Trầm Lạc Phong đầu chôn ở cổ Liễu Ưc Vân tham lam ngửi khí tức đặc thù của hắn.

Liễu Ưc Vân không có trả lời, chính là ngơ ngác nhìn đỉnh đầu quen thuộc. Lại trở về, nằm trên cái giường yêu thích, ở trong vòng tay lưu luyến ôm chặt của y, chính là hắn không có cách nào cao hứng được. Hắn không biết có nên cao hứng hay không? Chuyện năm ấy phát sinh ở vách núi không phải do Lạc Phong làm, hơn nữa nhiều năm như thế Lạc Phong biểu hiện làm hắn khẳng định y cũng yêu mình. Chính mình vừa mới sắp chết cũng xác định mình yêu y. Nhưng là tâm ý xác định hai người liền có thể trở lại như quá khứ, sống cuộc sống hạnh phúc sao? Không được, cho dù hết thảy đều giữ lại hình dạng như năm đó, nhưng là người đã thay đổi a. Trong đầu không ngừng hiện lên lời nói của Đoan vương phi trước khi chết. Đúng vậy, hiện giờ Lạc Phong đã là người đức cao vọng trọng, thân phận vương gia cao quý, lại là trọng thần của triều đình. Y cần chính là một thê tử hiền lương thực đức, một người có thể vì y nối tiếp hậu đại, một người gia cảnh tốt đẹp. Mà không phải chính mình, không thể làm y gánh vác tội danh loạn luân cùng đồng tính, hủy đi cả đời của y! Càng huống gì hiện giờ hắn..... Liễu Ưc Vân nâng tay sờ mặt nạ trên khuôn mặt, hiện giờ hắn chỉ còn là nam nhân có khuôn mặt xấu xí không ai dám nhìn cùng thân thể dơ bẩn suy nhược, hắn có thể lấy thân mình như vậy đi yêu Lạc Phong sao? Hắn không thể!

“Tiểu vương gia, thỉnh người thả tại hạ!” Sau khi hạ quyết tâm, Liễu Ưc Vân lạnh lẽo nói.

“Vân nhi?!” Trầm Lạc Phong bị thanh âm lạnh như băng của hắn làm tâm đau đớn, y nâng thân thể áy náy nhìn hai mắt lạnh lùng của Liễu Ưc Vân.

“Vân nhi, người.... Vẫn hận ta đi.” Y không cách nào nói, là hỏi lại như khẳng định.

Không trả lời y, Liễu Ưc Vân lạnh lùng đẩy y ra, đứng dậy rời khỏi.

“Đừng đi! Đừng đi Vân nhi, cầu người!” Trầm lạc Phong vội vàng giữ chặt tay hắn, ngăn cản hắn rời khỏi chính mình.

“Lại tính nhót ta sao?” Không quay đầu, Liễu Ưc Vân trào phúng hỏi.

“Không, không phải. Vân nhi, ta thật sự yêu người. Ta biết trước kia là ta rất quá phận, ta bị cừu hận che mắt. Tám năm nay ta không ngừng hối hận, không có người mỗi ngày đối với ta đều là dày vò. Ta từng nghĩ muốn đi theo người, sau vài lần bị cứu ta ý thức được đây là ông trời

đối với ta trừng phạt, làm ta mất đi người vĩnh viễn thống khổ mà sống. Nhưng hôm nay ông trời rủ lòng thương, người lại về bên cạnh ta. Ta không dám xa rời cầu người lại yêu ta, ta chỉ hy vọng người có thể ở lại bên cạnh ta, cho ta được bồi thường người. Ta đối với ông trời phát thệ ta nhất định dùng sinh mệnh này hảo hảo yêu người quý trọng người!” Trầm Lạc Phong chân thành thổ lộ.

Lúc này Liễu Ưc Vân đứng quay lưng lại với Trầm Lạc Phong, bên dưới mặt nạ là khuôn mặt tràn đầy lệ. Đi, cứ như vậy đi, cho dù hắn vĩnh viễn rời khỏi, lời này cũng có thể giúp hắn chống đỡ cả đời.

“Vân nhi, cầu người tin tưởng ta, cho ta một cơ hội!” Y tiếp tục khẩn cầu.

“Không có khả năng, người tổn thương ta là vĩnh viễn cũng không thể chữa lại được! Ta đối với người chỉ còn hận vĩnh viễn không thay đổi!”

“Vân....”

“Không cần nói nữa! Cho người một cơ hội, vậy lúc đó người có từng cho ta cơ hội? Khi người cướp đi tôn nghiêm của ta, làm ta bị thương tổn như thế, người còn không có việc gì nói yêu ta? Thu hồi lời nói của người làm ta ghê tởm đi, cho người biết, ta, không, tin!” Liễu Ưc Vân lạnh lùng nói.

Ngữ khí tàn khốc gần như làm Trầm Lạc Phong không nói được câu nào, y thống khổ nhìn bóng dáng Liễu Ưc Vân, “Người thật sự.... Như thế.... Hận ta?”

“Người nói sao? Hừ, hơn nữa... ở lại bên cạnh người, Trầm Lạc Phong, ta thà... chết lần nữa!”

Liều Ưc Vân thái độ lãnh khốc kiên quyết làm Trần Lạc Phong cảm thấy choáng váng, y vội vàng chống lấy cạnh giường để chống đỡ thân mình. Y biết Vân nhi nhất định không chịu tha thứ cho chính mình, chỉ là y không nghĩ đến hẳn cư nhiên hận chính mình như thế. Trái tim đau đớn, phảng phất giống như bị lăng trì mà chảy máu trong đau đớn, y nâng tay giữ ngực, nói vậy năm ấy y phụ lòng hẳn thì hẳn cũng đau như vậy đi, hiện giờ y cũng được ném thử rồi đi! Nhưng y có năng lực trách ai đâu? Tất cả đều là một tay y tạo thành, là chính tay y phá hủy đi hạnh phúc của mình.

“Nếu..... Hận như vậy, vậy.... Giết..... ta đi.....” Y cười khổ nói, ngữ khí tràn đầy thống khổ.

“Người.....” Tưởng là thủ đoạn y uy hiếp mình, Liều Ưc Vân tức giận xoay người, nhưng cảnh tượng trước mặt làm hẳn kinh sợ đến mức không cách nào phát ra âm thanh.

Giọt nước mắt trong suốt rơi trên khuôn mặt anh tuấn, ngọt ngào như vậy, làm tâm Liều Ưc Vân đau đớn. Lạc Phong.... Cư nhiên.... Khóc?! Đây là lần đầu tiên Liều Ưc Vân nhìn thấy Lạc Phong khóc, y kiên cường như thế, nếu không phải thống khổ đến cực điểm sao có thể dễ dàng chảy xuống giọt nước mắt mà y tối khinh thường? Một giọt lệ nóng hổi rơi xuống mặt đất, cũng thật mạnh đập vào tâm khảm Liều Ưc Vân. Trong nháy mắt hẳn gần như muốn bỏ hết thảy mà tới ôm lấy y, lau nước mắt nóng hổi của y, cho y biết, hẳn là đang nói dối, hẳn yêu y, vĩnh viễn cũng không rời khỏi y! Chính là lí trí ngăn chặn hẳn không thể làm như vậy, cho dù lòng đang chảy máu, hẳn cũng không thể vì nhất thời đau lòng mà hủy đi tương lai của Lạc Phong.

“Giết ta..... Kết thúc của người.... Hận cùng của ta đau!” Trần Lạc Phong nghẹn ngào nói, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

“Ít nằm mơ!” Liều Ưc Vân xoay người không nhìn y, hai bàn tay nắm chặt thành quyền, cho dù móng tay đâm thật sâu vào trong da thịt chảy ra tơ máu, hẳn phảng phất đều không cảm thấy đau, “Người không phải nói không có ta người sống không bằng chết sao? Ta đây sẽ cho người sống, thống khổ mà sống. Ta cảnh cáo người, nếu người dám dễ dàng kết thúc sinh mệnh, cho dù người biến thành quỷ ta cũng sẽ không bỏ qua cho người!” Nếu như vậy, ta cũng sẽ lập tức biến thành quỷ đi xuống tìm người.

“Như vậy a.....”

“Cho nên người phải sống!”

“.....Nếu là trừng phạt như vậy.... Ta nhận.....” Chính là xử phạt như vậy thật sự so với tử vong còn tàn khốc hơn a, Vân nhi.....

Nghe được lời khẳng định, Liều Ưc Vân lập tức hướng phía cửa đi tới, lúc sắp bước ra khỏi cửa thì hẳn dừng lại, “Người phải cưới vợ.... Đoan vương phủ..... Cần phải có người kế thừa.....” Hẳn thì trào nói.

“Nếu là yêu cầu của người, vậy ta sẽ làm.” Trần Lạc Phong thống khổ trả lời, hảo ngạo độc, thật sự có thể trừng phạt y đến như vậy sao?

Từ từ quay đầu Liều Ưc Vân nhìn chằm chằm Trần Lạc Phong, phảng phất muốn đem y khắc vào đầu, khắc vào tâm. Lạc Phong đang cười, thê lương như vậy, đau đớn như vậy. Liều Ưc Vân nhanh chóng xoay người chạy đi, rốt cuộc nhìn không được nước mắt mãnh liệt tuôn ra, tay kịch liệt run rẩy che miệng, sợ hãi âm thanh của chính mình bị y nghe được. Xin thứ lỗi, xin thứ lỗi, Lạc Phong, thỉnh tha thứ cho hẳn vô tình, nếu hẳn có thể cũng không muốn như vậy. Quên hẳn đi, quên người vốn không nên tồn tại là hẳn.....

33. Chương 33

Gió biển lạnh như băng cùng từng lớp sóng biển đánh vào đá ngầm, văng lên làm ẩm ướt y phục của một người thân ảnh tuyết trắng. Gió biển lạnh lẽo thổi xuyên qua y phục ẩm ướt càng trở nên lạnh hơn, làm đầu ngón tay người nọ bị đông lạnh tới có chút xanh tím. Nhưng Liều Ưc Vân dường như không hề biết, vẫn như một pho tượng điêu khắc ngồi tại chỗ, ánh mắt trống rỗng nhìn về đại dương sâu thẳm. Nếu không

phải ngón tay của hắn vẫn thường nhẹ nhàng vuốt nửa khối ngọc bội trước ngực, người ta mới có cảm giác hắn vẫn còn sống.

“Hải Sinh, Hải Sinh.....”

“A Bảo?! Người trở về khi nào? Người không phải ở nhà Xích Tuyết làm khách sao?” Một tiếng hô hoán như tiếng sấm, thật vất vả mới đem được người xuất thần gọi trở về. Nhìn thấy người, Liễu Ưc Vân kinh ngạc. Trở về đã hơn một tháng, lúc đó A Bảo không biết vì sao được Xích Tuyết mời lưu lại làm khách, mặc dù A Bảo khi ấy thoát nhìn rất không tình nguyện, nhưng dù sao cũng không có phản đối, thế là hắn một mình trở về. Nguyên bản Xích Tuyết nói ít nhất phải một năm, sao đột nhiên trở về.

“Vừa mới trở về.” Không biết vì sao, A Bảo trên khuôn mặt ngăm đen nổi lên một mặt ửng đỏ, “Nhưng thật ra người, Hải Sinh, người lại ngồi ở đây đón gió. Trời đã lạnh, người như vậy sẽ sinh bệnh, nhìn xem quần áo đều ướt!” A Bảo oán giận nói.

“A, không việc gì. Chúng ta trở về đi.” Chuyển chủ đề, hắn không nghĩ để cho người biết hắn dùng phương thức tra tấn thân thể này để làm giảm đau đớn thống khổ trong nội tâm.

“Đại gia!” Một thanh âm trong sáng từ bên cạnh truyền tới, Liễu Ưc Vân mới phát hiện không xa một người thanh niên dung mạo tuấn lãng tà mị đang đứng.

“Xích Tuyết?!”

“Đại gia, ta lần này là có việc muốn nhờ.” Xích Tuyết vừa đi tới trước vừa không dấu vết kéo tay A Bảo đang nằm trong tay Liễu Ưc Vân ra.

“Cứ nói.” Kỳ quái khi Xích Tuyết cư nhiên có việc cầu mình, trong ấn tượng ảnh vệ bọn hắn cùng Lạc Phong không gì không làm được a, càng huống gì bọn hắn hiện tại thân đều trong quan triều, chức cao quyền trọng, có cái gì có thể yêu cầu mình a?

“Thỉnh người cứu tiểu vương gia!” Xích Tuyết nói lời khiến người kinh ngạc.

“Cái gì?” Liễu Ưc Vân lập tức trở nên khẩn trương, Lạc Phong thế nào? Y xảy ra chuyện gì?

“Kể từ khi người đi, gia tựa như người mất hồn, mỗi ngày chỉ ngồi một chỗ, thậm chí vài ngày không ăn không uống không ngủ, ai khuyên cũng không hữu dụng. Nửa tháng trước, Bắc Hàn quốc lại xâm phạm, y lại đột nhiên yêu cầu mang binh đi nghênh chiến, tất cả mọi người đoán được y căn bản là muốn đi chịu chết, nhưng là y dứt khoát nhất quyết đi, cho dù hoàng thượng cũng không ngăn được y. Quả nhiên, mặc dù có tin báo về thắng lợi, nhưng gia..... Lại bị thương rất nặng. Mặc dù y lập tức bị đuổi về kinh thành trị liệu, nhưng thế nào cũng không thấy chuyển biến tốt, mặc dù đã dùng hết biện pháp, nhưng gia mỗi ngày đều hộc máu không ngừng, được gì cũng vô dụng. Bạch Vụ nói gia bị chính là tâm bệnh, không được nào cứu được.... Hiện giờ gia đã lâm vào hôn mê, được nào uy cũng không vào, trong miệng luôn gọi tên người. Đại gia..... Ta biết gia từng thực có lỗi với ngài, nhưng vẫn mong ngài nể tình tình cảm huynh đệ và lão vương gia..... Cứu y..... Nếu không gia thật sự liên.....” Xích Tuyết nghẹn ngào nói, khuôn mặt ngày thường vui cười lúc này cũng tràn đầy nghiêm túc cùng thành khẩn.

“Thế nào như vậy.....” Liễu Ưc Vân lúc này đã nói không được, nước mắt trong nháy mắt chảy xuôi.

“Hải Sinh, người liền đi cứu y đi, đáng về y..... Thật sự rất thảm.....” A Bảo cũng khuyên bảo.

“Mau! Mau mang ta trở về!” Hắn nhanh chóng kéo cánh tay Xích Tuyết, khóc nói.

“Đa tạ, Xích Tuyết cả đời sẽ không quên ân tình này của ngài!”

34. Chương 34

Ba ngày sau, đoàn người gần như không ngừng nghỉ về tới kinh thành, một đường đi thẳng đến Đoan vương phủ. Vọt tới trước giường Trầm Lạc Phong, người trên giường khuôn mặt tái nhợt hai mắt nhắm lại làm

Liều Ưc vẫn gần như không thể tin được hai mắt mình. Tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt người nọ, trái tim đau đốn làm nước mắt trong nháy mắt chảy xuống. Cái người không ai bì nổi, cường thế như vậy, tự mãn như vậy, kiêu ngạo kiệt xuất như vậy, cái người kiêu cách lạnh như băng, cái người đối với hắn là cao không thể trào tới, người cực độ yêu hắn cũng là người hắn cực độ yêu, hiện giờ hai mắt nhắm chặt im lặng nằm trên cái giường đã trải qua vô số lúc tình cảm tốt đẹp, dung nhan tiêu tụy vẫn như cũ đẹp như tiên, nhưng lại không có thần thái phi dương thật sâu hấp dẫn hắn.

“Phong.... ta trở về..... Trở lại bên cạnh người..... Van cầu người mở hai mắt nhìn ta! Xin lỗi, ta lừa người, ta chưa từng hận người.... Ta vẫn yêu người..... Ta yêu người a!” Liều Ưc Vân khóc nằm úp sấp ngã vào trên người Trần Lạc Phong, “Tha thứ cho ta, ta sẽ không lại rời khỏi người..... Tỉnh lại.... Chúng ta lại tiếp tục cuộc sống hạnh phúc cùng nhau a....”

Thật lâu sau, Liều Ưc Vân lấy bát được bên cạnh, uống một ngụm, cúi thân xuống nhẹ nhàng in lên đôi môi Trần Lạc Phong, từ từ đẩy nước thuốc vào miệng y. Nhưng là được lập tức theo khóe miệng Trần Lạc Phong chảy xuống, không có chút nào chảy vào miệng y. “Phong.... Người.... Ô.... Người phải uống được a.... Người phải sống a....” Hắn kiên nhẫn dứt lại dứt, chính là chén được đã thấy đấy, nhưng không thấy y uống vào được tí nào.

“Phong.... Người thật sự.... Muốn bỏ cuộc sao? Bỏ lại ta.... Không muốn ta nữa....?” Liều Ưc Vân thống khổ hỏi, nước mắt nóng hổi mạnh mẽ tràn xuống, rơi trên khuôn mặt tái nhợt lạnh băng của Trần Lạc Phong. “Ha hã.... Là ta triết để.... Tổn thương người sao.... Phong không còn muốn ta.... Ha hã.... Phải khiến ta mất hẳn sao....” Mặt nạ che dấu vẻ mặt hắn, nhưng là làm người cảm thấy hắn đang cười, cười đến thê mĩ, cười đến tuyệt vọng. Tay lấy đoản kiếm ở đầu giường, trong miệng còn không ngừng nhắc lại câu nói cuối cùng kia, đoản kiếm trong tay cũng không tự giác hướng về phía ngực từ từ đâm tới.

“Không.... Phải....” Một thanh âm khàn khàn đột nhiên đả đoạn động tác của Liều Ưc Vân, một bàn tay lạnh như băng run rẩy cũng lập tức chộp lấy kiếm trên tay hắn, mặc dù có chút vô lực, nhưng thực kiên định ngăn hắn tự tàn.

“Phong....” Liều Ưc Vân kinh ngạc nhìn người đang ngăn cản mình, lúc này y chính là suy yếu mở mắt thâm tình nhìn hắn.

“Không cần....”

“Phong!” Vứt bỏ đoản kiếm trong tay, Liều Ưc Vân trong nháy mắt sà xuống người Trần Lạc Phong, chặt chẽ ôm lấy y, nước mắt vui mừng làm mờ hồ ánh mắt, “Người cuối cùng tỉnh, cuối cùng cũng tỉnh!”

“Vân nhi.... Ta là nằm mơ sao?” Giọng nói khàn khàn nghẹn ngào hỏi.

“Không có, thực xin lỗi, xin lỗi, Phong, ta trở về, không bao giờ... nữa rời khỏi người, ta yêu người!” Khóc hô lên ý niệm dưới đáy lòng, Liều Ưc Vân thực hối hận chính mình do dự, tưởng hắn rời khỏi Lạc Phong liền hạnh phúc, không nghĩ đến làm hại Lạc Phong suýt chút mất mạng.

“Vân nhi.... Không cần lại rời khỏi ta.... ” Trần lạc Phong cũng dùng sức ôm hắn, vĩnh viễn cũng không nghĩ muốn buông ra.

35. Chương 35

“Lạc Phong.... Không cần.... Vết thương của người sẽ không tốt!” Trên giường lúc này Liều Ưc Vân đang trốn tránh cái hôn của Lạc Phong sắp tới.

“Vết thương đã sớm tốt lắm! Vân nhi, người ta đã nhiều năm như thế chưa được chạm vào người, người ta nhịn không được thôi!” Trần Lạc Phong chặt chẽ cầm cổ cánh tay của người dưới thân, làm nũng nói.

“Nhưng là.... Nhưng là.... Ta....”

“Vân nhi, cho ta đi, người xem nó đều đã biến thành dáng vẻ thế này.” Y lấy tay Liễu Ưc Vân áp lên nơi bùng phát dục vọng của mình, cười nói.

“A..... Người..... ” Xúc cảm nóng rực của thứ cứng rắn trong tay làm Liễu Ưc Vân thẹn thùng mà kinh sợ kêu.

“A..... Không cần.....” Lúc Liễu Ưc Vân còn chưa kịp chuẩn bị, bàn tay to lớn của Trầm Lạc Phong bỗng nhiên cách lớp quần áo cầm lấy phân thân yếu ớt, không ngừng vuốt ve lên xuống, phân thân đã lâu không trải qua chuyện đó chậm rãi đứng thẳng lên.

“Người cũng rất muốn mà, Vân nhi của ta!” Trầm Lạc Phong cười nói, nhiệt khí theo tiếng nói thấp trầm phun ở bên tai Liễu Ưc Vân, dẫn tới hần một trận run nhẹ.

“Vẫn nhạy cảm như vậy nha, ha hả.....” Nhẹ nhàng cười cắn vành tai Liễu ước Vân, không ngừng liếm lộng.

“Ân a..... Không.... Ân.... ” Liễu Ưc Vân cự tuyệt, khoái cảm làm hần cảm thấy vô lực.

Môi dần dần đi tới bên môi Liễu Ưc Vân, đầu tiên là ở bên ngoài không ngừng liếm lộng cắn nhẹ đôi môi Liễu Ưc Vân. Ngay lúc hần lên tiếng muốn cự tuyệt, lưỡi Trầm lạc Phong lập tức tiến vào bên trong khoang miệng hần. Quấn lấy lưỡi hần, không ngừng quấy rối, đói khát tham lam hút lấy mật nước trong miệng hần. Kịch liệt mà sâu sắc làm Liễu ước Vân ngạt thở, nhưng đồng thời hạnh phúc dưới đáy lòng cũng làm hần quên mất vùng vẫy, cánh tay bất tri bất giác mà gác lên cổ Trầm Lạc Phong, thâm tình e thẹn đáp lại y.

Chiếm được sự đáp trả của Liễu Ưc Vân, Trầm Lạc Phong mừng rỡ như điên, y càng thêm dùng lực mà hôn người trong lòng, phẳng phát muốn đem hần nhập vào thân thể. Vừa hôn xong, hai người đều thở hổn hển, một đạo chỉ bạch từ miệng hai người kéo dài.

“Cho ta, Vân nhi, ta muốn người, ta muốn người.....” Y kích động xé rách quần áo Liễu Ưc Vân.

Đã vô lực trả lời Liễu Ưc Vân chỉ có thể tùy ý Trầm Lạc Phong lột sạch mình. Nhìn Liễu ước Vân dưới thân ánh mắt mê man hơi thở gấp gấp, mái tóc màu bạc hỗn loạn trên giường, làn da bởi vì dùng được lâu dài mà trở nên trắng như tuyết cũng bởi vì cái hôn nóng bỏng mà bao phủ một tầng phấn hồng dụ nhân, Trầm Lạc Phong gần như không khống chế được dục vọng của chính mình.

“Đẹp quá, Vân nhi của ta, thực sự đẹp.....” Trầm Lạc Phong thở dài tán thán, vuốt ve cơ thể nguyên bản cường tráng giờ trở nên gầy trơ xương của người yêu, “Người gầy thiệt nhiều.....” Y đau lòng nói.

“Ân.....” Trầm Lạc Phong nhẹ nhàng vỗ về cũng không cắt đứt được dục hỏa của Liễu Ưc Vân, hần khó khăn rên rỉ ra tiếng.

“Đáng chết! Vân nhi, người là yêu ***!” Một tiếng rên rỉ vui sướng mang theo e lệ của Liễu Ưc Vân, triệt để đánh vỡ nhần nại đã tới cực hạn của Trầm Lạc Phong. Y mạnh mẽ tách ra hai đùi Liễu Ưc Vân tới cực hạn, làm hạ thân của hần ở trước mặt y bị bại lộ không nghi ngờ. Nhìn tiểu huyết phần hồng trước mắt hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của y, Trầm Lạc Phong bỗng nhiên cảm thấy cổ họng chợt khô nóng. Y nhẹ nhàng vươn tay tiến vào tiểu huyết nóng ẩm, thử làm nó vì mình mà mở ra.

Ngay lúc ngón tay y vừa tiếp xúc với hậu huyết của Liễu Ưc Vân, hần đột nhiên điên cuồng trốn né cái ôm. “Không, không cần! Ta không cần! Không nên đụng ta, không cần!” Hần cố gắng khép lại hai đùi, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

“Vân nhi, Vân nhi! Người thế nào, Vân nhi!” Phát hiện Liễu Ưc Vân dị thường, Trầm Lạc Phong vội vàng ôm lấy hần, lo lắng dò hỏi.

“Không cần, không cần.....”

“Vân nhi, nhìn ta, nhìn ta, Vân nhi! Người sao vậy?” Trầm Lạc Phong giữ lấy khuôn mặt Liễu Ưc Vân, làm hần có thể nhìn vào hai mắt mình.

“Ta.....” Liễu Ưc Vân cuối cùng có chút khôi phục, nhìn khuôn mặt lo lắng của Trầm Lạc Phong, nước mắt trong nháy mắt chảy xuống.

“Vân nhi, là ta không đúng, ta không nên gấp gáp như thế, không nên ép buộc người. Yên tâm, sẽ không tiếp tục nữa.” Y mang theo xin lỗi nói.

“Không.... Không phải ngươi....” Liễu Ưc Vân không ngừng nghẹn ngào, thân không ngừng run rẩy, “Là ta, ta không được....”

“Vân nhi?” Y khó hiểu.

“Ta.... Thực dơ bẩn.... Ta từng bị.... Ta thực dơ bẩn..... Lạc Phong.... Thân thể ta đã..... Dơ bẩn.....Ồ.....” Hắn khóc ròng ra tiếng.

“Vân nhi.....” Trầm Lạc Phong đau lòng nhìn Liễu Ưc Vân run rẩy khóc, trong lòng tràn ngập đau đớn cùng ấy nấy.

Vươn tay nâng khuôn mặt hắn, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt, y cười ôn nhu, “Vân nhi không dơ bẩn, Vân nhi trong lòng ta vĩnh viễn là thuần khiết nhất.”

“Chính là..... Ngô!” Hắn chưa kịp nói xong, môi đã bị ôn nhu đoạt đi. Nụ hôn triền miên làm Liễu Ưc Vân có chút choáng váng, đợi cho Trầm Lạc Phong thả hắn ra thì cũng chỉ có thể toàn thân mềm nhũn nằm một chỗ không ngừng thở dốc.

“A! Lạc Phong, không.... Ân.... A....” Trong sương mù Liễu Ưc Vân đột nhiên kinh dị thét chói tai, hắn miễn cưỡng nâng nửa thân người trên kinh ngạc phát hiện, lúc này Trầm Lạc Phong nhưng lại vùi đầu giữa hai chân hắn không ngừng mút lấy phân thân hắn.

“Không.... Ân.... Không cần....” Lạc Phong sao có thể.... Hắn then thùng chống đỡ, nhưng là từ trong khoang miệng của Trầm Lạc Phong kỳ diệu mang theo khoái cảm làm hắn không xuất ra được chút lực nào.

“Vân nhi, thoải mái sao?”

“A.....Nha.... Ân.....”

“Ân.... Cáp.... Không.... Ân.... A....”

“Cáp a, thả..... Mau thả..... Ta.... Phải.... A!” Khoái cảm nháy mắt kéo tới, tất cả sức nóng không ngừng hướng tới dưới thân mà tụ lại, Liễu Ưc Vân ngay lúc sắp bắn ra, hắn thúc giục Trầm Lạc Phong thả hắn ra.

“Không quan hệ, bắn ra đi, Vân nhi.”

“A!!!” Sau khi Trầm Lạc Phong ra sức hấp, Liễu Ưc Vân run rẩy ở trong miệng y bắn ra bạch trọc, mà Trầm Lạc Phong không chút nào do dự nuốt vào tất cả dịch thể của hắn.

“Ngươi, ngươi thế nào....” Liễu Ưc Vân kinh ngạc không nói nên lời, Lạc Phong thế nào có thể ăn của hắn.....

“Thực ngọt, thứ của Vân nhi, ha ha.....” Trầm Lạc Phong cười tà nói, vừa nói vừa ngồi lại chỗ cũ chép miệng.

Cử động của y, làm Liễu Ưc Vân trong nháy mắt đỏ bừng muốn xuất huyết. Mặc dù chính mình trước kia cũng làm qua, nhưng là hắn không nghĩ đến, Lạc Phong lại làm như thế cho hắn.

“A, ngươi lại.... A..... Không cần!” Ngay lúc hắn ngăn người, Trầm Lạc Phong đột nhiên tách hai chân hắn ra. So với vừa rồi càng làm hắn kinh ngạc hơn chính là, Lạc Phong đột nhiên liếm hắn..... Chỗ đó! Đây làm trái tim hắn kém chút nữa là nhảy ra.

“Không..... A..... Không cần..... Chỗ đó....”

“Lạc Phong.... Không..... Chỗ đó..... Thực....”

“Vân nhi ở đây thực ngọt, không dơ bẩn!” Biết hắn muốn nói cái gì, Trầm Lạc Phong lên tiếng cắt lời hắn, “Vân nhi, yên tâm giao cho ta, hảo hảo cảm thụ ta.”

“Ân..... A.....” Trầm Lạc Phong ngữ khí ôn nhu phảng phất thôi miên an ủi hắn, Liễu Ưc Vân dần dần không còn vùng vẫy.

“Ngô.... Ân..... Cáp....”

“Ân..... A..... Phong.... Đây.... Đây.... Không cần tiếp tục.... Không cần tiếp tục làm.....” Hậu huyết tê dại ngứa ngáy làm Liễu Ưc Vân không ngừng run rẩy, nguyên bản huyết khẩu đóng lại, lúc này đã hơi hơi mở

ra, như không muốn chịu thua, phân thân vừa mới phát tiết cũng lặng lẽ ngẩng đầu. Hấn chịu không nổi, hậu huyết tê dại làm hấn đột nhiên hảo muốn.

“Từ bỏ..... Ta..... Ân..... A.....” Hấn khát vọng nhìn Trần Lạc Phong.

Nhanh chóng đứng dậy, nhưng vẫn như cũ đợi hấn đồng ý, Liễu Ưc Vân bỗng nhiên cảm động nở nụ cười. Hấn vươn cánh tay tuyết trắng kéo đầu Trần Lạc Phong, chủ động đưa lên đôi môi hồng diễm, làm ra lời mời vô thanh.

Được sự đồng ý Trần Lạc Phong mừng rỡ như điên, y mạnh mẽ động thân, dục vọng bộc phát thật sâu tiến vào tiểu huyết nóng ấm dụ nhân của Liễu Ưc Vân.

“A!!!”

“A!!!” Đã lâu không cảm thụ làm hai người đều kêu ra tiếng. Lập tức Trần Lạc Phong liền bắt đầu khẩn cấp trong dòng đạo luật động.

“Ân..... Cáp..... Cáp..... A.....”

“Ân..... Hảo chặt..... Vân nhi nhĩ hảo chặt..... Vân nhi của ta.....” Tần suất luật động nhanh dần, Trần Lạc Phong vừa mạnh mẽ hôn môi Liễu Ưc Vân vừa tán thán nói.

“Ân..... Oa.....”

“A..... Cáp a.....”Tùy theo Trần Lạc Phong luật động, Liễu Ưc Vân cũng nhẹ nhàng lác lác, phối hợp với hành động của y, trong miệng không ngừng bật ra tiếng rên rỉ ngọt ngào dụ nhân. Này càng thêm làm Trần Lạc Phong hưng phấn không thôi, y càng dùng lực đưa đẩy, mỗi một lần đều đi vào thật sâu mỗi một lần đều kích thích điểm mẫn cảm của hấn.

“A..... Rất..... Quá nhanh..... Không..... Ta..... A.....”

“Không..... Chậm..... Ta..... Ta không được..... A” Khoái cảm cường liệt làm Liễu Ưc Vân gần như nói không hoàn chỉnh, hấn điên cuồng vặn vẹo, mái tóc bạc không ngừng tán loạn bốn phía sau mỗi cái lay động uốn éo của hấn, làm lộ mặt nạ được họa càng thêm yêu mỹ.

Nhẹ nhàng nhặt lên một lọn tóc bạc, Trần Lạc Phong đưa nó lên miệng hôn. Trong đầu hiện lên lời A Bảo nói: “Hải Sinh tóc trắng là bởi vì, có một lần hấn thay được không cẩn thận nhìn thấy khuôn mặt bị hủy dung của chính mình, sau một đêm đau buồn thành tóc bạc. Sau này hấn liền dùng mặt nạ, hơn nữa không bao giờ... soi gương nữa, cho dù lúc lau mặt cũng là nhắm lại hai mắt.” Trần Lạc Phong đau lòng cúi người hôn lên mặt nạ của Liễu Ưc Vân, ôn nhu nói, “Đem mặt nạ bỏ ra được không? Ta muốn nhìn thấy người!”

“Không! Không cần!” Trần mê trong khoái cảm Liễu Ưc Vân cảm giác được Trần Lạc Phong vén lên mặt nạ của mình, lập tức tỉnh dậy, hấn vùng vẫy che chặt khuôn mặt, phòng bị nhìn y.

“Ngoan, ta không hy vọng người mang theo nó, ta chỉ muốn nhìn khuôn mặt thật của người, ta muốn nhìn thấy hỉ nộ ai nộ (hân hoan, phẫn nộ, bi thương, vui thích) của người, toàn bộ biểu tình của người.” Y khẩn cầu nói.

“Không, không cần!” Liễu Ưc Vân cự tuyệt, hấn không thể để Lạc Phong nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của hấn! Hấn sẽ dọa đến y, hấn không muốn Lạc Phong sợ hãi hấn, không muốn y chán ghét hấn.

“Vân nhi, ta không để ý người biến thành dạng gì, dáng vẻ nào của người ta cũng vui vẻ.” Từ từ khôi phục luật động, Trần Lạc Phong nhẹ nhàng khuyên nhủ hấn.

“Ân..... Ân.....” Khoái cảm làm Liễu Ưc Vân dần dần có chút mê loạn.

“Ta yêu chính là tâm của người, cho nên tin tưởng ta, bất luận người thành thể nào ta cũng vẫn yêu người, vĩnh viễn.....” Vừa nói vừa nhẹ nhàng cời xuống mặt nạ của Liễu Ưc Vân. Mà lúc này Liễu Ưc Vân đang ở trong sự thôi miên an ủi cùng nhẹ nhàng trừu sáp của Trần Lạc Phong đã sớm quên mất vùng vẫy.

Nhìn mặt nạ rút xuống lộ ra khuôn mặt thật, Trần Lạc Phong sợ đến cả người ngây dại, thậm chí đến luật động dưới thân cũng quên mất, nhưng là ánh mắt cũng không chớp nhìn khuôn mặt của người dưới thân.

Cảm giác được y dị thường, Liễu Ưc Vân trong nháy mắt biết được, hắn thống khổ che mặt, nước mắt chảy xuống. Hắn dọa đến Lạc Phong, Lạc Phong sẽ sợ hãi hắn sẽ ghét hắn. Thừa nhận như vậy làm tim hắn phảng phất muốn chảy máu, hắn tránh khỏi cái ôm đứng dậy hướng dưới giường chạy. Hắn muốn chạy trốn khỏi nơi này, hắn không thể nhìn biểu tình sợ hãi hay lạnh nhạt của Lạc Phong!

Ngay lúc hắn vừa bước chân xuống mặt đất, thân thể đột nhiên bị ôm lấy, lập tức bị áp trở lại lên giường.

“Không cần, không nên nhìn ta, không cần!” Liễu Ưc Vân không kìm được mà kêu khóc, vừa vùng vẫy vừa lấy tay che lại khuôn mặt mình, hắn nhắm chặt hai mắt không dám nhìn biểu tình của Trần Lạc Phong.

Không đoái hoài đến hắn vùng vẫy, Trần Lạc Phong một tay lấy tay hắn đang che mặt giữ trên đỉnh đầu, cúi đầu liên tục hôn hắn, nụ hôn cuồng nhiệt như mưa rơi trên khuôn mặt Liễu Ưc Vân. Một tay khác kiên quyết tách hai đùi hắn ra, lập tức phân thân to lớn không chút nào do dự tiến vào hậu huyệt nóng ẩm.

“A..... Không cần..... Ô..... A..... Ngô.....”

“Ngô..... Ân..... Ngô..... Ô.....” Không ngừng hạ xuống nụ hôn bá đạo, nuốt xuống tiếng khóc rên rỉ của Liễu Ưc Vân.

36. Chương 36

“Ô..... Không..... Ô.....” Thừa nhận những cú thúc mãnh liệt dưới thân, Liễu Ưc Vân đã vô lực vùng vẫy, chỉ có thể nghẹn ngào thấp giọng cự tuyệt.

“A.....!”

“Ân..... Hô.... Ân!” Theo những lần mãnh liệt va chạm, Trần Lạc Phong ở trong lần thúc cuối cùng đạt tới cao trào trong thân thể Liễu Ưc Vân. Gần như không chút dừng lại nghỉ ngơi, Trần Lạc Phong lập tức rời khỏi thân thể hắn, đi xuống giường.

Cảm thấy Trần Lạc Phong rời khỏi, Liễu Ưc Vân vốn nước mắt chưa dừng lại càng mạnh mẽ chảy ra. Kết thúc sao? Cuối cùng lựa chọn vứt bỏ hắn sao? Không nghĩ đến hạnh phúc của hắn vừa bắt đầu đã phải kết thúc. Hắn không oán Lạc Phong, dù sao đến hắn nhìn thấy chính mình đều sợ tới mức một đêm bạc đầu, hắn nào có thể cầu người khác chấp nhận? Nhưng là tâm thực sự đau quá.

Ngay lúc Liễu Ưc Vân đang thương cảm, thân thể hắn đột nhiên bị bế lên, hắn còn không kịp phản ứng thì sau đó, liền bị ôm tới trước một cái gương đồng. Bản năng muốn dùng tay che, chính là khóe mắt không cẩn thận nhìn đến cảnh tượng trước gương làm Liễu Ưc Vân quên mất tất cả động tác, ánh mắt thẳng tắp nhìn bóng người ở trong gương.

Một người thon dài đang bị Trần Lạc Phong ôn nhu ôm trong lòng. Hắn có khuôn mặt mềm mại đáng yêu có thể so sánh với phù dung (hoa sen), da thịt trắng tuyết bởi vì vừa mới trải qua tình cảm mãnh liệt mà nhiễm một tầng phấn hồng. Mày liễu nhỏ dài nhẹ nhún lại, một đôi mắt hạnh sáng ngời mang theo bất an, trên hàng mi dài vương nước mắt, thoạt nhìn cực kì động nhân. Cái mũi xinh đẹp thẳng tắp, đôi môi anh hồng nhỏ nhắn sưng lên bởi vì kinh ngạc mà mở ra, phảng phất mang theo mời gọi vô thanh. Dung nhan kiều mị cùng một đầu tóc bạc nổi bật càng thêm động nhân, giống như tiên nhân hạ phàm.

“Thế nào như vậy? Sự phụ không phải nói..... Cho dù là được của hắn..... Cũng không thể làm ta khôi phục lại dáng vẻ như cũ a.....” Liễu Ưc Vân không dám tin nhìn dung mạo khả ái xinh đẹp trong gương, nâng tay nhẹ nhàng sờ khuôn mặt mình, thì thào nói.

“Là không thể khôi phục, chính là trở nên đẹp hơn!” Trần Lạc Phong sủng nịch đáp.

“Này.....” Liễu Ưc Vân trong lúc nhất thời vẫn không thể tin tưởng chính mình cứ nhiên trở nên xinh đẹp như vậy.

“Phong, này là sự thật sao?” Hấn thì thảo hỏi Trầm Lạc Phong, ánh mắt sợ hãi làm hấn thoát nhìn như tiểu động vật chịu kinh hách, làm thợ săn có ham muốn ngược đãi hấn.

Trầm Lạc Phong nhìn Liễu Ưc Vân như vậy, y bỗng cảm thấy cổ họng một trận khô nóng, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

“Phong.....” Không nhận được câu trả lời, không ngừng truy hỏi, thanh âm nhỏ nhẹ sợ hãi càng giống như đang làm nũng, hoàn toàn không biết thanh âm như vậy sẽ làm hấn gặp phải chuyện gì.

“Đáng chết! Vân nhi, là người hấp dẫn ta!” Trầm Lạc Phong thở gấp mang hấn quay về giường, thân lập tức áp lên.

“Lạc Phong người, ngô.....” Toàn bộ âm thanh đều bị Trầm Lạc Phong nuốt vào.

“Tiểu yêu ***, hôm nay người đừng nghĩ muốn dừng lại!” Ngữ khí tà tà tràn ngập ***. Một tràng tình ái càng thêm kịch liệt một lần nữa bắt đầu, trong căn phòng cảnh xuân vô hạn, kéo dài suốt đêm.

37. Chương 37

Lười biếng nằm trên giường hưởng thụ ánh nắng ấm áp sau buổi trưa, Liễu Ưc Vân lúc này trong lòng tràn ngập ngọt ngào được sủng ái. Hiện không chỉ Lạc Phong đem hấn trở thành trân bảo mà cần thận bảo hộ, đến cả phụ vương sau khi trải qua nhiều chuyện như thế chẳng những tha thứ cho hấn, lại còn đồng ý chuyện của hấn và Lạc Phong. Mỗi khi nhớ tới phụ vương nhẹ nhàng xoa đầu hấn nói: “Người chịu nhiều đau khổ như thế, đáng có được hạnh phúc.” hấn đều cảm động đến rơi nước mắt. Càng làm hấn vui vẻ là, Lạc Phong đồng ý để nương hấn tiến vào vương phủ, mặc dù đã qua nhiều năm như thế, nương hấn cuối cùng có thể quang minh chính đại vào đây ở, không chỉ hấn ngay cả phụ vương cũng cảm động đến lệ nóng lưng tròn. Mặc dù là bồi thường, hấn bị Lạc Phong làm suốt đêm, hại hấn suốt ba ngày không thể xuống giường. Bất quá, có được cuộc sống trọn vẹn như thế làm hấn cực kì hạnh phúc. Chỉ trừ bỏ.....

“Người, không được nhìn hấn, hấn là của ta, chỉ có ta có thể nhìn! Người còn dám nhìn chăm chú hấn như vậy, ta liền moi mắt của người!” Gầm lên giận dữ, Trầm Lạc Phong như gió tới bên người Liễu Ưc Vân, chặt chẽ ôm lấy hấn, công khai biểu thị chủ quyền. Dọa nạt hạ nhân nguyên bản hấn hạ bên người Liễu Ưc Vân chạy mất.

“Ai!” Nhẹ nhàng thở dài, Liễu Ưc Vân hết cách mà lắc đầu. Đây chính là chuyện duy nhất khiến hấn đau đầu. Kể từ khi bỏ mặt nạ ra, gương mặt mỹ lệ thường làm hạ nhân xung quanh nhìn ngây người, mà chuyện như vậy làm Lạc Phong đánh vỡ bình dấm chua, chỉ cần nhìn thấy có người nhìn hấn, y liền dấm chua đại phát, dọa nạt làm hạ nhân bây giờ không dám tiếp cận hấn.

“Vân nhi, người là của ta thế nào có thể để người khác nhìn chứ?” Chôn đầu vào bả vai Liễu Ưc Vân, Trầm Lạc Phong oán giận nói.

“Hấn, không có nhìn ta.” Nhìn Trầm Lạc Phong giống như tiểu hài tử, Liễu Ưc Vân không cách nào cười cười. Nếu để người ngoài nhìn thấy Đoan vương gia ngày thường lãnh khốc, trầm ổn, cao ngạo cư nhiên giống đứa nhỏ đùa giỡn lại làm nũng, nhất định kinh ngạc chết đi.

“Có! Có! Không được, ta muốn đem người giấu đi, không để bất luận kẻ nào nhìn đến người!”

“Ta không cần!”

“Kia..... Đúng..., ta cùng người thành thân, như vậy mọi người liền biết người là của ta, không dám đối với người vọng tưởng! Đúng a, ta thế nào trước kia không nghĩ đến a.”

“Thành thân? Ta là nam nhân a, vẫn.....”

“Không quan hệ, liền quyết định như thế đi! Mười ngày sau, không, ba ngày sau, chúng ta thành thân!”

“Nhưng mà Lạc Phong.....”

“A, nghĩ đến hình dáng người mặc trang phục tân nương, ta đều chờ không được muốn làm chú rể, hiện tại liền trước tiên động phòng đi!”

“Không..... Ngô.... Lạc Phong.... Ngô.... Đây phải....Ngoài.... Bên ngoài.... Ngô...”

“Không ai dám lại đây đâu.”

“Không cần, Phong, ta..... Ta tức giận!”

” Ân..... Kia trở về phòng là có thể làm, ha ha, hảo hảo trở về phòng động phòng!”

“Phong....” Hiện giờ là ban ngày a, còn có hấn không muốn đó! Bị hôn trụ Liễu Úc Vân chỉ có thể yên lặng dưới đáy lòng kháng nghị.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-ai-phong-van>